MERCENAR

57 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Joia dreptăţii

DICK STANFORD

JOIA DREPTĂȚII

DICK STANFORD

JOIA DREPTĂȚII

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA
2001

CAPITOLUL I

Era un răsărit timid şi încă pătat de întuneric. Unicul reper pentru aterizare era o baliză din cârpă, situată la capătul unei piste, care indica direcţia vântului. Grimaldi făcu un semn cu degetul şi survolă locul la joasă înălţime pentru o recunoaştere rapidă. Lângă el, Hunter verifică dacă arma sa, Beretta, era încărcată, înainte de a o strecura sub geacă, şi începu să verifice configuraţia terenului.

Abia se distingea un fel de insuliţă de mai multe sute de metri lungime, cu o lăţime de o sută cincizeci de metri, îngropată în mijlocul mlăştinilor ierboase. Nu se vedea nici un copac, însă un ochi exersat putea să repereze câteva urme de vegetaţie, semn că cineva, nu de mult timp, încercase să cultive acel petic de pământ situat la suprafaţa apelor. Astăzi, el nu constituia decât o pistă de aterizare rudimentară, pierdută în inima regiunii mlăştinoase Everglades din sudul Floridei. Era una dintre nenumăratele oaze „inversate" cu care erau presărate apele puţin adânci ale mlaştinilor. Pe acesta nu era nimic construit, în afara unui mic dig care se clătina, aflat la extremitatea nordică a pistei. Două ambarcaţiuni uşoare erau acostate acolo şi o barjă care tocmai fusese scoasă din apă.

Hunter numără cinci siluete umane grupate pe o mică ridicătură de pământ în apropiere de dig. Şi, mai la vest, la un kilometru şi jumătate de acolo, se aflau două bărci mari, cu

fund plat, care se apropiau de insuliță, alunecând pe un canal strâmt, abia vizibil între ierburile înalte. Era aproape imposibil să le observi de pe insulă.

— Începe petrecerea, mormăi Hunter către pilot.

— Au spus în zori, zise Grimaldi. Începem?

— Da, răspunse Huntrer fără nici cea mai mică emoție.

Avionul Cessna făcu un viraj de nouăzeci de grade, atunci când Grimaldi îl fixă pe axul pistei.

Petrecerea nu avea să întârzie! Moartea plana deasupra acestui decor paşnic, năclăit, sordid şi rece, pe care un om ca Bob Hunter învățase de mult timp să-l recunoască. O entitate care îți ardea pielea ca vântul deşertului, îți usca buzele ca ploaia sălcie şi îți ardea plămânii ca un fum înțepător...

Da, moartea era acolo, tangibilă, iminentă, inevitabilă.

Hunter şi pilotul său ar fi putut s-o evite, încă o dată. Dar cele cinci siluete de jos, cu siguranță că nu. Iar Hunter avea misiunea să provoace moartea, nu să o evite.

— Ai reperat „Forța Diavolului"? întrebă Grimaldi, continuându-şi manevrele pentru aterizare.

— Da, la un kilometru şi jumătate spre vest.

— OK. Atenție. Am ajuns. Poate fi un pic cam dur. Strânge din dinți!

Însă fu o aterizare mai degrabă domoală. Solul insuliței se dovedise a fi foarte compact şi bine egalizat. Cessna nu avusese nevoie decât de o treime din pistă ca să se oprească şi să se întoarcă rapid spre extremitatea nordică, exact în locul în care se afla „comitetul de primire".

Şi ce mai comitet! Erau nişte țânci! Cinci în total: trei băieți şi două fete.

Grimaldi strânse din dinți înainte de a spune:

— Dumnezeule! Priveşte! Te-ai crede la grădiniță! Ce naiba îşi imaginează?

— Puştani mai tineri decât cei care au pierit în Vietnam, răspunse Hunter cu o voce plină de răceală

— De acord, dar... Nu se poate, sunt şi două Lolite!

— Asta mă şochează cel mai mult, mormăi Hunter, sărind din avion.

Simpatice Lolite, fără îndoială! Sprinţare, zâmbitoare, zglobii la ideea de a trăi, în sfârşit, mare aventură. Aveau nişte ochi vioi, fese mici şi tari, care se legănau în mers în nişte blugi prea strâmţi, în timp ce înaintau să-l întâmpine pe noul venit.

În privinţa băieţilor, erau şi ei nişte adolescenţi. Nu chiar micii golani pe care ni-i imaginăm. Ar fi fost în mod sigur la locul lor într-o tabără de cercetaşi, sau chiar într-un joc de piste: îndrăzneţi, activi. Credeau că nimic cu adevărat fatal nu li se putea întâmpla. Pentru ei viaţa nu era decât un joc. Iar riscul ar fi fost să piardă banii care le fuseseră promişi. Asta ar fi trebuit să fie adevărat.

Dar era fals!

Căci Hunter îşi scoase Beretta în faţa lor, ordonându-le cu răceală:

— Urcaţi în avion şi nu vorbiţi.

Zâmbetele voioase se metamorfozară în grimase neliniştite, iar privirile deveniră întrebătoare. Toţi cei cinci săriră în avion fără să fie nevoie să li se repete şi fără cel mai mic comentariu.

Credeau, fără îndoială, că se întâmplase ceva. O chestie gravă, care aruncase totul în aer. Urmau să piardă banii şi poate chiar vor ajunge la puşcărie. Două mii de franci, la dracu'! Adio joc...

Grimaldi aruncă două pachete la pământ, în timp ce dădea ordine scurte noilor pasageri. Întoarse rapid avionul şi se pregăti de decolare.

Cele două pachete erau identice. Dar numai la ambalaj. Unul conţinea cocaină de prima calitate, de o valoare evident mai mare de două sute de doari, la cursul *underground*. Celălalt conţinea două grenade cu fragmentare şi o mitralieră de tip Uzi, împreună cu două centuri suplimentare de muniţie.

Hunter duse pachetele până la dig. Îl deschise pe cel care conținea armele, când aparatul mic aflat în buzunarul de la piept începu să semnalizeze sonor. Ridică antena și răspunse imediat:

— Buldozerul!

Vocea lui Grimaldi se auzi în același timp cu vibrațiile avionului care lua în altitudine:

— La optzeci de metri de dig, în drobițe. O dublă. Câte patru în fiecare unitate.

Două barje, opt pușți. Asta era „Forța Diavolului". Un nume nou murmurat aproape peste tot în Everglades și de-a lungul coastelor Floridei, pentru același joc feroce de altă dată. Li se spunea: predatori, sălbatici cu dinți lungi, pirați moderni care seamănă devastarea în drumul lor cu o sălbăticie încă neegalată. Însă astăzi, „Forța Diavolului" nu va mai găsi tineri de colegiu, naivi, cu mâinile goale, fără cea mai mică idee despre viitorul care le era rezervat și de care ei erau acum cruțați. Nu, de data asta diavolul va cădea în mâna Exterminatorului...

— OK, răspunse Hunter. Stai calm acolo sus și fii cu ochii-n patru!

— Bine, răspunse Grimaldi.

Hunter întrerupse legătura cu un zâmbet grav. Grimaldi se dovedise a fi un prieten fidel și un aliat capabil, încă de când începuse războiul lui Hunter. El era pilotul Mafiei. Într-o zi, la Puerto Rico, el făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-l doboare pe Hunter. Iar Hunter, altă dată, făcuse la fel. Apoi, prin una dintre acele ciudate răsturnări ale destinului, cei doi bărbați deveniseră prieteni, iar colaborarea cu Grimaldi oferise războiului lui Hunter o altă dimensiune. Una de o importanță capitală. Era genul de tip care putea pilota practic orice fel de aparat, cu condiția ca acesta să aibă aripi. De asemenea, se dovedise rapid că nu simțea o dragoste fără limite pentru

patronii lui şi devenise astfel o sursă preţioasă de informaţii, dar ce era mai important era faptul că avea experienţă de luptă şi se dovedea un soldat eficace şi perfect fiabil în acţiunile dificile. Numai datorită legăturilor pe care Grimaldi le avea cu Mafia, Hunter reuşise să intervină în acest nou eşichier din Florida. În aparenţă, partida în curs de desfăşurare era mult mai mult decât o simplă piraterie, dublată de contrabandă. Iar acesta nu era, desigur, decât punctul de plecare.

Ca şi în alte „partide", din alte locuri.

Sălbaticii apărură brusc între ierburile înalte. În fiecare barjă, un bărbat era înarmat cu un pistol-mitralieră. Ceilalţi aveau mai multe puşti. Nu era pentru prima dată când operau... o, nu... indivizii efectuau un lucru de rutină în această dimineaţă. Păreau chiar că se plictisesc.

Barjele erau la mai puţin de cincizeci de metri de ţărm când unul dintre ei apucă de un corn şi strigă:

— Fii calm, domnule! Nu te mişca. Nu intra în panică. Totul va fi bine.

Hunter era calm, nu era deloc cuprins de panică. Ştia că totul va fi „bine". Avea ambele mâini în punga ce conţinea armele şi scoase cuiul unei grenade dotate cu un detonator reglat la zece secunde. Când corsarii fură la mai puţin de douăzeci de metri, aruncă grenada în aer, în direcţia barjelor.

La bord, reacţia fu aproape aceeaşi ca cea care o provocaseră atacurile surpriză de pe pista Ho Şi Min: un comportament absolut instinctiv, ieşind din sfera gândirii raţionale şi care obligă pe fiecare individ să se supună schemei proprii de reflexe pentru supravieţuire.

Câţiva corsari săriră în apă, iar ceilalţi se culcară pe fundul barjelor, încercând zadarnic să se pună la adăpost. Unul dintre pistoalele-mitralieră zbură în aer, „scuipând" spre cer o salvă de gloanţe. Toate aceste lucruri se întâmplau înainte de scurgerea celor zece secunde.

Hunter, aflat în picioare în mlaştina de lângă dig, îşi îndreptă arma Uzi spre perimetrul de tragere, când grenada explodă, tot în aer, la mai puțin de cinci metri deasupra barjelor. Una dintre cele două ambarcațiuni se ridică în sus de la un capăt, înainte de a se răsuci cu fața în jos, vărsând conținutul şi eşuând cu brutalitate pe mal. Cealaltă lusese foc, iar tipul aflat în ea murise. Un altul, înspăimântat, cu un pistol mare în mână, se afla în apă până la mijloc şi se uita cu o privire goală la măcelul din jurul său. Cu o singură rafală, Hunter îl nimeri în piet, în diagonală. Gloanțele îl ridicară la aproape un metru deasupra apei înainte de a fi înghițit de mâl. Mitraliera Uzi semănă încă o dată moartea în locul în care doi înotători disperați se zbăteau să ajungă la ierburile înalte.

Nu rămăsese decât un singur supraviețuitor: un bărbat cu o pată mare de sânge la spate, care încerca cu o mare strădanie să se urce la bordul barjei eşuate.

Hunter îl ignoră în mod deliberat şi îşi concentră puterea de foc asupra celeilalte ambarcațiuni în flăcări. După o secundă, ea explodă, iar resturile ei incandescente căzură în apele agitate. Când Hunter îşi îndreptă atenția spre barja eşuată, bărbatul cu pata mare de sânge reuşise să ajungă în mlaştini şi se fofila printre drobițe, la o sută de metri de mal.

Nu era deloc rău.

Hunter deschise micul aparat de emisie-recepție şi spuse:

— Aici totul e curat, restul e pentru tine.

Răspunsul îi parveni imediat:

— Îl văd. Zmeul intră în acțiune.

Hunter opri aparatul, de data asta cu un zâmbet amar. Îşi strânse apoi materialul şi porni barja pe care copiii o lăsaseră pe țărm. Aruncă o ultimă privire în jur şi se îndepărtă în grabă.

Ciudat loc pentru un început... Dar foarte bine ales ca să servească scopurilor „Forței Diavolului". Câte insulițe asemănătoare fuseseră folosite în acelaşi fel şi câți mici

amatori inconştienţi, dezarmaţi, naivi, abandonaseră astfel ca să servească drept hrană zilnică pentru crocodili?

Oricum, mult prea mulţi.

Nu erau decât zorii acestei zile de joi, un răsărit modest pentru o zi care ar fi trebuit să prevadă desfiinţarea unui imperiu deosebit de vicios...

Joi, da, ziua luptei... Ziua Dreptăţii. Zorii tocmai îşi făceau apariţia.

CAPITOLUL II

Harold Brognola fusese însărcinat de guvernul american să conducă comisia oficial creată pentru represiunea crimei organizate. Acest lucru se petrecea la puțin timp după ce Bob Hunter își începuse războiul personal și neoficial împotriva Mafiei. De-a lungul campaniei sângeroase a lui Hunter, cei doi bărbați fuseseră aliați, în mod neoficial bineînțeles, schimbând informații și uneori luptând chiar mână în mână. Dar Brognola nu se simțea în largul lui în acest tip de relație secretă cu un individ care, în același timp, figura în capul listei indivizilor căutați de FBI. Nu trebuia văzută aici o chestiune de deontologie oficială, ci mai degrabă o problemă de etică personală. Brognola era un individ dotat cu o conștiință morală extrem de exigentă. De aceea, resimțea asocierea lui cu Hunter ca un element foarte perturbant, generator de conflicte intime, care uneori atingea proporții dramatice.

O dată, este adevărat, Brognola nu ezitase să tragă în acest om pe care îl admira și respecta, în acest om pe care îl iubea ca pe un frate. Iar dacă Hunter nu murise, asta nu trebuia să fie pus, cu minus sau cu plus, pe seama lui Brognola. Se întâmplase așa pentru că intervenise destinul. Iar ceea ce era incredibil era faptul că Hunter înțelesese și iertase, comportându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat niciodată.

În termenii eticii și ai principiilor sale morale, Brognola știa că Bob Hunter era o ființă care își trăia idealul cu o forță

şi o exigenţă rar întâlnite. Era un fel de figură anacronică, pură ca un diamant, dar născută dincolo de timpul său şi capabil de un angajament fizic şi moral şi de o dăruire personală care nu mai pot fi găsite în zilele noastre.

Cu toate acestea, omul nu era numai din gheaţă şi din sânge.

La acea vreme, unul dintre prietenii lui din Vietnam îi spunsese:

— Sergentul ştie să se folosească de inimă, dar în acelaşi timp şi de minte.

Da, Hunter, care îşi câştigase denumirea de Exterminatorul în infernul din Vietnam, era la fel de cunoscut şi acolo, în special de antenele medicale şi de echipele de ajutor, cu numele de Sergentul-Compasiune.

Un chirurg, dintr-o tabără de ajutor, spusese într-o zi:

— Un singur om, acest Hunter, a făcut să progreseze mai mult cauza americană în sectoarele rebele, decât toate programele oficiale cunoscute.

Într-o zi, s-a ştiut că Exterminatorul, specialist în misiunile de penetrare în teritoriul inamic, transporta sistematic cu el medicamente şi calmante pe care le distribuia civililor, victimelor acestui război sălbatic.

— De câte ori, continua chirurgul, nu l-am văzut venind cu un bătrân, sau o femeie aflată pe moarte, legaţi în spatele său, şi cu câte un copil sub fiecare braţ! Un tip cu o forţă şi o voinţă absolut incredibile. Toată lumea a auzit vorbindu-se de ziua în care el transportase un copil rănit mai mult de treizeci de kilomteri în teritoriul inamic, sub focul continuu al vietcongilor. Şi, în plus, în timp ce fugea, a reuşit să aibă grijă de copil şi să-l ţină în viaţă. Cu pericolul vieţii sale, bineînţeles.

Dar toate acestea nu erau decât anecdote printre multe altele. De altfel, această poreclă de Sergentul-Compasiune nu îi venea de la medici, ci era traducerea directă a numelui pe care i-l dădeau locuitorii satelor de acolo. Cu toate acestea, el

nu era medic. Meseria sa era să „curețe", să lichideze, nu să îngrijească şi nici să ajute.

O, nu, Sergentul-Compasiune nu era medic! Duşmanul îl botezase Exterminatorul. Fără îndoială că era unicul soldat al timpurilor moderne pe al cărui cap fusese pusă o recompensă de către un comando vietcong.

Atunci... cum să evaluezi omul? Era Bob Hunter un ucigaş rece, metodic, sau, dimpotrivă, un campion al cauzei umane, animat de un curaj şi de o compasiune dificil de judecat după criteriile normalității?

Brognola, care reflectase îndelung la personaj, reuşise să se convingă că cele două aspecte nu erau antagoniste. Toate fațetele personalității se aranjau într-o schemă coerentă: aceea a unui bărbat care nu putea sau nu voia niciodată să se îndepărteze de propria sa viziune a „dreptului". Acest „drept", care îl autoriza să ucidă anumiți indivizi numai pentru că el servea cauzei unui „bine", era infinit mai frumos, infinit mai esențial. Şi, bineînțeles, acel „bine" era direct legat de simțul său de compasiune şi de dorința sa de devotament.

Ipso facto, Bob Hunter era în război împotriva Mafiei.

Şi, *ipso facto*, acest război era un angajament total care nu împiedica nici limitele legalității, nici cerințele de confort, de comoditate şi chiar de supraviețuire.

Dar, mai important, războiul lui Hunter era cât se poate de discriminator şi selectiv. Nu servea cauza „binelui suprem", sacrificând victime inocente. În comparație cu teroriştii care ucid, masacrează fără discriminare pentru nevoile cauzei lor, Hunter, în războiul său, avea o foarte mare grijă, îşi asuma riscuri nenumărate pentru a distinge vinovații de nevinovați, pentru a identifica duşmanul şi pentru a-l izola într-o zonă de atac suficient de sigură înainte de începerea luptei.

Soldatul văzuse prea multe suferințe inocente în sud-estul asiatic. Nu voia cu nici un preț să aplice aceleaşi orori

propriilor săi concetăţeni din propria lui ţară. De fapt, chiar împotriva acestui lucru lupta.

Aşadar, pentru a combate crima din stradă, Bob Hunter nu se plimba prin Central Park. Nu era deloc unul dintre acei iluminaţi care proclamau că succesul unui ideal justifică orice preţ. Adeseori, Exterminatorul anulase un masacru minuţios programat, sau chiar se năpustise în interiorul taberei duşmane, asumându-şi astfel riscuri imense, numai pentru că nişte nevinovaţi apăruseră pe scenă.

În mod paradoxal, acest tip era un fel de sfânt: un sfânt cu o armă într-o mână şi cu o grenadă în cealaltă, dar gata să o folosească pe oricare dintre ele pentru a întinde o mână de ajutor unui nevinovat.

Era un sfânt cu mâinile însângerate...

Pentru Hal Brognola, această personalitate dublă şi complementară în acelaşi timp reprezenta un caz de conştiinţă uneori dificil de suportat. În momentele de criză, şeful federal avea impresia deloc confortabilă că avansează într-un echilibru precar pe tăişul unui brici. Chiar şi acum, când Casa Albă oferea sprijinul oficial al operaţiunii, Brognola îşi găsea destul de greu rolul de garant al acestei ultime campanii sângeroase.

Hunter era conştient de acest lucru. El era, de altfel, primul care îl trimisese la plimbare pe Brognola. De fapt, de câte ori îl respinsese el încă de la începutul acestei ultime descinderi în infern?

— Dă-te din calea mea, Hal! îi repeta el cu încăpăţânare.

Dar, Dumnezeule, cum să te dai din calea unui asemenea tip? Miza era prea importantă. Nu era vorba numai de viaţa lui Hunter, după cum nu era vorba să elimine câteva mici focare care renăşteau în cadrul industriei crimei. Miza de astăzi era aceea a unei situaţii internaţionale explozive şi, foarte veridic, destinul unei Americi libere, într-o lume în plină convulsie. Un tip ca Hunter putea face ca balanţa să se încline fie într-o

parte, fie în cealaltă. Toată viața lui îl pregătise și condiționase pentru acest moment istoric: un moment în care un om și o situație se combină și se adaptează unul la celălalt, astfel încât să influențeze cursul evenimentelor și să ajute o națiune să evolueze într-o direcție bună. Mai mult decât o armată întreagă de soldați și de generali, Bob Hunter reprezenta o forță capabilă să găsească soluții la problema terorismului aflat într-o continuă creștere.

Da, miza era foarte importantă.

Unica problemă a lui Brognola era să-l predea pe Bob Hunter viu în mâinile președintelui, la sfârșitul acestei ultime partide sângeroase. Nu era un lucru ușor, mai ales că tipul în cauză repeta întruna:

— Dă-te din calea mea!

Pentru a complica situația, un alt personaj se afla din ce în ce mai strâns legat în derularea operațiunilor. Iar personajul menționat, chiar în acel moment, se învârtea nervos ca un leu în cușcă, examinând cu o privire iritată enorma hartă de pe perete, care reprezenta regiunea Everglades. Și același personaj, pentru a facilita și mai mult lucrurile, se afla la ordinele lui Brognola, în propriul său departament.

Anumiți indivizi nu se mulțumesc numai să muncească sub ordinele altuia. Iar acest lucru este cum nu se poate mai adevărat când e vorba de femei.

Personajul în cauză era o femeie. O femeie care avea un interes personal în această operațiune. Ea semăna mai mult cu un manechin din *Vogue*, decât cu un ofițer federal. Iar ea era, trebuie să spunem asta, în mod direct în legătură cu Marele Om.

— Nu te mai agita, Dumnezeule! mormăi Brognola. Ce câștigi?

— Nu e nevoie să câștig ceva, răspunse Rose d'Avril. Și îmi închipui că nici lui. El nu are nevoie de nimic. Dar de ce nu ne contactează?

— Liniştește-te! spuse oftând şeful federal. Soarele a răsărit în urmă cu aproape o oră. Lasă-i, deci, timp să trăiască!

— O oră e mai mult decât suficient ca să mori, răspunse Rose d'Avril ca şi cum ar fi vorbit pentru sine. Te-ai mai aflat deja cu el în prima linie? Lasă-mă să-ţi spun un lucru, totul se întâmplă extrem de repede când intră Buldozerul în joc.

Buldozerul era, bineînţeles, Hunter. Ipocriziile birocraţiei cereau ca el să nu fie strigat pe numele său adevărat, când beneficia de un suport oficial. Ca şi cum o poreclă conferea o asigurare a legalităţii în tot ceea ce făcea...

— Ai dreptate, admise Brognola, lăsând să se ghicească un moment angoasa care îl cuprinsese. Să-i mai dăm o jumătate de oră şi, dacă nici atunci nu ne contactează, pun totul în mişcare.

— De ce nu pui chiar acum? contraatacă Rose d'Avril

Era o fată încântătoare. O brunetă strălucitoare, foarte înaltă, cu un corp care scotea din minţi pe oricine. Dar putea să fie sâcâitoare, incredibil de autoritară, chiar şi atunci când lucra sub ordinele cuiva.

— Stai calmă, Rose, spuse politicos Brognola. Sentimentele personale nu trebuie să-ţi influenţeze cu absolut nimic gândirea. Trebuie să-i lăsăm omului nostru timp să acţioneze. Crrede-mă, dacă ai intenţia să joci vreun rol în viaţa lui, ar fi bine să te convingi de asta, şi cât mai repede.

— Care viaţă? oftă ea. Nu este vorba despre viaţă, ci mai degrabă de un fel de moarte.

Avea mare dreptate!

Dar Hunter nu ar fi fost în totalitate de acord. La începutul jurnalului său intim, el scrisese:

Un bărbat nu este cu adevărat viu decât atunci când a găsit un ideal valabil, care îl poate face să-şi rişte viaţa.

Brognola o privi pe tânăra femeie stresată şi spuse:

— Ei bine, Rose, asta trebuie să împarţi cu el: un fel de moarte.

— Chiar şi aşa, el nu va accepta să o împartă, spuse ea cu tristețe.

Şeful federal oftă din nou şi o luă pe fată în brațe:

— Această misiune a Buldozerului nu-i una dintre cele care poate fi împărțită cu cineva, zise el calm. Mai ales cu cineva pe care îl iubeşti. Încearcă să-ți aduci aminte de asta şi să nu uiți punctul lui de vedere. Mai ales, aminteşte-ți că treaba noastră, a ta şi a mea, este de a-l ajuta să găsească ceva care merită să fie împărțit.

— Şi tu ce crezi că fac eu? murmură tânăra femeie.

— Prima metodă de a-l ajuta este să-l înțelegi, să-l respecți şi să-i dai libertate. Ştie ce face şi o face al dracului de bine. Nu-l obliga să-şi asume riscuri, cocoloşindu-l. Ăsta e un lucru pe care trebuie să nu-l facem.

— Cu alte cuvinte, trebuie să-l accept aşa cum e? Chiar dacă nu-mi rămâne decât să-i iubesc cadavrul, ciopârțit, ciuruit de gloanțe?

— Exact, răspunse Brognola, întorcând privirea. Dar mai sunt doar câteva zile. Lasă-l să termine.

Îl va lăsa. Ce putea face altceva? Brognola ştia cât de greu îi va fi. Şi chiar şi lui... Nu îl iubea pe Bob Hunter ca pe un frate? Ar fi împărțit de bunăvoie această formă de moarte cu o ființă ca Exterminatorul. Ar fi împărțit chiar mai multe. Ce mândrie era să împarți acelaşi mormânt...

Hal Brognola era, într-un fel, un filozof al câmpurilor de bătălie. Iar învățătura sa o evoca pe cea a lui Hunter. Ea se putea rezuma la asta: un bărbat este cu adevărat mort în ziua în care se dezinteresează complet de omenire.

— Mergem, spuse el brusc, ca şi cum s-ar fi supus unei decizii dictate.

— Adică imediat?

Da, imediat. O formă de moarte nu era ceva vesel, căci moartea nu este niciodată o perspectivă îmbucurătoare. Dar să faci parte din batalionul celor „cu adevărat morți" era, într-adevăr, intolerabil.

CAPITOLUL III

În Florida, traficul de droguri – importul, distribuirea şi revinderea lor – era considerat industria cea mai prosperă din stat. Poliția, care nu era formată din netrebnici şi îi hăituia fără încetare pe traficanți, recunoscuse în mod public că intercepta mai puțin de zece la sută din drogul ilegal introdus, şi asta în ciuda eforturilor comune ale forțelor federale, ale serviciilor de stat din Florida şi ale poliției locale. Traficul de droguri reprezenta miliarde de dolari pe an. Şi nu trebuia să fi fost mare expert în socoteli ca să calculezi procentajul de risc asumat de un traficant. Era derizoriu în raport cu profiturile scontate. Cum să te mai mire faptul că din ce în ce mai mulți amatori se lăsau seduşi de cloşca cu puii de aur. Nişte amatori, atât în domeniul economic, cât şi în domeniul social.

Oricare puşti al străzii, şmecher sau nu, învață cu rapiditate „melodia", o dată ce mirosul profitului îi mângâie nările. Or, câțiva dintre aceşti „puşti" primiseră deja *magna cum laudae* şi adesea cu mențiunea „botezul crimei organizate", acesta fiind, în mod caracteristic, administrat într-o baie de sânge. Or, cu cât candidatul era mai viclean, mai crud, cu atât baia era mai abundentă.

Hunter cunoştea şi el „melodia" şi mai ştia că riscurile asumate de profesionişti erau infinit mai mici decât cele asumate de amatori. Un profesionist organizat avea mai puțin de o şansă la o sută să fie prins. Şi chiar, o dată prins, avea nouăzeci la sută şanse să scape fără să intre la zdup.

Traficul de droguri constituia, deci, un câmp de activitate extrem de prosper pentru industriaşii crimei. Iar acest lucru, în mod natural, aducea un nou element consecvent pentru o situație, de fapt, până în prezent, confortabilă: când o mie de rechini îşi împart o pradă imensă, va apărea mereu unul mai crud, mai avid decât ceilalți, care încearcă să şi-l însuşească numai pentru sine.

Bineînțeles, acest lucru va creşte în mod semnificativ procentajul de riscuri asumate de către micuțul amator. În acest joc, cel care pierde îşi plăteşte eşecul cu propriul sânge.

Iar, în ultimul timp, pe scena din Florida, fuseseră destui care pierduseră.

Adevărul, trist de admis, era că lumea interlopă producea întotdeauna propriii ei „polițişti", mult mai eficace decât cei ai poliției. Aceşti polițişti cunoşteau toate meandrele, toate relațiile, toate sursele şi toți intermediarii. Pentru a rămâne stăpân al acestui labirint, ei nu făceau economie nici de bani, nici de violență.

Recent, un mic şmecher descoperise un joc mai profitabil, ale cărui reguli nu erau aşa de diferite de cele practicate de gangsterii şi proxeneții epocii prohibiției: atunci, numeroşi şefi de bande de răufăcători făcuseră averi colosale, finanțând investiții în contul unei terțe persoane. Noul joc din Florida părea să funcționeze într-un mod similar.

Amatorii se ocupau de aprovizionarea lor şi le introduceau marfa în țară pe riscul lor. Aici intervenea micul şmecher: îi lichida şi îşi însuşea marfa.

Un joc curat şi sigur. O treabă bine gândită.

Hunter era convins că situația prezentă se desfăşura după aceeaşi schemă. Fără îndoială, Grimaldi ştia unde se negociase aprovizionarea, spre cine fusese îndreptată marfa şi care fusese destinația sa pe teritoriul american. Pilotul cunoştea foaia de traseu pe de rost. Corsarii şmecherului

puteau lovi practic oriunde, de vreme ce încărcătura era deja introdusă în țară.

Dar Grimaldi pusese o frână acestui program, rupând lanțul. Motiv pentru care Hunter făcuse pe bătăușul pe acea insuliță pierdută în mlaștini, când cinci adolescenți complet uluiți se aflau fără îndoială într-o postură mai bună, pe care nici nu și-o imaginau.

Ei erau așezați pe jos, exact în fața intrării micului hangar, beau bere și vorbeau în șoaptă. Conversația încetă imediat ce Hunter intră în hangar, iar toate privirile se îndreptară spre el. Trecu pe lângă grup salutând, dar fără să pronunțe vreun cuvânt. Îl găsi pe Grimaldi instalat la un birou vechi, în fundul hangarului, studiind cu atenție o hartă aeronautică a sectorului și încercând să rezolve cu un creion și un raportor o mică problemă de navigație. Pilotul ridică privirea spre Hunter și spuse cu un zâmbet ironic:

— Cred că am nimerit peste un bârlog ieșit din comun.

— Iar? întrebă Hunter.

Grimaldi făcu cu creionul un cerc pe hartă, explicând:

— Bărbatul rănit se îndreaptă exact spre insula asta. O bucată de pământ care trebuie să aibă opt sute de metri diametru, poate puțin mai mult. Am reperat două clădiri destul de importante și fără îndoială o duzină de grupuri modeste amplasate în jurul unui mic ghiol din partea de vest. Asta dacă acest ghiol nu-i un heleșteu mare. Nu am putut să mă plasez într-un unghi bun, de teamă să nu fiu observat. Oricum, heleșteul sau ghiolul este situat exact lângă mal.

Hunter examină harta înainte să întrebe:

— Insula asta mare, din nord, ce este?

— Asta, răspunse pilotul, zâmbind, este domeniul lui Tommy Santelli. Îți amintești, ți-am spus că a investit, de curând, în trestie de zahăr.

— Hm, hm!

— Insula asta mare, reluă Grimaldi, este în întregime domeniul de exploatare al lui Tommy. Am adus eu acolo, acum câteva luni, niște tipi, imediat după ce a cumpărat plantația. Pun pariu că Tommy deține atât insula, cât și ghiolul. De altfel, el se poate duce acolo înot, sau chiar pe jos, călcând prin apă. Bineînțeles, prefer s-o facă el, nu eu. Acolo e paradisul crocodililor și al șerpilor.

— Ești sigur că tipul a acostat pe insuliță?

— Da. Era rănit. Am văzut doi tipi care îl transportau spre clădiri.

— Nu te-au observat?

— Erau mici șanse să fiu reperat. Am zburat în soare cât am putut de mult. În orice caz, tipul din barjă nu m-a observat. După cum conducea, nu cred că era în măsură să vadă mare lucru. Abia a ajuns până acolo. Am avut mare noroc că n-a murit pe drum.

— Și copiii... Nu i-a deranjat să te vadă zburând la joasă altitudine?

— Mă îndoiesc. Au rămas complet năuci pe tot timpul zborului.

— N-ai avut probleme?

Grimaldi zâmbi.

— Nu. În afară de fata cea blondă. A încercat să mă seducă.

Hunter îi zâmbi.

— Dar te-ai ținut bine, oricum?

— Serviciul mai întâi, zise Grimaldi. De altfel, sunt simpatici copiii ăștia. Deocamdată, nu-și dau seama prea bine ce s-a întâmplat. Le-am oferit un bax cu șase beri, spunându-le să plece liniștiți. Oricum, ce altceva ar putea face?

— Să-i mulțumească cerului că au avut noroc, mormăi Hunter.

— O, și-au dat seama de asta! De altfel, au văzut foarte bine acest lucru. Din acest motiv erau năuci.

— Ai vorbit cu ei?

— Nu. Te las pe tine.

Hunter oftă şi îşi aprinse o ţigară înainte să privească, din nou, harta. După câteva clipe, spuse:

— Am impresia că va trebui s-o sunăm pe Alice. Te ocupi tu de asta?

Alice era Hal Brognola, bineînţeles, care nu aştepta decât un singur cuvânt ca să-şi pună forţele federale în acţiune.

— Dacă aşa vrei, răspunse Grimaldi. Ce fac? Numai îl sun?

— Da, e suficient pentru moment.

— Nu vrei să vorbeşti cu el?

— Nu acum, nu, răspunse Hunter calm.

Relaţiile sale cu Brognola erau puţin încordate în ultimul timp, şi asta numai din cauza neîncrederii lui Hunter cu privire la viitorul pe care îl trasase Brognola şi ceilalţi, acolo, la Washington. Din acest motiv nu dorea să vorbească cu vechiul său prieten din Ţara Minunilor, de pe malul Potomacului.

— Bine, spuse Grimaldi, doar îi voi aduce la cunoştinţă noile descoperiri şi îi voi cere s-o lase mai moale.

— Da, atât cât se poate, spuse Hunter.

Ieşi din birou şi se îndreptă spre puşti.

Aceştia din urmă erau dornici să stea de vorbă. Văzându-l pe Hunter venind, săriră imediat în picioare şi-şi îndreptară spre el feţele temătoare. Hunter îi întrebă cu calm:

— Toată lumea e bine?

Această întrebare îi miră foarte tare. Îi lăsă perplecşi un moment, după care fata cea înaltă şi blondă luă cuvântul:

— Bineînţeles că toată lumea e bine. Dar am vrea să ştim ce se petrece aici.

Aflat lângă ea, un adolescent slăbănog adăugă:

— Suntem arestaţi, sau nu? Unde e Luke?

Luke era al şaselea prieten al lor.

Foarte calm, Hunter îi linişti:

— Luke e bine. Este la Key West. Iar voi nu sunteți arestați. Nu sunt polițist.

— Atunci ce ești? întrebă blonda.

Hunter ignoră întrebarea și puse o alta:

— Care dintre voi răspunde la numele David Johnson?

Tânărul slăbănog ridică mâna în sus. Hunter își desfăcu cămașa și scoase un teanc de bani pe care i-l întinse:

— Iată ce ați primit pentru produs, zise el.

Încă o dată puștii rămaseră încremeniți.

— Ce... ce..., mormăi el.

— V-am cumpărat totul, explică Hunter.

Celorlalți nu le venea să creadă ce le auzeau urechile. Blonda emise o interjecție neinteligibilă, dar fu singura care își făcu auzită vocea.

Hunter continuă:

— Escapada a fost pe banii voștri. Dar considerați-vă norocoși și mulțumiți-i lui Dumnezeu. Ați scăpat ieftin. Iar dacă ați făcut acest lucru numai ca să vă distrați, este pentru că nu aveți pic de minte. Acum, plecați cât mai repede acasă. Vă veți găsi barja pe mal, spre vest.

Apoi le întoarse spatele și porni spre hangar. Ajuns în pragul ușii, aruncă o privire peste umăr: toți dispăruseră. Toți sau aproape toți. Fata cea blondă îl urmărise. Pentru prima dată, Hunter o privi cu atenție și observă că era puțin diferită de ceilalți. Era puțin mai în vârstă, puțin mai bronzată, ca cineva obișnuit de mult timp cu soarele din Florida și nu ca un turist în tranzit.

— Am spus să plecați mai repede, mormăi Hunter.

— Lasă prostiile, răspunse ea pe același ton. Vreau să știu ce ai de gând să faci. Ești un agent federal de la Narcotice?

— Dar tu? răspunse Hunter prompt.

Ea clătină din cap, zâmbind:

— Eu nu sunt altcineva decât o simplă fată, care caută o partidă bună de pescuit.

— Nu te-ar amuza deloc dacă ar trebui să dureze, zise Hunter.

— Cu toate astea, până acum m-am distrat, răspunse ea, veselă.

— Atunci eşti nebună.

Ea îşi păstră în continuare zâmbetul.

— Poate. Şi poate şi pentru că prefer bărbaţii puternici, curajoşi şi puţin dilimache.

— Las-o baltă, zise el cu duritate. Dacă nu vrei să mori aici, grăbeşte-te să-ţi prinzi din urmă prietenii.

Ea nu se lăsă intimidată. După toate aparenţele, ştia foarte bine despre ce era vorba.

— Eşti Bob Hunter, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton natural, dezarmant.

— Cine?

— Naiba! răspunse ea, intrând în hangar fără să aştepte să fie invitată.

Judecând după aparenţe, „jocul" se complica brusc, neaşteptat de mult.

CAPITOLUL IV

Ea răspundea, după cum mărturisea, la numele de Jean Russel, dar nu avea acte ca să-şi certifice spusele, iar povestea ei nu era convingătoare. Pretindea că îl cunoscuse pe David Johnson într-o seară, la Fort Lauderdale, cu o săptămână în urmă. Ea aceptase să-i însoţească pe tineri la Everglades „ca să se distreze".

După ce o ascultă, Grimaldi nu îşi ascunse iritarea: mai întâi, nu-i plăcea felul în care îşi plimba privirea curioasă pe harta aeronautică. Iar apoi, în mod vizibil, nimic din persoana ei nu îl seducea cu adevărat. Strânse harta şi îi zise lui Hunter:

— Pute!

În ciuda insultei, fata afişă un zâmbet plin de blândeţe.

— Am petrecut noaptea în mlaştini şi nu mi-am luat cu mine îmbrăcămintea necesară. Îţi este suficient ca scuză?

— Nu puţi fizic, scumpo, mormăi pilotul.

Ea îl străfulgeră cu privirea pe Hunter şi răspunse:

— Mulţumesc, oricum. Iar tu, care este opinia ta, Gânditorule?

Hunter îi adresă o grimasă rece, răspunzând:

— Aceeaşi ca şi cea a prietenului meu. Dar asta n-are importanţă. Vom pleca în câteva minute. Aşa că nu-i momentul potrivit pentru semnarea unui pact de prietenie, nu?

— Oricum, n-ai de gând să mă laşi aici singură? întrebă ea.

— Nu, răspunse Hunter, te vom duce în lumea civilizată, iar apoi ne vom lua la revedere.

— O, la naiba! spuse tânăra femeie, oftând, aşezându-şi posteriorul rotund pe marginea biroului.

— Întotdeauna trebuie să fii atent înainte să spui bună ziua unor necunoscuţi, mormăi pilotul cu o voce puţin domoală.

— Aici ai dreptate, frumosule, răspunse ea. De altfel, ai dreptate în totalitate. E adevărat că put. Dar cine s-ar fi gândit că într-o zi voi fi actriţă?

— Sub ce nume de scenă? întrebă calm Hunter.

— Jean Kirkpatrick. Dar în acest moment nu profesez. De altfel, nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

Numele gâdilă ceva în adâncul memoriei lui Hunter, dar nimic precis. El răspunse:

— Dacă ne-am fi întâlnit, mi-aş fi amintit în mod sigur.

— Dacă ne-am fi întâlnit, repetă fata ca un ecou, cu un zâmbet subînţeles, la adresa lui Jack Grimaldi.

Apoi adăugă, arătând spre Hunter:

— Acest om mi-a salvat viaţa, după care mi-a bulversat-o în totalitate.

Privirea sa era acum îndreptată spre Hunter.

— Nu astăzi, bineînţeles... Vreau să spun... În principiu, ai o memorie vizuală excepţională. Am făcut un întreg album cu tine, de când... Hai să ne oprim, trişez. Nu mai sunt la fel ca înainte. Atunci nu eram blondă.

Ea îşi aplecă uşor capul şi îşi scoase din ochi două lentile de contact albastre.

— De alftel, reluă ea, nu mă mai simt aceeaşi. Trebuie să spun că acum mult timp...

Hunter o observa cu atenţie pe tânăra femeie, ca şi cum ar fi disecat-o din priviri, reconstruind trăsăturile feţei, cu părul diferit, cu altă îmbrăcăminte, un alt decor... Apoi, brusc, neuronii memoriei sale se mobilizară şi amintirea ţâşni imediat.

— Johnny Protocci, spuse el încet.

— Exact, răspunse ea, zâmbind. La puțin timp după aceea, m-ai vizitat. La Palmetto Lane, în Miami.

Fata îi aruncă lui Grimaldi o privire triumfală.

— E adevărat că are o bună memorie vizuală!

— De ce nu ai pus cărțile pe față de la început? întrebă Hunter. Ce joc faci?

— Pentru că...

Ea căzu un moment în contemplarea propriilor mâini, după care reluă:

— Mai întâi, ca să vă spun totul, nu fac decât să mă joc de când ți-ai pus amprenta pe orașul Miami și pe mine cu aceeași ocazie. Poliția m-a ajutat să-mi creez o nouă identitate și să-mi fac o nouă viață. Acum, numele meu e Russel. De altfel, nu încercam să-ți pun memoria la încercare. Speram numai să o tulbur, măcar o dată.

— De ce?

Ea își strânse mâinile, înainte să răspundă:

— Îmi era frică... Mă temeam că nu mă vei crede. Ai fi putut să te gândești că încă mai lucrez pentru ei.

— Ce tot îndrugă? interveni Grimaldi.

— Poți să-i spui și lui, zise ea încă pierdută în contemplarea propriilor mâini.

Hunter se întoarse spre pilot.

— Era la începutul primelor zile ale războiului, Jack. Chiar înainte de apariția ta. Miami a fost al patrulea raid al meu.

— Ți se pare că nu sunt la curent cu cele întâmplate acolo? îl întrerupse Grimaldi. Toată lumea din Organizație vorbea numai de asta. Eu însumi am fost acolo. Eu l-am transportat pe Ciro Lavangetta la marea întâlnire la vârf, înainte de a-l vedea plecând într-o cutie de brad. Pe el și pe alți șefi. Dar toate acestea nu-mi spun unde a intervenit *ea*.

— Ea era una dintre dansatoarele pe care Vino Balderone le adusese acolo cu ocazia acelui eveniment.

Grimaldi fu surprins, se îndepărtă până în fundul încăperii şi se aşeză pe un scaun, excluzându-se în mod deliberat din conversaţie. Hunter o întrebă pe tânăra femeie:

— Ce faci aici, pierdută în văgăuna asta?

— Ţi-am spus că mi-am structurat o nouă viaţă, răspunse ea solemn.

— Să nu-mi spui că eşti de la biroul Narcotice?

— Eşti foarte aproape.

— Cât de aproape?

— Anumiţi oficiali de la Narcotice, din statul Florida, îmi încredinţează din când în când misiuni. Bineînţeles că nu sunt poliţist. Dar lucrez cu poliţişti camuflaţi, când au nevoie de o dublă acoperire.

— Pentru bani?

— La naiba! Pentru ce altceva?

— Cine te-a băgat în treaba asta?

Ea oftă, îşi frecă ochii, apoi, cu un gest abil, îşi puse la loc lentilele de contact.

— Astea sunt lentile neutre, explică ea. Adică nu sunt lentile corectoare. E doar un truc estetic.

— Cine te-a băgat în treaba asta? repetă Hunter.

Ea oftă din nou.

— Îţi aminteşti de acel detectiv care a scăpat fugind pe acoperiş, în acea noapte faimoasă, exact în faţa casei mele?

— Da, Wilson, spuse Hunter. Îi amintesc foarte bine.

— Ei bine, am fost să-l vizitez la spital, o dată sau de două ori, şi am devenit prieteni. Apoi lucrurile s-au înlănţuit, un lucru aduce cu sine un altul, şi am întâlnit anumiţi prieteni de-ai lui. Şi tot aşa... Dacă tot a venit vorba de asta, Bob Wilson ştie perfect că îţi datorează viaţa. Şi el şi-a făcut un album cu tine.

— Pentru cine serveai drept acoperire, în dimineaţa asta?

— Îmi dai o țigară? întrebă ea în chip de răspuns.

Hunter îi oferi una şi i-o aprinse. Ea trase un fum lung şi luă brusc o înfățișare foarte nefericită în timp ce dădea fumul afară.

— Porcăriile astea te vor ucide într-o zi! spuse ea cu calm.

— Nu-ți face probleme, mă voi preocupa de asta la timpul potrivit, răspunse Hunter pe același ton.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise fata, aruncând o privire vagă spre decorul lugubru. Ai o viață ciudată, nu-i aşa?

— De ce nu-mi răspunzi la întrebare? insistă Hunter.

— Mai exact, mă gândeam la ea.

— Adevărat? Nu cumva eşti pe cale să inventezi un răspuns pentru tot?

Ea râse încetişor, amuzată.

— Nu. Nu vreau deloc să te păcălesc. Numai că este atât de confuz... compromițător, dacă preferi... Pe scurt, am anumite obligații. Poți înțelege, nu?

— O, bineînțeles că pot înțelege! o asigură el. Dar şi tu înțelegi, sunt sigur de asta, de ce mă grăbesc să te las la primul aeroport.

— Cu toate astea, pot să te ajut, murmură ea.

— La ce să mă ajuți, Dumnezeule?

— Să lichidezi pirații. Nu ăsta e „jocul"?

Hunter o privi un moment pe tânăra femeie înainte de a răspunde:

— În parte, da. Dar, sincer să fiu, nu mă amuză faptul să ard furnici. Prefer să atac furnicarul.

— Iată un lucru care nu mă uimeşte deloc, observă ea cu mare seriozitate. Tocmai acesta este motivul pentru care mi-ar plăcea să fac puțin exercițiu.

— Dar nu eşti un polițist? Nu aşa ai zis?

— Exact.

— Şi nu e nimic de acoperit?

— Mai mult decât exact. Dar, de data asta, am un interes personal.

— Tot nu vrei să-mi explici de ce?

— Nu, sincer nu vreau, nu acum.

— Bine, spuse Hunter, aşteaptă o clipă.

Aruncă o privire spre Grimaldi şi ieşi din hangar. Pilotul îl urmă.

— Să nu-mi spui că ai înghiţit prostiile ei, murmură el cu o voce ciudat de tulburată.

— Ai vorbit cu Brognola?

— Nu cu el personal, dar i-am transmis raportul. Am o vagă impresie că se pune în mişcare.

— La dracu'! zise încet Hunter.

— Chiar o suporţi pe această ploşniţă?

Hunter oftă şi mărturisi:

— Accept să joc la vedere. Dar tu?

— Ţi-am spus, mirosul ei mă scârbeşte, răspunse Grimaldi. Dar, oricum, tu eşti şeful. Cred că dacă jucăm nuanţat... Pe scurt, nu avem prea multe şmecherii la dispoziţie ca să ieşim de aici. Programul tău de astăzi nu ne lasă deloc timp să ne gândim la aiureli. Aşa că tu ordoni, iar eu mă supun. Dar să ştii, sergent, că există încă mulţi nemernici care ar dori să se răzbune pe tine. Dacă blonda asta este încă cu ei... Înţelegi ce vreau să spun... Lumea întreagă va fi a ei dacă semnează cecul cu sângele tău. De unde ştii că nu-i un turnător al „Forţei Diavolului"? Căci, să fim realişti, asta îmi vine în minte, pentru a explica prezenţa ei alături de acei puşti.

— Aşa este, admise Hunter. Dar, după cum ai spus mai devreme, nu avem timp de pierdut. Este adevărat. Dar, cum ne trebuie o momeală, Jack, şi încă una solidă, să privim lucrurile dintr-un... alt unghi. Sinceră sau nu, onestă sau ipocrită, aliat sau duşman, această fată ne poate servi drept momeală.

— E un joc foarte periculos, observă cu nervozitate pilotul. În sfârşit, dacă instinctul tău îţi spune că...

— Instinctul meu nu-mi spune nimic, îl întrerupse Hunter, şi tocmai asta e problema. Întâmplarea face că această fată este aici. Deci, să ne folosim de ea. Dar poate că-i periculos şi pentru tine. Ştii foarte bine că ai drept de veto în această împrejurare.

— De mult timp am încetat să mi-l mai exersez, murmură pilotul cu un zâmbet amar. Asta îmi aduce aminte de Puerto Rico. Şi eu am micul meu album, bătrâne. Şi, în plus, meseria mea este să pilotez. Iar tu eşti cel care comandă.

Hunter zâmbi şi îl prinse pe Grimaldi de umeri.

— Pregăteşte repede avionul. Eu fac bagajele.

— Destinaţia: bârlogul dezertorului?

— Nu încă. Vom merge mai întâi să vizităm plantaţia de trestie de zahăr a lui Santelli.

— La dracu', nu ştiu dacă...

— Însoţiţi, bineînţeles, de Jean Kirkpatrick.

— Mă gândeam eu că pui la cale ceva de genul ăsta.

— Vrei să-ţi exersezi dreptul de veto?

Pilotul zâmbi plictisit şi răspunse:

— Tu eşti şeful. Eu mă ocup de avion. Nu-i nimic nou.

— În acest timp, reluă Hunter, eu fac bagajele.

Căci va avea nevoie, ştia foarte bine, de întregul său arsenal.

CAPITOLUL V

Era prima ratare a unei operațiuni care mersese, până acum, ca pe roate. Asta era opinia șefului proiectului, Guido Riappi. Se spunea despre el că se încinge puțin prea repede pentru un ratat fără mare importanță. El explică asta celui care era mâna sa dreaptă și șef al-trupei, Carlo Papriello, zis Bijuterie, și adăugă cu nostalgie în glas:

— Organizația s-a ramolit, Bijuterie. Oamenilor li s-a dus curajul. Îmi amintescsc de timpurile acelea cu adevărat dure. Nu era loc pentru spaghete. Seara, când îți terminai munca, aveai în buzunare propriii bani. Stăteai jos toată noaptea și numărai bișt arii. Tipii ăștia de azi, crede-mă, n-au stofă. Încep să urle imediat ce o treabă măruntă nu merge bine. Sunt niște adevărați burghezi!

Riappi avea cincizeci și cinci de ani, lucru care nu era de ajuns ca să fie clasat printre veterani. În privința lui Papriello, la treizeci și șapte de ani, el aparținea generației următoare, dar toată viața sa fusese auzit trăncănind poveștile „marii epoci", ca și cum ar fi fost vorba de o perioadă preistorică al cărei singur supraviețuitor era povestitorul. Cu toate acestea, pentru Bijuterie, nimic nu se schimbase, și nimic nu se va schimba niciodată, dar el îi răspunse șefului său:

— Mda, știu. Asta-i viața, Guido. Dar nu trebuie să pui totul la inimă. Până la urmă, ce-ar vrea să facem? Să fim toți în exil?

— Au spus să oprim totul.

— Ce?

— M-ai auzit: punct mort.

— Pentru mult timp?

— Până când vor „sonda", după cum spun ei. Presupun că vor să ne trimită o echipă de ploșnițe care să cerceteze.

— Hm, hm! Și pe cine vor să cerceteze? întrebă Papriello cu o voce posomorâtă.

— Pune-ți puțin creierii în mișcare, răspunse brusc șeful.

— Toate astea pentru că o mână de copii au avut baftă. mormăi Papriello. Și, totuși, nu-i o dramă! Nu merită să-și deplaseze trupa lor de ploșnițe. Le-ai spus?

— Cum să nu!

— Pe cine trimit?

— N-au precizat, răspunse Riappi, cu jumătate de gură.

Se așeză în fotoliu și își întinse picioarele pe birou.

— De altfel, nu ne-au spus nimic. Dar nu-i nevoie să ne spună, Bijuterie. Am priceput și singur. Rahatul ăsta îl simți de departe, să știi. După cum miroase...

Bijuterie își aprinse o țigară și se îndreptă spre fereastră. Depărtă perdelele groase, ca să arunce o privire ternă spre neantul înconjurător.

— În fond, pe mine mă aranjează foarte bine, Guido, mormăi el. Ca să fiu sincer, m-am săturat până peste cap de ascunzătoarea asta și de nenorocita asta de afacere. Mai bine ajung în Suiber!

— Totuși, niciodată nu te-am auzit smiorcăindu-te din pricina banilor, răspunse cu răceală Riappi.

— O, nu zic că nu e rentabil, dar până la urmă este mereu același „cântec"! Bogații se îmbogățesc în timp ce săracii îmbătrânesc. Iar eu n-am de gând să îmbătrânesc în ținutul ăsta mizerabil, Guido. Ca să fiu sincer, m-am gândit să cer o altă afacere, undeva în altă parte.

Guido râse înainte să răspundă:

— Fii atent, Bijuterie, s-ar putea să-ți dea una să n-o poți duce!

Remarca, în mod vizibil, era cu dublu înțeles, și Guido continuă:

— În locul tău, eu nu le-aș băga în cap o idee ca asta.

Papriello zâmbi și el. Insinuarea lui Riappi era ridicolă. Cel puțin dacă...

— Nu vorbești serios, Guido, nu? murmură el.

— Nu se știe niciodată, răspunse șeful proiectului, oftând. În vremurile astea, cu niște tipi ca aceștia..., ai grijă tot timpul pe unde calci. Îți repet, Bijuterie, nu mai e ca pe vremuri.

— Hai, Guido, răspunse calm Papriello, știi la fel de bine ca și mine că lucrurile nu se schimbă niciodată, în profunzime cel puțin.

Riappi oftă din nou.

— Poate că ai dreptate. Poate că în profunzime nu se schimbă. Un exemplu este ceea ce banda lui Marinello i-a făcut vărului meu Gus. Și fără nici un motiv, fără nici un motiv!

Bijuterie cunoștea pe de rost povestea lui Gus, vărul lui Riappi. Iar motivele morții sale premature nu lipseau, Dumnezeule! Dar nu-i putea spune asta șefului său. Se mulțumi să răspundă:

— Știu foarte bine că Organizația se duce dracului de ceva timp, Guido. Numai că, în profunzime, nimic nu se schimbă cu adevărat. Dacă ne trimit un comando de ploșnițe ca să lingem pe jos de fiecare dată când un afurisit de copil are baftă...

Se opri brusc și întinse gâtul ca să vadă mai bine cerul.

— Nu auzi nimic? întrebă el.

— S-ar spune că zboară la joasă altitudine, zise Riappi, sărind în picioare ca să ajungă lângă Papriello, la fereastră.

Aiurea, joasă altitudine! Era aproape în poziția de aterizare. Era un mic avion cu reacție bimotor.

— E un avion de-al nostru? întrebă Riappi, încordat.

— Aşa se pare, răspunse Bijuterie. Un Cessna, cred.

— La dracu'! N-au pierdut timpul, zise şeful, aruncând o privire la ceasul de la mână. Nu... Nu-i posibil... Sau poate că erau deja pe drum când....

— Ar fi mai bine să mă duc acolo şi să-i întâmpin, spuse Papriello cu un oftat resemnat.

— Nu-ți face griji, îl asigură Riappi calm. Poate fi oricine. Poate doar fermierii. Lucrurile sunt în general mai puțin rele decât credem.

Dar Bijuterie era de altă părere. Lucrurile în această Organizație erau mai rele decât se credea. În plus, Bijuterie ştia asta, nimic nu se schimba... În orice caz, niciodată pentru ceva mai bun.

Îl lăsă pe Riappi nemişcat în faţa ferestrei şi se îndreptă spre un şofer care mânuia cu stângăcie o maşină de tuns iarbă în curtea din spate.

— N-ai văzut avionul, prostule? bombăni el.

— Ba da, domnule, l-am văzut, dar nu...

— Mai bine să luăm limuzina. S-ar putea să fie granguri. Dar, Dumnezeule, te-ai uitat la tine! Eşti murdar de benzină. Uită-te la mâinile tale! Atâta pagubă! Du-te la naiba, merg singur!

Îl părăsi pe tipul cu mâinile murdare de benzină şi conduse singur Cadillac-ul până la pista de aterizare ca să primească VIP-urile. Căci erau VIP-uri, era sigur de asta.

Pista era la mai puțin de cinci sute de metri, pe un mic drum şerpuit între câmpurile cu trestie de zahăr. Cu toate astea, Bijuterie nu ajunse înainte. Pilotul coborâse deja din avion – un tip a cărui faţă îi spunea ceva – şi ajuta o blondă fermecătoare să sară jos.

Fata avea un şort foarte scurt şi un tricou mulat. Bijuterie avea impresia că şi pe ea o mai văzuse undeva. Brusc, se simți mai bine. Această vizită, în aparență, nu era...

Un tip imens apăru în cadrul sasului şi sări cu nonşalanţă la sol. Papriello îl privi intens şi simţi un mic nerv jucându-i în obraz. Tipul acela bine făcut, calm, îmbrăcat în pantaloni de mătase impecabili, cu o cămaşă cu desene desfăcută aproape până la talie şi o fină batistă de mătase înnodată în jurul gâtului, aruncă o privire nepăsătoare asupra decorului înconjurător şi, în cele din urmă, se opri asupra lui Bijuterie. Atunci, brusc totul deveni evident: Papriello nu îl mai văzuse niciodată pe acest tip, dar cunoscuse destui asemănători lui ca să ştie de unde venea... cu ce scop venea... şi fără îndoială de ce venea. Întrebarea care se punea acum era *cine* şi nu *de ce*.

Şeful trupelor ieşi din limuzină şi înaintă repede, cu mâna întinsă.

Pilotul o strânse cu zel, murmurând cu amabilitate:

— Salut, Bijuterie. Cum merge febra noroaielor mlaştinilor?

Aşadar, nemernicul îl cunoştea!

Bijuterie avea impresia că îl cunoaşte şi el. Numai că, Dumnezeule, avea atâta...

— Mereu aproape la fel, răspunse el, întrebându-se cu cine avea onoarea să vorbească.

Tipul cel înalt scotea bagajele. Blonda avea grijă să nu uite ceva în avion. Papriello îl întrebă pe pilot pe un ton detaşat:

— Pe cine aţi adus cu voi, de data asta?

Pilotul cu privire misterioasă răspunse într-un murmur:

— Cu tipii ăştia. Pe blondă am mai văzut-o la Lauderdale. Cred că făcea parte din şeptelul de târfe a lui Vino de la Miami. Cunoşti?

Cum să nu-l cunoască Bijuterie pe răposatul Vino şi pe târfele sale legendare!

— De ce mulţimea asta de bagaje? întrebă el nervos. S-ar spune că intenţionează să se stabilească aici. De unde l-ai îmbarcat?

— Nu mă face să spun ceea ce nu trebuie să spun, mormăi pilotul.

Scoțând o batistă albă din buzunarul de la spate, își șterse fruntea și adăugă:

— Asta e un zbor de clasă X. Știi ce înseamnă asta?

Da, Papriello știa acest lucru. Un zbor de clasă X nu sosise niciodată. Era șters de pe listă, uitat. Atunci de unde putea ști pilotul unde a încărcat marfa și unde trebuia s-o lase?

Apoi, tipul cel înalt se apropie și Papriello înțelese brusc că întrebările nu-și mai aveau locul.

Fără o strângere de mână, fără chiar un zâmbet, tipul bine făcut spuse cu o voce glacială:

— Relaxează-te, Bijuterie. Presupun că știi de ce mă aflu aici.

— Nu sunt prea sigur, domnule, răspunse respectuos Papriello.

— Tu ești șeful trupelor locale?

— Da, domnule. Sunt la ordinele directe ale lui Guido. Vă așteptam. Doi sau trei copii au avut o baftă extraordinară. Asta e tot ce vă putem spune. Dar noi ne facem treaba. Avem o imensă forță de atac aici, domnule.

— Știu asta, Bijuterie.

Era rece..., neînduplecat, dur ca marmura. Cu toate astea, era destul de amical. Destul...

— Necazul, domnule...

— Nu este vorba de tine, Bijuterie. Asta e tot ce trebuie să știi pentru moment.

— Da, domnule. Apreciez. Eu...

Privirea acestui tip îl străpungea până la măduvă.

— Închidem ușile până la noi ordine. Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Ai înțeles?

Întorcându-și privirea rece spre pilot, tipul bine făcut continuă:

— Este valabil și pentru tine, Grimaldi. Poți să te faci comod.

Desigur, Grimaldi... Bijuterie îşi amintea acum de pilot. El nu transporta niciodată decât granguri. De ce nu, până la urmă? Pentru că el, Bijuterie, nu va servi drept hrană pentru ploşniţe. Iar acesta era adevărul, nu-i aşa? Bijuterie nu avea nevoie să ştie mai multe pentru moment. Totuşi, avea respiraţia puţin greoaie, când răspunse acestui ordin de o autoritate impecabilă:

— Am înţeles, domnule... Totul e închis până la noi ordine.

— Poţi să-mi spui Frankie, zise Hunter.

— Da, Frankie, repetă Papriello, care se simţi dintr-o dată mult mai bine. Şi nu ezitaţi să mă sunaţi, domnule, dacă aveţi nevoie de ceva.

— Stai liniştit, aşa voi face, răspunse Exterminatorul.

Bijuterie nu se îndoia de acest lucru.

Aşa era viaţa. Şi nimic nu se schimba cu adevărat, iar Bijuterie ştia foarte bine acest lucru.

CAPITOLUL VI

Hunter se conducea numai după fler. Nu avea nici o idee de felul de primire care îl aştepta la debarcarea sa cel puţin îndrăzneaţă în „citadela" lui Santelli. Nu cunoştea deloc climatul ambiant al insulei, ţinând cont de circumstanţe. Totuşi, circumstanţele şi le imagina destul de bine, dar mai ales îşi cunoştea duşmanul a cărui psihologie o înţelesese pe deplin. Motiv pentru care probabilităţile reuşitei meritau, după părerea sa, riscurile acestei penetrări.

Pentru că aici era vorba de o penetrare, adică o manevră aleatoare, în acest stadiu încă preliminar. Evenimentele îi puteau scăpa de sub control oricând, şi totul depindea de nuanţele extrem de subtile pe care Hunter trebuia să le prindă din zbor imediat ce intra în joc. Totul s-ar fi putut întoarce repede în primele minute şi, în cazul unui eşec, retragerea ar fi fost dificilă, ţinând cont de cronologia foarte strânsă a acelei zile de Joi a Dreptăţii.

Cu toate acestea, când Grimaldi îşi scoase batista ca să-şi şteargă fruntea, Hunter înţelese că penetrarea lor se derulase fără dificultăţi majore şi beneficia chiar de o „undă verde". Cei de pe insulă erau încordaţi, nervoşi, nu foarte în largul lor văzându-i pe noii veniţi. Acesta era semnificaţia batistei albe. Acesta era exact genul de climat de care avea nevoie Hunter ca să se infiltreze mai bine în tabăra inamicului.

Totuşi, aici nu era vorba de un joc de copii. Sigur, breşa era făcută, dar numai Hunter putea să o încerce. El îşi datora

forța în acest gen de misiuni pregătirii, pe de o parte, dar și datorită informațiilor pe care le avea despre tabăra inamicului și, mai ales, datorită înțelegerii perfecte, analitice și sintetice, a psihologiei șefilor lui. El folosea subterfugii care deveniseră legendare chiar și pentru adversarii săi, dar nu era vorba de simple deghizări pentru fiecare rol. Dacă reușeau, asta se datora în principal faptului că Hunter își cunoștea dușmanul mai bine decât el însuși. Hunter știa că punctele forte ale adversarului pot deveni punctele cele mai fatale. Juca, deci, pe aceste puncte forte, se servea de ele, le manevra și, în sfârșit, le întorcea împotriva dușmanului, ca să-l elimine definitiv.

În această privință, Carlo Papriello era un specimen de vis. Tipul, cu conștiinciozitate, se îmbrăcase cu uniforma sa curată și se postase cu mare atenție drept la mijloc, astfel încât Hunter nu avea decât să tragă sforile ca să-l facă să pice în cursă.

Era un pistolar, nimic mai mult. De mai bine de douăzeci de ani de când era în Organizație, Papriello nu depășise stadiul de executant și nici nu avea să avanseze. Ajunsese acum la stadiul care îi pândea pe toți pistolarii când nu mai sunt foarte tineri: acela în care te plafonezi în timp ce speranțele promovării se diminuează. Să fii un pistolar este un mijloc de trai ca oricare altul, nimic mai mult, dar cu care nu faci niciodată avere. Ca să ai o parte mai bună din pradă, trebuie să fii în spatele unui „birou", și Papriello, realist, își analizase bine destinul. Niciodată Bijuterie nu se va afla în spatele unui „birou"... Era realist în privința asta. Avea chiar stofă de supraviețuitor. Un tip ca el era un chilipir pentru jocul lui Bob Hunter.

Dar cei ca Papriello nu erau neapărat proști. Adesea ei erau șmecheri, de o cruzime fără pereche, și trebuia să fii prudent când îi manevrai.

În timpul scurtului drum care îi ducea la fermă, Bijuterie se adresă VIP-ului pe tonul unei conversații mondene:

— Ați venit exact la țanc. După recoltă și înainte de muson. Știți, când plouă aici... Sincer, trebuie într-adevăr să vezi ca să crezi. Pare că apa ajunge până la un metru, în plin sezon. Și asta din iunie până în octombrie. E clar că, pentru Scara lui Lucifer, acest lucru complică puțin situația. Lucrul se organizează în funcție de asta.

Nu prea semăna cu o „conversație mondenă".

Papriello își punea la încercare musafirul ca să vadă dacă era la curent cu ce se întâmpla acolo. Nu menționase la întâmplare de Scara lui Lucifer. Hunter auzise vag vorbindu-se despre acestă misterioasă „scară" și din pricina acestui lucru se deplasase aici, având o idee foarte vagă de ceea ce putea ea reprezenta. Nici Grimaldi nu știuse mai mult despre ea...

Așteptă puțin, după care răspunse cu răceală:

— Cred că înțelegi de ce sunt aici, Bijuterie.

— Da, înteleg, răspunse celălalt cu jumătate de gură.

Cei doi nu mai schimbară nici un cuvânt până ajunseră la destinație.

Era o insulă destul de mare, legată de o alta mai mică, situată la trei sute de metri în partea de est, pe o mică limbă de pământ. Totul era în întregime cultivat, în afară de pista de aterizare și sectorul de locuire, de pe malul sudic. Aici se aflau o casă în stil spaniol cu două etaje, cu un acoperiș din țiglă roșie, mai mult bungalouri mici, câteva hangare și un adăpost mare, deasupra căruia erau amenajate locuințe. Totul era înconjurat de sârmă ghimpată, mai puțin partea de apă.

Papriello explică:

— Ferma se află la nord. Aici nu sunt decât două familii stabilite în permanență: familia Eddington și familia Winklers. Eddington e șeful de exploatare, dar noi nu avem de-a face cu el. El primește ordine direct din biroul domnului Santelli.

— Faceți multă de trestie de zahăr aici, observă calm Hunter.

— Aveți dreptate, domnule. Presupun că utilizează mână de lucru sezonieră în momentul tăierii. Lumea vine, pleacă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Mai ales, negri. Sunt cazați în barăcile din nord. Acolo locuiesc. Oricum, noi nu dăm niciodată ochii cu ei, doar în caz de urgență.

Ridicând o sprânceană, Papriello adăugă:

— Înțelegeți ce vreau să spun?

Nu tocmai, dar Hunter avea în vedere oricum posibilitățile interesante. El zise:

— Este o bună acoperire, Dumnezeule!

— Și super rentabilă, adăugă Bijuterie. Vreau să spun, totul reprezintă ceva legal. Cursul zahărului a urcat vertiginos pe piețele oficiale.

Hunter zâmbi și spuse:

— Se pare că te interesează acest gen de lucruri?

Bijuterie roși ușor și mormăi:

— Nu, nu prea. E destulă muncă aici, după cum merge treaba! Și nu-i mereu amuzant. O persoană trebuie să se gândească din când în când la viitorul ei. Ca să vă spun totul, m-am gândit să-mi ofer o mică parte din pradă.

— Ar putea să te coste scump jucând rolul unui trădător, observă calm Hunter.

— Poate că e mai bine așa decât să rămân complet cu buzele umflate, zise Bijuterie. Ca să fiu sincer, domnule, nu-mi face plăcere să fiu aici.

Hunter bănuia. Zise:

— Haide, Bijuterie, nu trebuie să-ți pierzi speranța. Vântul se poate și întoarce, știi asta.

Hunter înțelesese imediat că atinsese un punct sensibil. Papriello nu răspunse nimic, dar privirea sa era elocventă. Era un tip realist, sigur... și făcea parte din rasa supraviețuitorilor.

Hunter era și el realist.

Iar realitatea de acum se prezenta sub forma unei tabere, înarmată până-n dinți și plină de arme. Bungalourile și

locuințele de deasupra adăpostului serveau drept baraci și puteau adăposti o adevărată armată. La prima vedere, Hunter număra o duzină de oameni înarmați, împrăștiați între fermă și țărm. Fără îndoială, se aflau mai mulți în spate. Dumnezeu știe câți alții se puteau ascunde în interiorul și între clădiri...

Acest gen de camuflare cerea manevre tactice studiate cu grijă. Un pas greșit, o nuanță stângace, și totul risca să se transforme într-un dezastru instantaneu. Era lesne de imaginat cât de fericiți ar fi fost toți acești nemernici să-i facă de petrecanie lui Bob Hunter. Fără îndoială, recompensele erau încă în vigoare, poate chiar mărite, chiar dacă cea mai mare parte dintre cei cărora le fuseseră promise aparțineau acum regatului morților. Dar, prestigiul putea să-i seducă mai mult decât banii pe nemernicii adunați aici, dacă din întâmplare unul dintre ei reușea să trântească capul lui Bob Hunter într-o pungă.

În această împrejurare, tipii de pe insulă păreau că se plictisesc de moarte. Pentru Bob Hunter, acesta era un atu care nu putea fi neglijat. Întreaga trupă era menținută în incinta fortăreței insulare. Ici și colo, se puteau vedea niște amenajări destinate creșterii nivelului distracțiilor acestor oameni aproape prizonieri. Era o pistă foarte proastă pentru bowling, câteva fileuri deteriorate de badminton, un teren de volei părăsit și o jumătate de duzină de canoe aflate într-o stare jalnică, trase la țărm... Niște distracții al naibii de excitante pentru soldații obișnuiți cu luptele de stradă!

Privirile senzuale pe care le atrăgea tânăra Kirkpatrick erau destul de elocvente: prezența unei femei acolo nu era ceva obișnuit.

— A trecut mult timp, Bijuterie? mormăi Hunter la adresa șoferului.

— Ce, domnule?

— De când n-au mai văzut femei?

— Da! Nici nu mai știu ce înseamnă aia, domnule.

— Asta se va schimba, şi cât mai repede, promise Hunter şefului trupelor.

Din nou, Hunter îl nimerise într-un alt punct sensibil, lucru pe care îl ştia foarte bine. Promisiunea sa urma să se răspândească în întrega fortăreaţă înainte ca el să intre în baracă.

„Noul şef" al insulei Santelli se va bucura de o popularitate inegalată... chiar înainte de a intra în funcţie.

Guido Riappi apăru în cadrul uşii ca să-i întâmpine pe noii sosiţi. Hunter îl situă imediat în fişierul său mental. Gus, vărul lui Riappi, în timpul său de glorie, fusese moştenitorul imperiului criminal al lui Arnie Castiglione, zis Fermierul, în Maryland. Dar norocul se schimbase şi Gus căzuse în dizgraţie, cu puţin înainte de a-i da lui Hunter ocazia să-l lichideze pe sir Edward Steward, marele patron al *Caruselului* din Caraibe*.

După acest nefericit episod, lucrurile nu au fost uşoare pentru Guido. Mai întâi, a plâns îndelung soarta vărului său şi se hotărâse să-şi spună păsul în legătură cu cei în care ar fi trebuit să nu se încreadă: grangurii lumii interlope din New York. Dacă informaţiile lui Huntrer erau exacte, postul în care se afla acum Guido reprezenta prima sa treaptă aproape onorabilă, după căderea vărului său Gus. În acest timp, Guido pricepuse ceva: el înţelesese instabilitatea şi, în consecinţă, insecuritatea caracteristică a societăţii canibale.

Dar nu-şi pierduse totuşi semeţia. Gras şi roz la faţă, avea o înfăţişare aproape „apetisantă" în pantalonii săi de mătase albă şi cămaşa cu flori. Dar temperamentul omului cumsecade nu avea nimic atrăgător. Guido Riappi îşi făurisc reputaţia pe spinarea docherilor de pe Coasta de Est. Mai întâi, făcusc pe sindicalistul, apoi pe ucigaşul cu plată, devenind în cele din urmă paznic redutabil de ocnaşi, însărcinat cu respectarea

*Vezi nr. 34 din colecţia MERCENAR, *Represiune în Caraibe* (n.ed.).

autorității Mafiei sub îndrumarea lui Castiglione, în sectorul Baltimore.

Autoritățile federale erau sigure, însă fără să poată dovedi acest lucru, că redutabilul lup din Baltimore era personal răspunzător de vreo cincizeci de asasinate şi sălbăticii de acelaşi ordin, comise în timpul unei greve de scurtă durată, de la sfârşitul anilor '60.

Văzându-l, niciodată nu ai fi putut bănui acest lucru.

El înaintă spre Hunter, zâmbind, plin de bunătate. În mod vizibil, îşi catalogase vizitatorul de la prima privire şi acționa cu abilitate, ca să stabilească nişte relații amicale, dacă nu pe picior de egalitate.

Hunter o prezentă pe tânăra femeie care îl însoțea, dar evită să-i spună pe nume, gândindu-se că era mai bine să aştepte, pentru această formalitate, un moment mai intim. Apoi, o încredință pe tânăra domnişoară lui Bijuterie, căruia nu-i venea să-i creadă ochilor, sfătuindu-l să o ia cu el şi să viziteze insula. Apoi, trecând un braț blajin pe după umerii lui Riappi, îl introduse politicos, dar cu fermitate, în interior, străduindu-se să-şi stăpânească temerile eventuale cu glume cunoscute:

— Hai, Guido, să fim calmi. Ştiu foarte bine că nimic nu-i uşor. Dar lucrurile nu sunt niciodată atât de tragice pe cât credem, nu-i aşa? Cu toate astea, cred că-ți ții băieții prea din scurt. Într-o zi, vor exploda. Primul lucru pe care ți-l cer este să-i laşi puțin mai liberi.

— Mda, şi eu m-am gândit la asta. Necazul este că nu e atât de uşor. Nu pot deloc să aduc aici un vagon de prostituate în fiecare week-end. Ştii că gagicile sunt bune de gură. Aşa că nu vreau ca ascunzătoarea asta să se transforme într-un bordel. În acelaşi timp, nu vreau să risc lăsându-i pe proştii ăştia să se plimbe prin oraş. Este prea periculos. Imediat mă voi trezi cu un federal în spatele fiecărui tufiş, cu camere de

luat vederi. Aş vrea să fiu de acord, dar nu-i pot lăsa pe aceşti tipi liberi. Nu-i deloc sănătos. Asta i-ar ramoli. Cred că asta e într-un fel explicaţia harababurii din această dimineaţă. Dar cred că ai o părere a ta în privinţa asta, nu?

Da, tipul învăţase bine regulile lumii canibale: instabilitate, insecuritate. Pe scurt, Guido făcea deschiderea.

Iar Bob Hunter era dispus să intre în joc.

Stând de vorbă, ajunseră în biroul lui Guido, o cameră sobră, cu draperii grele, destul de deprimantă. Un miros dulceag de mucegai se simţea aproape peste tot. Hunter întrebă:

— Dumnezeule, dar cum suporţi aşa ceva?

— Ce? răspunse Guido, realmente surprins.

— Baraca asta este ca un mormânt de faraon. Nu faci niciodată să intre puţin aer sau lumină?

— Aici nu e raiul pe pământ. Nu avem aer condiţionat. Dacă ai ghinionul să deschizi o fereastră, eşti invadat imediat de muşte şi de alte zburătoare; în privinţa căldurii, nu e nevoie să faci caz. Rămâi două sau trei zile pe această insulă nenorocită, crede-mă, şi vei începe să găseşti baraca foarte confortabilă. Eu nu ies, practic, deloc de aici.

— Poate că tocmai asta e chichiţa, răspunse Hunter cu o voce glacială şi, pentru prima oară, îi aruncă şefului o privire încruntată.

Lovitura reuşise. Riappi lăsă privirea în jos şi îi întoarse spatele vizitatorului, ca să se aşeze în fotoliul din faţa biroului. Realizase deschiderea, dar Hunter o găsea prea „îngustă" şi era gata să o mărească atâta cât va fi nevoie.

— Poate că nu te înşeli, mormăi Riappi. Ce aştepţi mai exact de la mine?

Exterminatorul ştia, în sfârşit, pe unde călca. Situaţia, cel puţin momentan, era în totalitate sub control. Insula lui Santelli îşi găsise un nou stăpân.

CAPITOLUL VII

Rose d'Avril îl informă pe Brognola:

— Am toate datele de care avem nevoie. Cumpărătorul este *Atlantica Holding Company*. Numele lui Santelli nu figurează în act, dar tipul este titular în toate societățile pe care le grupează *Atlantica* şi, mai ales, este preşedintele consiliului de administrație de la *Atlantica Promotion*, o filială a lui *Atlantica Holding*. *Atlantica Promotion* a cumpărat aproape în acelaşi moment micuța insulă de alături, cea care se numeşte Labirintul Satanei. Şi asta, pentru o sumă exorbitantă. De fapt, pentru cele două vânzări, se pare că ei, cumpărătorii, nu au discutat niciodată prețul. Au plătit, pentru aceste insule, aproape dublul prețului la metru pătrat practicat în sector.

— Mă întreb de ce? zise Brognola.

— Trebuie să mărturisesc că, până în prezent, nu este foarte clar nici pentru mine, admise Rose d'Avril. Presupun că a fost nevoie de multe pacte de interese politice ca să se negocieze cumpărarea Labirintului Satanei. Căci, de douăzeci de ani, un decret al statului a făcut din acesta un sit protejat, care a fost anulat cu câteva săptămâni înainte de tranzacție.

— Ce încercau să protejeze acolo?

— Dacă am înțeles bine, acolo se făceau săpături arheologice. Dar, în aparență, tot ceea ce putea reprezenta un oarecare interes fusese luat de ani de zile. După petiția de anulare a decretului, săpăturile încetaseră de şapte ani.

Brognola murmură:

— Vestigiile unei civilizaţii indiene, nu-i aşa?

Rose d'Avril clătină din cap şi explică:

— Nu, descoperiri paleolitice. Lucruri din timpul epocii de piatră. Arheologii se interesau de o piesă numită „cenot". Ştii ce înseamnă asta?

— Habar n-am, mormăi şeful federal. De ce nu cauţi în dicţionar?

— Am căutat, dar cuvântul nu există.

— Atunci, întreabă un arheolog.

— Am făcut-o, răspunse ea, zâmbind.

— Atunci, spune-mi! Ai aflat! exclamă şeful federal. Unde ai ascuns-o pe înlăcrimata care îmi ţinea companie astăzi dimineaţă?

— Nu ştiu, răspunse Rose, veselă. Mi se pare că..., în sfârşit, am impresia că treaba începe să se „decanteze".

Brognola făcu o grimasă.

— Poate pentru că avem ştiri despre omul nostru, nu? spuse el ironic.

— Sigur nu, răspunse Rose, zâmbind. Ştii foarte bine că sunt o profesionistă. Nu las niciodată sentimentele să-mi influenţeze munca.

Brognola se pregătea să contreze cu umor această minciună flagrantă, când un tehnician de la serviciul de comunicaţii îl chemă la interfon:

— O nouă ştire de la Zmeu, anunţă el. Au plecat. În rest, n-o să vă vină să credeţi!

— Despre ce-i vorba? întrebă Brognola, sărind în picioare.

— Spune că îl are la bord pe domnul Smith. Adică e cu Guido Riappi. Se îndreaptă spre aeroportul din Miami. Aterizarea este prevăzută pentru ora unsprezece, ora locală. Ar vrea un comitet oficial de primire a domnului Smith!

— Spune-i că ne vom ocupa de asta! răcni Brognola.

Se întoarse spre Rose d'Avril şi exclamă cu un aer înspăimântat:

— Dumnezeule! Cum a...

— Omul nostru este *la treabă*! zise ea, strălucitoare.

— De acord, dar, Dumnezeule, cum?

Apăsă pe butonul consolei de comunicație și chemă tehnicianul ca să-i ordone:

— Legătură directă!

Își puse repede casca prevăzută cu aparat de ascultare și zise în microfon:

— Zmeul, aici Alice. Ce se întâmplă mai exact?

Ascultând răspunsul, Brognola aruncă o privire gânditoare spre Rose d'Avril și zise:

— Este OK, îmi imaginez. Bună treabă. Spune-mi, ai nevoie de întăriri?

Brognola aruncă din nou o privire gânditoare spre Rose, înainte să adauge:

— Presupun că trebuie să mă mulțumesc cu asta. Sper că și tu ai același ordin...

Rose d'Avril aștepta nerăbdătoare.

— Zici că este la treabă! exclamă Brognola după ce închise telefonul. Buldozerul a rămas pe insulă. Pur și simplu, a luat conducerea acesteia. În privința lui Riappi, crede că este condus la o reuniune la vârf la Miami.

Rose își mușcă buzele înainte de a spune:

— Dar...

— Asta e tot ce știu. De unde vrei să ghicesc ce pune la cale prietenul nostru?

— L-am văzut acționând, murmură ea.

— Și eu, răspunse Brognola cu o voce surdă. Din acest motiv, îmi este foarte frică.

— Ai spus că ar trebui să fii mulțumit, reluă Rose. De ce, mai exact?

— De o bună siestă la soare! explodă Brognola. Cere să-i lăsăm spațiu liber de acțiune. Se pare că acesta este ordinul *sine qua non* pentru a-și duce la bun sfârșit miracolele.

— Atunci, nu putem decât să ne supunem, zise Rose cu o voce hotărâtă.

Observând privirea dubitativă a şefului ei, tânăra adăugă:

— Nu, vorbesc serios. Am reflectat destul în această dimineaţă şi am înţeles multe. Dar nu asta te interesează. Spune-mi, ce se petrece?

Privirea lui Brognola evadă câteva momente spre tavan, după care, în sfârşit, explică:

— Zmeul afirmă că sunt cel puţin cincizeci de pistoale-mitralieră pe insulă. Părea destul de îngrijorat.

— Înţeleg, zise Rose.

— Buldozerul ne cere să stăm deoparte şi să ne limităm la o supraveghere pur electronică. Nu vrea absolut nici o pătrundere fizică.

— Până când?

În acel moment, telefonul lui Rose d'Avril începu să sune, şi Brognola păru fericit de această întrerupere. Rose privi beculeţul înainte de a ridica receptorul.

— Departamentul de Justiţie, postul 310.

O voce de la celălalt capăt al firului anunţă:

— Aici Louis Cardinez.

Brognola se îndepărtase ca să se întâlnească cu doi dintre colegii lui fideli. În aparenţă, recentele descoperiri ale operaţiunii nu îi provocau prea multe probleme.

Rose d'Avril nu era deloc liniştită, dar învăţase să nu arate acest lucru. Angajamentul profesional... era cheia tuturor reuşitelor!

Ea îi răspunse interlocutorului ei:

— Oh, bună ziua, domnule profesor, îmi pare bine că m-aţi sunat.

— Am înţeles că treaba este destul de urgentă. Cu cine am plăcerea să vorbesc?

Rose d'Avril îşi spuse numele şi întrebă:

— Îmi puteţi explica ce înseamnă un cenot?

Binecunoscutul profesor crezu pentru un moment că cineva își bate joc de el la telefon... Răspunse în același fel:

— După câte știu eu, este o expresie de argou care desemnează o bancnotă de o sută de dolari, nu-i așa?

Rose d'Avril râse încetișor și îi explică puțin mai în detaliu care era misiunea ei. Apoi, adăugă:

— Noi lucrăm la o anchetă de foarte mare importanță și am dat din întâmplare peste un raport care menționează existența unui cenot.

Rose spuse cuvântul pe litere.

— N-am găsit cuvântul în dicționar, reluă ea, dar am înțeles că este vorba despre un termen de arheologie. Centrul de Informații Universitare la care m-am adresat m-a sfătuit să iau legătura cu dumneavoastră, asigurându-mă că sunteți cel mai autorizat în acest domeniu.

— Înțeleg. Să zicem că, dacă nu ați găsit numele în dicționar, este, fără îndoială, pentru că el nu este intrat cu adevărat în limba engleză. Iar acesta nu este numai un termen strict arheologic. Ar trebui mai degrabă să consultați un geolog.

— Știți, reluă Rose, n-am nevoie decât de niște informații foarte generale. Credeți că mă puteți ajuta?

Acum, profesorul părea puțin enervat.

— Ce ați vrea să știți mai exact?

— Ce este un cenot.

Profesorul Cardinez oftă înainte de a răspunde:

— Numele ne vine de la mayași. Pe scurt, un cenot nu este nimic altceva decât un puț de apă dulce sau un rezervor.

— Dați-mi voie să vă întreb în alt mod, insistă Rose d'Avril. De ce un arheolog s-ar interesa de un cenot?

— Ar trebui mai întâi să definim termenul cu mai multă concizie, zise Cardinez pe un ton doctoral de data asta. Cenotul e ceva obișnuit în Peninsula Yucatan și a fost

descoperit şi în Florida, mai exact în regiunea de sud-vest. Acesta este o formaţiune geologică destul de specială, caracterizată de un strat calcaros foarte dens. Un cenot apare atunci când o suprafaţă calcaroasă intră în dezagregare şi sfârşeşte prin a se prăbuşi, dând naştere unui fir de apă subteran, alimentat de rezervoare naturale, care sunt amenajate pe suprafaţa poroasă. Presupun că nu vă interesează fenomenul decât la modul general, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Dar unde intervine arheologia?

— Trebuie să ştiţi că, pentru multe popoare primitive, cenotul constituia unica lor sursă de apă dulce, în special în timpul lungilor perioade de secetă. Veţi înţelege mai uşor că, în aceste condiţii, triburile primitive au conferit adesea o semnificaţie magică, ca să nu spun sacră, acestui gen de fenomen. Apa, copilul meu, reprezintă sursa vieţii. Iar cei care depind de ea ca să trăiască nu o aveau mereu. Vă puteţi imagina destul de uşor şocul psihologic al unui nomad aflat pe moarte, complet însetat, descoperind dintr-o dată că pământul se afundă sub paşii săi, scoţând la lumina zilei un rezervor de apă dulce cu un conţinut aparent nelimitat.

— Da, dar...

— Popoarele primitive dădeau acestor fenomene o semnificaţie supranaturală de mare importanţă. Câteva dintre aceste cenoturi, care au putut fi explorate, ating adâncimi considerabile şi sunt, în general, alimentate de râurile subterane. În acele timpuri îndepărtate, era obiceiul să se arunce în aceste fire de apă tot felul de obiecte preţioase, ca ofrandă Dumnezeului binefăcător. Acest obicei a supravieţuit până în zilele noastre, şi îl întâlnim în ţări civilizate ca a noastră, unde vedem în mod curent indivizi aruncând obiecte de valoare în aşa-numitele fântâni miraculoase, care totuşi au fost construite de mâna omului. Strămoşii noştri erau mai fanatici ca noi: ofereau chiar şi sacrificii umane cenotului lor.

Un cenot vechi poate fi o sursă foarte bogată în vestigii, obiecte sau unelte confecționate de om, unele datând chiar din paleolitic.

— Foarte interesant, murmură Rose d'Avril. Știți dacă s-au făcut descoperiri datând din paleolitic aici, în Florida?

— Cred că nu-mi puneți această întrebare întâmplător? răspunse Cardinez ca să se apere.

— Mă gândesc la Labirintul Satanei, zise Rose, fără să clipească.

Profesorul Cardinez își drese vocea înainte să răspundă:

— O, înțeleg. Aceste săpături s-au dovedit foarte dezamăgitoare. Cenotul descoperit sub acest Labirint al Satanei era relativ recent. El data, după calculele efectuate, de mai puțin de patru sute de ani. Deci, la mult timp după paleolitic. Nu am găsit acolo decât câteva obiecte lăsate de triburile *calusa* care și-au instalat tabăra prin preajmă. Dar, vezi tu, pe toată Peninsula Floridei, apele de suprafață au fost mereu abundente de aproape cinci mii de ani. Cenotul nu interesa triburile locale decât în perioadele în care apa dulce era rară, adică în timpul sezoanelor secetoase. În paleolitic, perioadele secetoase durau foarte mult timp, așa că, bineînțeles, amplasamentul cenotului a influențat în mare măsură repartiția populației. Pe scurt, oamenii din paleolitic se grupau mai mult sau mai puțin ca să se așeze în jurul unei surse de apă dulce...

— Florida a fost populată în timpul epocii de piatră?

— O, bineînțeles! Descoperirile arheologice de la Little Salt Spring, de exemplu, au arătat foarte clar urme de prezență umană în regiune de aproximativ cincisprezece mii de ani.

— În Florida?

— Da, bineînțeles, mai ales lângă Charlotte Harbour, pe coasta Golfului Floridei.

— Little Salt Spring* este un cenot? Eu credeam că este vorba numai de pânze de apă dulce.

* Mic izvor sărat(n.a.).

— Apele din Little Salt Spring au fost poluate în cursul proceselor de mineralizare care au avut loc după aceea. Este o consecință aproape inevitabilă. Dar Labirintul Satanei, printr-un fenomen de contrast destul de uimitor, conține o apă perfect dulce. Ca să știți mai multe, va trebui să consulți un geolog. Ce este esențial e că cele două cenoturi sunt în mod curios identice. În ambele cazuri, pânza de apă subterană se află în întregime acoperită de o întindere de apă de o suprafață mai mare, provenită bineînțeles de la acest cenot, și care se prezenta ca un heleșteu obișnuit, sau mai degrabă un mic lac. Dar acesta este un fenomen foarte curent, în special în regiuni ca...

— Nu înțeleg, domnule profesor.

— Ce anume? Oh, înțeleg. Să zicem că, la suprafață, observatorul nu distinge decât o întindere de apă, în toate punctele asemănătoare cu aceste lacuri sau aceste heleștee alimentate de un izvor mic. În Florida, ele există peste tot. Un proverb vechi spune că, dacă plimbi un vrăjitor în toată țara, el va găsi apă din zece în zece metri.

— Înțeleg.

— Bine. Numai fenomenul este puțin diferit. Și chiar un ochi exersat – cel al unui geolog, de exemplu – nu poate bănui prezența unui cenot pe fundul unui lac sau al unui heleșteu. În orice caz, nu înainte de a explora cu minuțiozitate fundul întinderii de apă de la suprafață.

— Și ce anume îi indică prezența cenotului sub lac?

— Totul depinde de dimensiunea și constituția geologică a sălii subterane. În cazul Little Salt Spring – și a Labirintului Satanei – ceea ce s-a descoperit, explorând fundul suprafeței de apă, este destul de impresionant: o cavitate cu pereți complet verticali și foarte adâncă, de opt sau zece ori mai adâncă decât lacul care acoperea cu o deschidere de comunicație largă de aproximativ douăzeci de metri.

— Ah...

— Pot să vă întreb din ce motiv Departamentul de Justiție se interesează de Labirintul Satanei?

Fără să răspundă la întrebare, Rose d'Avril puse o alta:

— Știți că săpăturile arheologice de acolo au fost abandonate și că situl nu mai este protejat?

— O, bineînțeles! Nu e nimic uimitor, vă pot garanta asta. Departamentul de Cercetări Arheologice a abandonat proiectul de ani de zile.

— Știți că de curând insulița a fost cumpărată de o societate de promovare care a plătit pentru ea un preț exorbitant?

— Nu, nu mă interesează, răspunse arheologul cu o voce gânditoare. Dar prețul trebuie să fie greu de stabilit dacă acolo vrea să se facă, de exemplu, promovare turistică.

— Credeți că un asemenea loc poate atrage turiști?

— Dumnezeule, bineînțeles! Nu ați fost niciodată la Silver Spring?

— Nu.

— E o mină de aur! Turiștii vor veni în goană din toate părțile Statelor Unite. Primele filme cu Tarzan au fost turnate acolo. Labirintul Satanei poate foarte bine să fie amenajat în același mod. Bineînțeles, ar fi o problemă accesul, mai ales dacă se are în vedere să primească o mulțime de vizitatori. La ora actuală, se ajunge pe insuliță numai prin mlaștini. Dar insula cea mare din partea de nord este accesibilă cu mașina. Se va putea, deci, construi un pod între cele două insule. Este evident că va fi nevoie de o investiție foarte mare...

— Fără îndoială, recunoscu Rose d'Avril. Ei bine, domnule profesor, ați fost foarte amabil. Vă mulțumesc mult pentru ajutorul acordat. Oh... încă un lucru... Ați fost acolo?

— La Labirintul Satanei? Bineînțeles, de nenumărate ori. Dar nu am rămas niciodată pentru mult timp. De ce mă întrebați?

— Cunoşteţi adâncimea cenotului?

— Sala principală are o adâncime de aproximativ şaizeci de metri. Şi nu vorbesc decât de sala principală.

— Acum nu vă înţeleg. Vreţi să spuneţi că există mai multe cavităţi sub întinderea de apă de la suprafaţă?

— Copilă dragă, Labirintul Satanei este, ca să spun aşa, o întreagă reţea de galerii subterane. O mulţime de râuri subterane converg în sala principală. De unde crezi că vine numele de Labirintul Satanei? Configuraţia este atât de complicată, încât se poate întinde la infinit... Oricum, pentru moment, este imposibil să explorezi cavităţile de dincolo de sala principală... Acest lucru se va schimba, fără îndoială, într-o zi... Pentru asta, e nevoie de cineva cu puteri financiare nelimitate, cu o curiozitate fără margini şi cu destul curaj. Totodată, îţi repet, a fost stabilit foarte clar că acolo nu există nici un vestigiu arheologic.

Rose d'Avril îi mulţumi profesorului şi închise telefonul.

Brognola, care revenise în birou, o privi lung. În timpul conversaţiei ei telefonice, Rose aproape că pierduse noţiunea timpului. Cu atât mai mult cu cât discuţia luase o întorsătură mai tehnică decât se putea aştepta.

Ea îndreptă o privire perplexă spre Brognola şi murmură:

— Aş vrea să mă spânzur.

— Ce ai aflat? o întrebă el.

— Nu sunt încă sigură, răspunse ea, dar cred că..., în sfârşit, poate... Imposibil să fi descoperit...

— Ce? zise el.

— Scara lui Lucifer, răspunse ea cu calm.

CAPITOLUL VIII

Hunter devenise mare maestru al războiului psihologic. Prin bluful său plin de îndrăzneală, îl bulversase serios pe Guido Riappi, profitând de ghinioanele de care avusese parte şi care îl făcuseră deosebit de vulnerabil. Dacă Hunter ar fi dezvăluit adevăratul motiv al vizitei sale fostului lup din Baltimore, acesta ar fi fost complet doborât. Hunter îi spusese că nu apreciază metodele lui, dar că nu era genul care să sară cu picioarele pe cineva care era, printr-o întâmplare nefericită, incapabil să se apere. Şi mai ales când individul respectiv făcea parte de mult timp din familie...

Guido încercase să înţeleagă şi îl întrebase pe Hunter-Frankie unde voia să ajungă şi despre ce era vorba mai exact. În acest moment, Guido cedase...

Dărâmat, distrus, învins, el mormăise un fel de litanie de afurisenie, izvorâtă din fundul sufletului său:

— Exact ca Gus, Dumnezeule! Ca Gus. De ce îmi fac asta? E o nebunie! De ce...

Hunter răspunse:

— Trebuie să înţelegi, Guido. Ai atins un anumit nivel şi nu mai există nici un mod în care să dai înapoi.

Guido ştia acest lucru. În Organizaţie, nu erau decât două moduri de a avansa: fie cu capul, fie cu picioarele în faţă. Dacă primul nu mai funcţiona, nu mai rămânea decât un singur mod de avansare...

Guido nu era de acord. El jurase pe toți sfinții că afurisitul său de creier funcționa, ba chiar că mergea ceas! Și acum, dacă avusese un mic ghinion, un fleac, chiar trebuia să se decreteze că nu-i mai mergea mintea?

Cu ce drept acționau ei astfel și drept cine se credeau, Hunter îi explicase deja. Era o chestie din care ieșeau bani mulți, cu care nici el nu era de acord. Guido putea să-l creadă pe cuvânt în privința asta.

Cum naiba să nu-l creadă! își spuse Guido. Cu el nu avea nimic. Lui Frankie i-ar fi spus numai vorbe bune. Îi fusese chiar recunoscător pentru simpatia pe care i-o arăta executorul său. Acest lucru îi permisese lui Hunter să manevreze. Acordându-i un colac de salvare spart pentru un ultim reflex de supraviețuire.

— Suntem oameni, Guido, zise Hunter. Suntem frați! Și, între frați, nu trebuie să ne facem necazuri...

Cu acest lucru, Guido fusese de acord în totalitate. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu cineva ca acesta, la rândul lui să le arate că ei se înșelau în privința lui...

Hunter răspunsese că acest lucru făcuse chiar el și în mai multe rânduri. Le spusese că Guido era un frate; că făcea parte din familie de ani de zile; că nu i se putea reproșa nimic; că trebuia să uite povestea vărului său Gus, singurul său pas greșit...

Dar Guido trebuia să înțeleagă că nu mai era nimic de făcut. Ceilalți l-au avut mereu în vedere și păstrau în memorie anumite erori greu de uitat. Și că a fost de ajuns un fleac ca să reînvie o mulțime de amintiri deloc vesele...

Guido putea să fie de acord cu el, dar nu accepta să treacă drept un ramolit la creier. O bucată mare de slănină, cum spuneau ei. De ce, Dumnezeule, gândeau astfel? De ce el?

— Din cauza bănetului, remarcase Hunter cu cinism.

Guido știa foarte bine acest lucru. Când „plăcinta cea mare" se clătina, ei deveneau foarte nervoși și răi. Dar,

oricum, el lucrase mereu mână-n mână cu ei. După reguli, ca întotdeauna.

Da, în mod evident, i-ar fi plăcut să vorbească cu cineva. Dar cine era cel mai bine plasat? Cine îl putea convinge?

Era ceea ce Hunter numea un ultim reflex de supraviețuire. Pe care el trebuie să-l încurajeze.

— De cât timp sunt aici? întrebase el. De zece minute? Poate de mai puțin. Poate că nici nu am ajuns, cine știe?

Deschiderea fusese enormă pentru cineva mai mult sau mai puțin chibzuit. Guido era o astfel de persoană, iar Hunter crezuse un moment că mafiotul îi va cădea în genunchi ca să îi sărute picioarele.

„Dumnezeule! Un om grozav, acest Frankie! Un tip adevărat!"

Dar, încă o dată, cum să procedeze?

Acum Hunter interveni, punându-se în locul lui Guido. Îi spusese că el, dacă ar fi aflat că ei îi trimit pe cineva, nu ar fi telefonat. S-ar fi deplasat la fața locului, preferând să discute direct cu responsabilii, față în față, ca de la bărbat la bărbat, înainte ca zbirul să vină să-l găsească... Și, dacă beneficia de un avion și de un pilot, atunci nu ar fi ezitat chiar deloc. Pe cine urma să găsească? Pe Muscatel la Miami Beach? În orice caz, el asta ar fi făcut, fără să aștepte prea mult.

„Da, acest Frankie era un tip grozav. Un as." Guido nu îl va uita niciodată, îi promisese asta.

Hunter n-ar fi spus nici un cuvințel despre discuția lor. De altfel, nici nu se văzuseră vreodată. Nu se petrecuse niciodată nimic între ei. Dar dacă, din întâmplare, Guido se hotăra să fugă în altă parte decât Miami Beach, ca să se ascundă...

Dumnezeule! Guido nu i-ar fi făcut niciodată așa ceva lui Frankie. Tot ceea ce conta pentru el era să dovedească faptul că nu avea un creier ramolit!

*

* *

În acest fel, Guido îşi părăsi bârlogul, lăsându-i lui Hunter conducerea operaţiunilor din insula lui Santelli. Trupele care erau ţinute la curent cu cele întâmplate nu îşi reţinuseră nici un moment admiraţia pentru noul şef al proiectului...

În privinţa lui Carlo Papriello, acesta era bucuros la gândul că se afla, în sfârşit, alături de un as. Chiar se grăbise să-i arate „cloşca cu puii de aur".

— Nici măcar Guido n-a văzut-o vreodată! spuse Carlo. E incredibil, nu?

Dar Exterminatorul îl credea. El avea să-i viziteze cele zece miliarde de dolari ai „săi".

Deloc uimitor.

CAPITOLUL IX

Şeful cantonamentului era un anume Johnny Paoli, un tip între două vârste, care avea reputaţia unui executant fără nici un scrupul. Nu era prea inteligent, dar înţelegea ordinele, iar în lipsă de creier, poseda suficienţi muşchi ca să le îndeplinească.

Hunter îl luă deoparte şi îi explică cu răbdare că el era de acum înainte noul şef al insulei Santelli, după care adăugă:

— Ţi-o încredinţez pe tânăra femeie, Johnny. Este interzis să intre cineva aici. Nimeni nu are voie să intre în baraca asta până nu mă întorc.

— Am înţeles, mormăi Paoli.

— Fii cu ochii pe ea!

— Am înţeles.

— Nimeni nu are voie să se folosească de telefon.

— OK, am înţeles.

— Dacă este chemat din exterior Guido, spui că nu-i aici, fără să dai vreun detaliu.

— Guido nu-i aici deocamdată.

— Exact. N-ai auzit niciodată vorbindu-se de Frankie Cavaretta.

— OK, n-am auzit niciodată de acest tip. De altfel, cine e nemernicul ăsta de Frankie Cavaretta, şefu'?

— Eu sunt, Johnny. Dar nu m-ai văzut niciodată, nu ai auzit niciodată vorbindu-se de mine.

— OK, am înțeles.

— Contez pe tine, Johnny. Ogeacul trebuie să rămână complet etanș.

— OK, șefu', la ordinele dumneavoastră!

Apoi, numărând pe degete, Paoli reluă:

— Să fiu cu ochii pe fată. Nimeni să nu intre. Este interzisă folosirea telefonului. Guido nu e momentan aici. Nu am auzit niciodată de Cavaretta.

Hunter îl atinse amical pe cap, apoi o luă deoparte pe tânăra femeie:

— Acum, fii calmă. Fă o baie, orice, dar...

— N-am venit aici ca să fac pe odalisca, protestă ea.

— Întâi, jucăm varianta mea, zise el autoritar. Când nu vom mai avea atuuri, o vom juca pe a ta. Dar ai încredere în mine și, deocamdată, stai liniștită.

Ea îi aruncă o privire insistentă cu ochii ei imenși, înainte să răspundă:

— OK, am încredere în tine. Dar acționează repede. Și eu am un program încărcat.

— Vrei să discutăm despre asta acum? întrebă el calm.

— Nu, pot să mai aștept.

Ea îl sărută pe gură, înainte de a pleca.

Hunter o privi dispărând, apoi, după ce îi aruncă o privire autoritară lui Papriello, își începu vizita în teritoriu. Șeful trupelor îl conduse până la o construcție mică, în centrul zonei cu bărăci, și îi explică:

— Iată intrarea subterană. Guido nu a mers niciodată mai departe. Cred că are o problemă la cap. Știi, treaba aia, cred că se numește claustrofobie.

Un tip bine făcut și cu privirea plină de cruzime deschise ușa imediat ce Papriello bătu în ea:

— Iată-l pe noul nostru patron, îi explică Bijuterie. Salută-l pe domnul Frankie Cavaretta.

Paznicul afișă un zâmbet strâmb la adresa noului stăpân al locului și, ca să-i arate cât de repede circulă zvonurile, exclamă:

— Salut, șefu'! Când vin femeile? Cu cât mai devreme, cu atât mai bine!

Fișierul mental al lui Hunter se puse instantaneu la treabă, astfel că Exterminatorul avu într-o secundă toate elementele necesare.

— Salut, Rocky, răspunse el pe un ton calm. Domnișoarele sunt programate în seara asta. Așa că păstrează-ți forțele ca să le faci față cu bine.

Tipul care răspundea la numele de Lucian Vesperanza, zis Rocky, era un fost membru al bandei lui Castiglione. El nu depășise niciodată stadiul de pistolar, dar făcea în mod sigur parte dintre cei mai duri. Iar Hunter începea să înțeleagă ce deveniseră supraviețuitorii imperiului lui Castiglione. După toate aparențele, erau sănătoși și prosperau în Florida. Cel puțin, pentru moment.

Vesperanza arboră acum un zâmbet până la urechi, fără să acorde atenție privirii incendiare a lui Papriello, deloc în largul său, văzându-l adresându-se noului patron cu atâta familiaritate.

Bijuterie îi făcu cu ochiul lui Hunter, drept scuză, și explică:

— Băieții sunt foarte fericiți să te vadă aici, Frankie.

— Oh, sunt sigur de asta! răspunse Hunter pe un ton amuzat.

— Vom coborî, îi zise Bijuterie lui Vesperanza.

Borfașul, încă zâmbind, se trase în interiorul construcției, ca să-i lase să intre. Încăperea nu conținea nimic altceva decât un fotoliu amărât, o cuvertură șifonată și o ladă de portocale servind drept masă, pe care era așezat un tranzistor. Nu existau ferestre, iar pereții și tavanul erau nefinisați. Parchetul era din placaj, acoperit pe o pătrime din suprafața lui de o

carpetă veche, scămoşată şi jegoasă, care ascundea o trapă ce se deschidea spre o scară subterană foarte îngustă şi abia luminată.

Cu un semn din ochi făcut lui Hunter, Papriello îl precedă şi începu să coboare. După trapa din parchet, scara trebuia să fie orientată spre sud. Hunter numără douăzeci şi nouă de trepte din fier şi calculă rapid că se aflau la aproximativ patruzeci şi cinci de metri înainte de a ajunge la o platformă mare, unde scara făceau un unghi de nouăzeci de grade spre vest şi continua cu încă douăzeci şi nouă de trepte.

Hunter, care bănuise totuşi existenţa unei astfel de amenajări, nu era pregătit din punct de vedere psihologic pentru ce descoperi în josul scărilor.

Era o grotă imensă în formă de dom, lată de aproximativ zece metri şi ai cărei pereţi verticali se rotunjeau ca să formeze un dom la aproape cincisprezece metri deasupra unei întinderi de apă subterane, care umplea tot fundul cavităţii. Scara ducea la un palier din fier, închis între pereţi de piatră la aproximativ treizeci de metri deasupra nivelului apei. El conducea la o altă grotă în formă de galerie longitudinală, care pornea de la peretele din sud şi pe unde se scurgea apa care se deversa în întinderea de apă de jos.

Papriello nu scosese nici un cuvânt de când începuseră să coboare scările. Dar, acum, zise:

— Este oricum uluitor, nu?

Hunter clătină încet din cap, apoi întrebă:

— Care este adâncinea pânzei de apă?

— N-am coborât niciodată să văd, răspunse Bijuterie. Dar ei spun că această cavernă nu are fund.

— Totul are un fund, mormăi Hunter.

— Ei mi-au garantat, reluă Papriello pe un ton de încredere, că apa devine din ce în ce mai caldă pe măsură ce înaintezi în jos. Poate că la fund e infernul.

— Până la urmă, de ce nu? zise Hunter laconic.

— Ca să fiu sincer, din când în când mă enervează tot acest vacarm. Şi asta nu pentru că sunt superstiţios, înţelege-mă. Dar o chestie ca asta te pune pe gânduri.

Hunter înţelegea bine ce simţea Papriello. Probabil că o mulţime de religii primitive îşi găseau originea în aceste minuni ale naturii pe care inteligenţa umană nu reuşea să le explice. Zise:

— Hai înainte, Bijuterie. Să nu adormim.

Zâmbind, şeful trupelor deschise drumul de-a lungul palierului până la o grotă în formă de galerie. Pipăi cu mâna peretele, ca să găsească un întrerupător electric, şi spuse:

— Atenţie la cap, aici, şefu'.

Apoi trecu pragul grotei.

Solul din piatră al galeriei era acoperit de o apă curgătoare de aproximativ cincisprezece centimetri. Hunter trebui să se curbeze, pur şi simplu, ca să avanseze în tunelul strâmt, care dădea într-o altă cavitate din rocă, la aproximativ treizeci de metri mai departe. Aceasta era perfect boltită, dar amenajată de mâna omului. Mai exact, ea fusese mărită. Şi asta, în mod sigur, de curând.

Pereţii şi plafonul fuseseră scobiţi şi întăriţi cu nişte bare de oţel, suportând o reţea metalică destinată evitării eventualelor surpări. Un palier mai mic ducea spre o altă galerie orizontală – fără îndoială, continuarea celei dintâi – în care fusese instalat un vehicul cu o singură linie.

— De acum înainte, călătorim la clasa întâi, zise Papriello, arătând un aparat mic, deschis, în formă de obuz, instalat pe şine şi care putea transporta şase persoane aşezate una în spatele celeilalte.

Bijuterie se aşeză la comanda aparatului şi Hunter se instală în spatele lui.

— Numim asta tunelul dragostei, zise calm Papriello.

Apoi, adăugă:

— Deşi n-am regulat pe nimeni în chestia asta!

Hunter avea impresia că urcase într-un mic tren al unui parc de distracții, însă nu avea de ce să se amuze.

— Fii atent la brațe, zise Papriello, pornind vehiculul. Mai ales, la curbe. Sunt două sau trei foarte, foarte strânse.

Vehiculul era electric. Înainta ușor, fără nici un zgomot. Aerul era foarte sănătos, iar temperatura agreabilă. Închizând ochii, nu îți imaginai că te afli într-un tunel aflat la aproape o sută de metri sub pământ.

Dar Hunter, care avea ochii larg deschiși, nu găsea echipamentul atât de ciudat. El se aventura, știa asta, într-un labirint incredibil, demn de Satana, dacă se lua în considerare pericolul care îl putea reprezenta, dând superstiția la o parte. Căci Bob Hunter nu subestima puterea Răului. Satana, știa acest lucru, era viu, întruchipat în toată splendoarea de anumiți canibali. Adevărata Scară a lui Lucifer-se afla în firea indivizilor care știuseră să descopere firul Ariadnei în Labirintul Satanei. Iar adevărata putere a acestei Scări a lui Lucifer, Hunter știa foarte bine asta, o obțineau din naivitatea celorlalți.

Dar mai știa că niciodată oamenii de rând nu vor moșteni acest pământ, atâta timp cât Satana își impunea propria lege.

Bob Hunter își consacrase întreaga viață pentru eliminarea Satanei. Peste tot pe unde o găsise, o zdrobise.

Însă niciodată nu își imaginase că va descoperi sub pământ un asemenea labirint machiavelic. Și, cum nu era până la urmă decât un om, el începu să se întrebe dacă Bob Hunter va ieși de aici viu...

CAPITOLUL X

A doua cavitate sfida tot ceea ce imaginația cea mai delirantă ar fi putut concepe. Grota măsura cincisprezece metri în lungime și patruzeci și cinci în lățime. În privința înălțimii, era imposibil să evaluezi cu o precizie chiar relativă... Probabil că era echivalentul unui imobil ce avea între opt și zece etaje.

Și exact asta era pe cale să ridice această bandă de nebuni în caverna lui Ali Baba: o construcție din beton armat, întărită cu oțel și fixată, la fiecare nivel, direct în pereții de stâncă. Avea scări metalice și paliere în diferite locuri, pentru a lega nivelele între ele. Pe cele patru laturi, în fața pereților grotei, erau un fel de sasuri cu uși enorme, echipate probabil cu un sistem etanș pentru apă și aer. La cel mai înalt nivel, aproape sub boltă, era instalată o macara pe șine, care cobora încet către nivelele inferioare o dală de beton prefabricată. Undeva, jos, funcționa un compresor, abia acoperind zgomotul asurzitor al enormelor mase de apă în mișcare. De fapt, zgomotul era pur și simplu infernal. Șantierul era bine luminat, fiind asigurate condițiile atmosferice necesare ducerii la bun sfârșit a acestui tip de muncă. Numai vacarmul rămânea insuportabil.

Micul vehicul pătrunse în nivelul superior, situat la aproape trei metri sub macara. Într-o cabină cu geamuri, la cealaltă extremitate, Hunter văzu doi bărbați în salopete kaki, cu căști galbene pe cap, care discutau aprins, cu niște planuri în mână.

Papriello a trebuit să-l tragă pe Hunter de mânecă, pentru a-i atrage atenţia.

— Pe aici, strigă el, ca să se facă auzit, şi îşi trase gazda în direcţia cabinei de sticlă.

Era un post de control cu tot felul de aparate electronice destul de neverosimile şi chiar un terminal de calculator... Dar, slavă Domnului, cabina era insonorizată. Cei doi tipi abia dacă fură atenţi la noii sosiţi, mormăind un vag bună ziua, după care se cufundară din nou în studiul planurilor lor.

— Dumnezeule! Ce se întâmplă? întrebă Papriello. Nu văd pe nimeni la treabă. Iar vacarmul ăsta, ce mama naibii e?

Cei doi tipi nu erau „oameni din trupă". Erau nişte ingineri desăvârşiţi, care, în mod vizibil, ştiau ce făceau. Unul dintre ei zise fără să ridice capul:

— Încă o ruptură la adâncimea de patruzeci de metri. Un nou râu subteran. Peretele a cedat. Am reuşit să îndiguim apa şi acum încercăm să evaluăm pagubele.

— Poţi s-o deviezi? întrebă Papriello.

— Bineînţeles.

— Cât timp va dura?

— Pentru asta, trebuie să vorbesc cu şefu', zise tipul.

Ridică o privire mirată spre Hunter şi reluă:

— Auzi, aici n-avem timp de distracţii. Asta e o treabă serioasă. Nu-i momentul ca turiştii să viziteze şantierul.

— Vezi cum vorbeşti, prostule! răcni Papriello cu ochii lucind de furie.

— N-are nimic, zise calm Hunter. Ai auzit ce a zis. Are treabă. Să-l lăsăm în pace.

Ajunseră din nou pe palier şi trecură printr-unul dintre acele ciudate sasuri, a cărui uşă enormă dădea într-un mic pasaj, ce ducea aproape imediat la o scară situată în acelaşi punct ca cea pe care o folosiseră pentru coborâre. Vacarmul încetă imediat. Papriello se întoarse spre Hunter şi mormăi, gâfâind:

— Îmi pare rău pentru comportamentul acelui tip insolent. Când treaba se va termina, crede-mă, le voi plăti cu aceeași monedă acestor nemernici încrezuți.

— Haide, Bijuterie, răspunse Hunter, calm, atâta timp cât obținem de la ei ceea ce vrem...

— Nu-ți face sânge rău, reluă Bijuterie cu un aer destins. Imediat ce șantierul va fi lichidat, o să-i fac să-și blesteme zilele.

Încă mai gâfâia de furie când cei doi bărbați ajunseră în aer liber. Intrarea scării subterane era o mică ușă încastrată într-o dală de ciment. Ieșiră orbiți de soare și Hunter descoperi atunci un încântător decor tropical. Ghiolul pe care Grimaldi îl reperase din avion se întindea la cincizeci de metri sud de intrarea subterană: o frumoasă întindere de apă în formă de semilună, situată în mijlocul unei vegetații luxuriante, presărată cu palmieri imenși. Ascunse sub copaci, se aflau o duzină de bungalouri gen colibă, exact cum se pot găsi în anumite sate ale insulelor din sud. În spatele bungalourilor, se vedea o clădire lungă, dreptunghiulară, foarte joasă, sprijinită de un turn înalt plin de antene radio, și aflată pe o platformă acoperită. Era un turn de pază, pur și simplu, de genul celor întâlnite în incinta unor închisori. Doi tipi erau cocoțați acolo, înarmați cu pistoale-mitralieră. Hunter remarcă și niște girofaruri.

— Nu e rău deloc, murmură Hunter-Frankie, oprindu-se un moment ca să-și aprindă o țigară.

Ghidul său reluă în grabă:

— Ar fi trebuit să vezi situl înainte să fie aruncat în aer malul de sud. De-a dreptul superb! Era un lac cu apă dulce alimentat de un izvor, complet închis, care nu comunica cu mlaștinile. Însă ei au fost forțați să-l deschidă. Mereu aceeași problemă de control a apei, înțelegi?

Nu, Hunter nu înțelegea absolut deloc, dar nu prea putea [illegible] să pună întrebări. Vedea clar că peisajul fusese modelat

aşa încât să transforme un lac cu apă dulce într-un ghiol care comunică cu mlaştina înconjurătoare. Pentru asta, fusese complet nivelat malul sudic al lacului, astfel încât cele două întinderi de apă să comunice între ele.

— Ei da, controlul apei, repetă Hunter ca un ecou.

— I-a înnebunit chestia asta, reluă Papriello. Există cel puţin douăsprezece râuri subterane în zonă. Imediat ce îndiguiesc unul, apare altul. Cred că tocmai asta s-a întâmplat mai adineauri. Tipul a vorbit de o ruptură.

Lui Hunter i-ar fi plăcut să întrebe mai multe despre munca gigantică din peştera lui Ali Baba. În mod sigur, nu era vorba numai de unirea acestei insuliţe cu insula lui Santelli. Se gândea cu uimire şi la enormele sasuri etanşe care dădeau în acea construcţie de beton neverosimilă.

— Pompează apa ca să o arunce în ghiol, nu-i aşa? întrebă el.

— În sfârşit, ei spun că o canalizează. Pot să o devieze în patru sau cinci direcţii diferite. Uneori, am văzut mase gigantice de apă care se revărsau cu brutalitate în ghiol... Cu adevărat impresionant! Ca nişte torente extrem de furioase. Acolo, dedesubt, există apă dulce.

— Mă întreb de unde vine, mormăi Hunter ca şi cum întrebarea nu îl interesa decât pe jumătate.

Pistolarul ridică din umeri, înainte să răspundă:

— Nu am întrebat niciodată. Tot ce ştiu este că situaţia e şi mai rea în sezonul ploilor.

Un tip destul de solid, care avea în jur de cincizeci de ani, tocmai ieşea dintr-o colibă şi înainta spre ei. Purta o haină de pânză şi pantaloni asortaţi, iar pe cap avea o şapcă.

Imediat ce îl văzu, Papriello zise:

— Uite, vorbim de lup... Iată tipul pe care trebuie să-l întrebi. E inginerul-şef. El primeşte ordine direct de la „centru", dacă înţelegi ce vreau să spun. În general, nu avem prea multe contacte cu el. Este licenţiat în nu ştiu ce, un fel de

inginer, presupun. Se numeşte Anderson, însă toţi îl strigă Doc.

— Da, ştiu, minţi Hunter.

Hunter ar fi dat mult ca să ştie cu adevărat ceva. Dar, în lipsa certitudinilor, avea presentimente. Şi nu erau deloc roze!

Când tipul ajunse la o distanţă de aproximativ douăzeci de paşi de ei, Papriello zise:

— Hei, Doc, ce ghinioin! Încă o nenorocită de ruptură.

Anderson nu ridică ochii, mulţumindu-se să arunce o privire spre tipul necunoscut care îl însoţea pe Carlo.

— Nu, nu, zise el ca şi cum şi-ar fi vorbit singur, scuteşte-ne de turişti, ai milă!

Papriello se încruntă şi bombăni:

— Ascultă, Doc, el este...

Dar Hunter îl întrerupse, fără să-i lase timp pentru prezentări:

— Cred, într-adevăr, că momentul pentru vizitarea instalaţiei este prost ales, observă el calm. Nu te vom mai deranja, Anderson. Voi reveni altă dată.

Tipul îi aruncă o privire ca şi cum ar fi spus: „Du-te la dracu'!" Apoi se uită spre Papriello.

— Trebuie să faci ceva cu nemernicii tăi de „bulăgii", Bijuterie. Am pierdut doi muncitori de azi de dimineaţă. Li s-a făcut capul ţăndări. Şi crede-mă că asta nu avea nici o legătură cu accidentul de şantier. Ţine-ţi sub control „gorilele". Nu glumesc deloc.

Bulăgiii, Hunter ştia asta, erau în general paznicii de puşcărie în jargonul Mafiei.

— Mă voi ocupa de ei, promise Papriello inginerului-şef, nu fără să-i arunce lui Hunter o privire jenată. Voiam să te întreb, reluă el, nu am văzut pe nimeni la lucru pe şantier. Unde sunt?

— La popotă. Cu catastrofa de azi de dimineaţă, este imposibil să mai lucreze. Astăzi au zi de pauză. Şi cu atât mai

bine pentru ei. Un muncitor mort nu mai valorează nimic. Apropo, în legătură cu mâncarea...

— Da, da, îl întrerupse repede Papriello. Avem de gând să modificăm o mulțime de lucruri...

Apoi, după ce aruncă o nouă privire neliniștită spre Hunter, continuă:

— Astăzi, sunt în măsură să-ți garantez acest lucru.

Inginerul-şef nu făcu nici un comentariu şi îşi continuă drumul, îndreptându-se spre scara ce ducea în subteran.

— Nu te neliniști, nici el nu știe ce-l așteptă, mormăi Papriello, ascunzându-şi mânia.

— Fiecare lucru la timpul lui, Bijuterie, răspunse Hunter cu răceală.

— Am observat că nu vrei să te prezint. Sper că asta înseamnă ceea ce cred şi eu.

— După cum am mai spus, fiecare lucru la timpul lui, răspunse Hunter fără să se preocupe să precizeze ceea ce voia tipul să audă.

Papriello strânse din dinți înainte de a răspunde:

— La un moment dat, le va veni şi lor timpul. Ne tratează ca pe nişte nimicuri.

— Ți-am promis că lucrurile se vor schimba, reluă în mod pașnic Hunter.

— Este adevărat, aşa ai spus. Şi nu e deloc prea devreme, dacă vrei părerea mea. Dacă-mi dai voie, lasă-mă să-ți spun ceva: eşti un tip adevărat, Frankie.

Tipul adevărat observa turnul de control... Adevărat, poate, dar şi puțin nervos.

Tot acel şantier – extraordinara peşteră subterană cu sasurile ei etanşe, tunelul care lega cele două insule, lacul de apă dulce transformat în ghiol, muncitorii sleiți de puteri şi „gorile" – era un mic paradis pierdut în mările din sud, cu un foişor de observație şi paznici înarmați... Da, toată treaba asta avea de ce să te enerveze.

Dar acum era imposibil să se oprească, imposibil să se retragă, trebuia să continue. Noul şef al nu ştiu cărui proiect, pentru Dumnezeu ştie cine, îl strânse pe şeful trupelor de braț şi îl pofti înainte.

— Lucrurile se vor schimba, Bijuterie, zise el calm, iar tu nu vei fi primul uluit.

CAPITOLUL XI

Oricât de uluitor părea, canibalii îşi amenajaseră aici mica lor Guyană personală. Clădirea lungă, dreptunghiulară, situată în spatele bungalourilor, se numea „Reşedinţa" şi servea, de fapt, drept popotă, cantină, bucătărie, punct sanitar, pe scurt, tot confortul pe care un prizonier de război este îndreptăţit să-l aibă.

„Reşedinţa" nu adăpostea mai puţin de o sută de oameni. Ei dormeau pe nişte paturi nenorocite, pe care le îngrămădeau lângă pereţi când nu le foloseau. Atunci când Hunter intră, o întreagă parte a barăcii era folosită drept dormitor, plin cu unşi tolăniţi pe nişte aşternuturi jegoase, în timp ce cealaltă parte servea drept „salon", cu paturile aliniate cu grijă de-a lungul peretelui. Nişte bărbaţi, fără îndoială echipa de corvoadă, stăteau aşezaţi pe jos în mici grupuri, cu ochii pierduţi în gol, complet amorfi.

Alt lucru stupefiant: tipii purtau la picioare lanţuri grele de fier, care nu le erau desfăcute nici măcar atunci când dormeau.

Aici nu era nici un fel de mobilă, nici pereţi despărţitori, nici paturi de lemn rabatabile. Nici măcar toaletele şi bucătăria nu erau izolate. În privinţa prizonierilor, ei formau o hoardă demnă de milă. Toţi purtau ceea ce aduseseră cu ei în ziua sosirii lor aici sau, mai exact, ceea ce le mai rămăsese. Cei mai norocoşi erau cei care aveau blugi. Ceilalţi trebuiau

să se mulțumească cu niște zdrențe. Toate culorile pielii erau reprezentate. Privirea lor era și ea demnă de milă. Câțiva dintre ei păreau disperați, alții buimaci, iar alții încă stupefiați. Un tip părea nebun de legat.

Cu atât mai bine pentru tine, prietene. Rămâi nebun, dar dur.

Hunter înțelesese imediat cât de mult se înșelase atunci când își imaginase soarta micilor amatori din acest bârlog machiavelic. Această „Forță a Diavolului" își merita numele..., iar nemernicii, recrutând niște mici borfași, nu se gândeau numai la contrabandă. Aveau nevoie și de sclavi.

Hunter simți cum o furie puternică îi strângea inima, pe când contempla acea hoardă lamentabilă. Cu toate acestea, neuitând de personajul pe care îl juca, spuse cu o voce glacială:

— Muncitorii ăștia par scorbutici.

Îngerul păzitor de serviciu era un tânăr bine făcut, cu o privire crudă și o buză inferioară feroce.

— Mda, răspunse el încruntat, nu-ți trebuie mult timp ca să-i îmblânzești aici.

Și, pentru a întări cele spuse, individul scoase „unealta de dresaj", o bucată de țeavă de plumb cu diametrul de trei centimetri și lungă aproape cât brațul său. Își dădu o lovitură ușoară în cap, ca să arate cum procedează.

— Am zis că par *scorbutici*, mormăi Hunter cu o privire dură la adresa lui Papriello. Tu știi ce-i aia scorbut? Ce le dați să mănânce tipilor ăstora?

— Fasole uscată și orez, răspunse Buză-Feroce. Cât vor, de două ori pe zi.

— Și cu *ce* mănâncă? întrebă cu brutalitate Hunter.

— Cu mâinile, Dumnezeule!

— Șefu', îi hrănim corect, interveni rapid Papriello. Vreau să spun că, dacă muncesc bine, mănâncă bine. Au o masă înainte și după fiecare schimb.

— Vorbește-mi puțin despre schimburile astea.

— Ce anume?

— Care e ritmul de lucru?

— Opt-opt, zise liniştit Papriello.

— Opt *ce*? se răsti Hunter.

— Opt ore, şefu'.

— Vrei să spui, douăzeci şi patru de ore pe zi şi şapte zile pe săptămână, nu?

— Exact.

— Şi nu mănâncă decât fasole uscată şi orez?

Buză-Feroce îşi încrucişă mâinile pe piept şi se retrase din conversaţie. Dar brusc, vizibil afectat, el luă cuvântul:

— Există mai multe proteine în fasole decât în carne, după câte ştiu.

Hunter îl privi pe Pariello.

— O, spendid! Iată dădaca care ţine socoteala precisă a caloriilor lor zilnice.

Hunter se întoarse cu brutalitate spre paznicul de ocnaşi şi zise:

— Ai face mai bine să le numeri vitaminele, prostule! Am spus că tipii ăştia au *scorbut*! Descurcă-te şi fă-le rost de fructe proaspete. Asta n-ar trebui să fie prea complicat aici, în Florida, nu? Fă rost de nişte lăzi cu portocale şi cu grepfrut. Din oră în oră, dă-le zece minute de pauză ca să-şi ia vitamina C! Ai înţeles ce ţi-am spus?

Papriello veni imediat în ajutorul subalternului său:

— Nu-l certa, şefu', e vina mea. Eu sunt cel vinovat. În sfârşit, să zicem că aceşti ticăloşi, oricum, sunt destinaţi să moară aici.

— Şi tu la fel, bombăni Hunter la adresa lui Bijuterie, mai ales că nenorocita asta de insulă se bălăceşte în scorbut! Ar trebui să mai gândeşti şi tu din când în când!

— Dumnezeule, crezi că e o boală contagioasă?

— Bineînţeles!

Era fals, bineînțeles, și de altfel prizonierii nu erau de mult timp la regim cu fasole uscată și orez, ca să aibă lipsuri serioase de vitamine. Dar Hunter trebuia să facă un gest pentru acești prăpădiți... și, pentru moment, era mai bine decât nimic.

— Dumnezeule, dar nici nu mi-am dat seama!

— Acest lucru face parte din schimbările de care vorbeam mai devreme, decretă Hunter pe un ton dur.

Venise timpul să se arate mai ferm.

— Pe viitor, aș vrea să mai și gândești! continuă el.

— Înțeleg, înțeleg. Sincer, crede-mă, îmi pare rău pentru asta. În sfârșit, vreau să spun, până la urmă...

Hunter întinse mâna spre paznicul de prizonieri și ordonă:

— Dă-mi mie asta!

— Cum, domnule?

— Bastonul! Dă-mi-l!

Tipul întinse bucata de țeavă de plumb, în timp ce privirea sa trecea repede de la Papriello la Hunter.

— N-ai nevoie de așa ceva, zise Hunter.

— Da', domnule, iertați-mă, dar am nevoie de el.

— Un om așa de puternic ca tine? Pentru ce?

Papriello luă cuvântul:

— Nu vreau ca oamenii mei să aibă arme atunci când sunt cu prizonierii. Rebuturile astea sunt niște oameni morți, Frankie. Știu absolut toți că nu vor mai pleca de aici în viață. Așa că nu trebuie să riscăm. Este prea periculos. Sunt niște oameni morți, iar ei știu acest lucru.

— Oameni morți care muncesc ca niște animale de povară, nu-i așa? observă calm Hunter.

Apoi, punând bucata de țeavă sub braț, spuse pe un ton imperativ:

— Acum să trecem la lucruri serioase!

Îi duse pe cei doi în afara clădirii.

— Primul lucru, eliminați prostiile alea de lanțuri pe care le au la picioare. Vreau să spun *definitiv*. Ați înțeles? Apoi, îi hrăniți în condiții de igienă și mai ales îi tratați corect. Atâta timp cât mai sunt încă vii, tratați-i ca pe niște oameni, Dumnezeule! Poate că atunci vor lucra ca niște oameni. Vreau să-ți spun un lucru, Bijuterie, acolo, sus, anumite persoane nu sunt foarte satisfăcute de modul în care se petrec aici lucrurile. De ce crezi tu că m-au *trimis* pe mine? Ca să fac pe Moș Crăciun pe lângă *trupele tale*? Ascultă-mă puțin și încearcă să mă înțelegi: m-au trimis aici ca să redresez puțin situația și pentru ca Organizația să poată, în sfârșit, să stea liniștită. Sincer, voi, ceilalți, sunteți niște tălâmbi, dacă se uită omul la voi mai de aproape!

Papriello răspunse cu prudență:

— Eu am încercat să-l iau la zor pe Guido, Frankie. Dar a refuzat întotdeauna să se intereseze de ceea ce se petrece aici. Cu toate acestea, eu am încercat...

— Nu mă interesează, răspunse cu duritate Hunter. Guido va primi ceea ce va merita. Asta e o afacere clasată. Nu vreau să mai aud de trecut. Îți ordon să redresezi situația, și cât mai repede. Ai înțeles?

Papriello se întoarse către tânărul paznic de ocnași și strigă:

— Du-te și desfă-le lanțurile! Tuturor, fără nici o excepție. Spune-le prizonierilor că vor beneficia de un nou regim și că hrana zilnică se va îmbunătăți.

— Dă-le și puțină speranță, sugeră Hunter.

— Să le aducem la cunoștință de vizita mujerilor lor? întrebă Buză-Feroce.

Hunter ridică țeava de plumb și atinse ușor cu ea gura paznicului, zicând:

— Mai fă mult pe șmecherul și ai să vezi cum o să sugi împreună cu ceilalți fasole uscată și orez, pentru că nu vei mai avea dinți.

Paznicul păli la față, mormăi ceva ce nu putu fi înțeles și se îndreptă repede spre interiorul clădirii.

Papriello, care nu se simțea deloc în largul lui, zise:

— E foarte greu să găsești paznici așa solizi, Frankie. Presupun că ai înțeles ce vreau să spun. În urmă cu cinci ani, n-aș fi luat unul ca el nici măcar să-mi facă ghetele.

— Iar acuma îi încredințezi „regatul", mormăi Hunter.

— N-am de ales, nu-i așa?

— Nu e vorba despre asta. Îți cer numai să fii foarte atent.

— Așa este, ai dreptate. Perfectă dreptate.

— Hai, du-te și vezi dacă face ceea ce i-am zis.

— Ce? O, bineînțeles...

— Foarte bine, zise Hunter pe un ton mai domol. Pot să mă descurc singur un moment. Îmi voi continua astfel mica mea plimbare.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă chemi. Strigă și te voi auzi.

— Chiar ești sigur de asta? zise Hunter, zâmbind.

Papriello îi zâmbi și el, întrebându-se dacă era de bine sau de rău. Dar se abținu să întrebe. Intră la rândul lui în „Reședință" și Hunter plecă singur.

Bungalourile erau amenajate în apartamente foarte confortabile și bine echipate. În primele patru, Hunter găsi oameni dormind. Erau probabil ingineri sau tehnicieni. Echipa gânditoare a șantierului. Bungaloul din care ieșise mai devreme Anderson era amenajat ca birou. El conținea o mică masă de desenat și tot echipamentul obișnuit al unui birou, inclusiv o mașină de fotocopiat și, bineînțeles, inevitabilul terminal de computer, plus anumite sisteme de comunicație ultrasofisticate.

Hunter avea în minte antenele care acopereau turnul de pază. Nu, ținând cont de izolarea terenului, era puțin probabil

ca acele antene să comande comunicațiile la sol, chiar dacă anumite cabluri ar fi putut să fie trecute prin tunelul care lega cele două insule.

I-a trebuit mai puțin de un minut ca să saboteze sistemul radio: un fir dezgolit bine plasat sub două relee în generatorul de electricitate. Imediat ce curentul va fi pornit, asta va provoca un scurtcircuit general.

Nu era rău, dar deloc suficient.

Hunter făcu o descoperire mult mai prețioasă într-unul dintre sertarele mesei de desenat: un set de hărți în relief, imprimate în patru culori, cu un plan care arăta secretul insulei.

Un secret de care s-ar fi înfiorat și diavolul!

Hunter rulă cu grijă totul într-un tub de carton pe care îl puse sub braț, înainte de a ieși.

Într-adevăr, Joia Dreptății! Nici nu se luminase bine de ziuă, că deja Exterminatorul, în subconștientul său, înțelesese. Iar acum, dacă putea să părăsească insula în mare viteză, poate că acea zi a dreptății se va termina cu un crepuscul plin de speranță. Dacă... numai dacă... O, da!

Carlo, zis Bijuterie, îl aștepta în fața „Reședinței".

— Ca să-ți spun adevărul, zise el cu o voce ezitantă, poate n-ar fi trebuit să te necăjesc cu asta... Dar, mă întreb, totuși, dacă nu e mai bine să-ți vorbesc.

— Despre ce-i vorba? întrebă Hunter, foarte detașat.

— E un tip, acolo, un prizonier. Vrea să vorbească cu tine. Pretinde că e ceva foarte important.

Papriello oftă înainte de a adăuga:

— Spune că știe cine ești. Cel puțin...

— Cu atât mai bine pentru el! Trimite-l afară, răspunse Hunter-Frankie, zâmbind. Poate că mă va ajuta să-mi rezolv marea mea problemă de identitate.

Dar, în sinea lui, Bob Hunter nu râdea deloc. Dumnezeule, nu! O adevărată problemă a identității nu va întârzia să se pună în termeni cruciali.

CAPITOLUL XII

Era un bărbat cu o înfățișare distinsă, cam de vârsta lui Hunter. Avea o privire foarte inteligentă, chiar sensibilă, în ciuda bărbii sale zbârlite. Pielea lui era foarte bronzată, obișnuită de mult timp cu soarele tropical din Florida. Nu avea încălțări și era gol până la brâu. Blugii uzați, șifonați, găuriți, aveau fermoarul rupt. Privirea sa inteligentă era disperată, dar bietul om lupta ca să-și recupereze puțină demnitate.

— El este, îi zise Papriello lui Hunter.

— Cum îl cheamă?

— Care e numele tău?

Prizonierul răspunse cu o voce răguşită, puțin ezitantă, adresându-se lui Hunter:

— William O. Kessler. Am ceva important să-ți spun.

— Fii atent la nemernicul ăsta, Frankie, interveni Papriello. A încercat să ne păcălească prin toate mijloacele.

— Lasă-ne singuri, ordonă Hunter.

Papriello ezită câteva secunde, apoi, întorcând spatele, intră în clădire. Hunter puse o mână pe umărul prizonierului și îl ghidă spre ghiol.

— Voiai să-mi vorbești, haide, s-auzim! spuse el cu asprime.

După toate aparențele, tipul nu știa prea bine cu ce să înceapă. Nu mai era sigur pe el și ar fi avut nevoie de un cuvânt de încurajare. După un lung moment de tăcere, întrebă:

— Numele meu nu-ți spune nimic? Kessler, Bill Kessler.

— Absolut nimic, răspunse indiferent Hunter.

— Atunci, îți voi spune alte nume. Dacă ele îți spun ceva..., înseamnă că ești sigur cine cred eu. Și poate că atunci vei înțelege cine sunt eu.

— Mai încearcă, zise Hunter, foarte detașat.

Kessler începu să enumere niște nume, scrutând cu neliniște ochii lui Hunter:

— Bob Wilson... Jack Tetro... Tim Braddock... Genghis Conn...

— Ajunge, mormăi Hunter. Iar tu ești Bill Kessler.

Acum mâinile tipului începură să tremure puțin.

— Așadar, știi cine sunt!

— Nu, răspunse Hunter, întinzându-i o țigară pe care i-o aprinse, înainte de a aprinde una și pentru el. Încercam numai să completez lista fără să mă înșel. De ce aceste nume mi-ar spune ceva?

Totuși, Exterminatorul cunoștea pe de rost toate aceste nume. Fiecare dintre ele însemna o poveste lungă și frumoasă. Erau nume de polițiști care, într-un moment sau altul, participaseră la epopeea lui Bob Hunter.

— Speram ca aceste nume să-ți fie mai mult sau mai puțin familiare, murmură Kessler, molfăind capătul țigării.

În cel mai natural mod din lume, Hunter îl întrebă:

— De cât timp ești aici?

— O lună și jumătate, cred. Aici pierdem repede noțiunea timpului.

— Cunoști cumva o fată cu numele de Jean Russel?

O licărire de speranță îi străluci în ochii disperați.

— Bineînțeles! Vrei să ți-o descriu?

— Îi cunoști numele „civil"? întrebă Hunter.

Kessler, care își pierduse obișnuința de a fuma, se descurca greu cu țigara. Dintr-o dată, ochii lui se umplură de lacrimi și începu să tușească. Stăteau în picioare, la malul

apei, în faţa ghiolului. Papriello şi Buză-Feroce îi urmăreau din pridvorul „Reşedinţei". Brusc, Hunter ordonă:

— Sari, repede!

Şi în acelaşi timp îi puse piedică.

Kessler căzu la pământ, continuând să tuşească, şi se încovoie ca şi cum ar fi fost victima unui spasm brutal.

De acolo de unde era, Hunter nu putea auzi ce spuneau ceilalţi doi. În schimb, distingea foarte clar zâmbetul lui Buză-Feroce. Atunci, întorcându-se spre bărbatul care se răsucea pe sol, ordonă cu o voce înăbuşită:

— Să nu te ridici! Cunoşti acest nume?

— Kirkpatrick, răspunse Kessler, gâfâind.

— Nu e prea rău, zise oftând Hunter.

Trăgând un fum lung din ţigară, îl întrebă din nou:

— Cum de ai ajuns într-un asemenea loc?

— Efectuam o misiune sub acoperire. Am fost prins în cursul unui atac-surpriză, lângă Big Cypress.

— Te numeşti, într-adevăr, Kessler?

— William O., da. Dar ei nu ştiu că sunt poliţist. Dacă ar fi ştiut, acum aş fi fost pe lumea cealaltă.

— Mai ştiu şi alţi prizonieri acest lucru?

— Nu.

— Ai prieteni printre prizonieri?

— Nu mulţi. Cinci, în total. Împreună, am pus la cale, mai mult sau mai puţin, un plan de evadare.

— Sunt siguri, prietenii tăi?

— Cred că da.

— Care sunt şansele voastre de a evada?

— Foarte mici: există zece oameni înarmaţi care patrulează fără oprire pe toată insula. Iar turnul de pază cred că l-ai văzut. Ne-ar trebui o ambarcaţiune. Ne-am gândit că...

— Să nu riscaţi, sugeră Hunter. Ai reperat spioni în lotul tău?

— Nu, şi suntem convinşi că nu există. Nemernicii ăştia sunt mult prea siguri pe ei ca să-şi complice viaţa cu spioni.

— Înțeleg, spuse Hunter, oftând. În orice caz, acțiunea voastră n-ar simplifica lucrurile.

— Să știi că suntem gata să încercăm absolut orice. Crezi că poți să faci ceva?

— Îmi ceri ceva dificil, bătrâne. Eu acționez după fler, înțelegi? Dar probabil că eu sunt unica ta șansă pe care o vei avea vreodată. Și, ca să încerci ceva, o poți face numai astăzi sau niciodată. Inginerul-șef v-a dat pauză astăzi. Asta înseamnă că nu va fi nimeni pe șantierul subteran cel puțin până mâine dimineață. Ăsta este, deci, singurul moment în care noi putem da drumul la apă. Nu va trebui să fie nimenix în această gaură când...

— Orice ai hotărî, eu sunt de partea ta, îl asigură Kessler cu o bruscă tresărire de entuziasm.

— OK, orice am face, totul se va întâmpla noaptea. Adună-ți prietenii și spune-le foarte discret despre ce e vorba.

— E bine în timpul nopții.

— Va trebui s-o ștergeți foarte repede. Fără agitație, fără zgomot și, mai ales, fără să faceți pe eroii. Ieșiți și fugiți. Cât mai departe cu putință. Nu uitați că voi sunteți primii care veți muri, în cazul în care ei vor avea timp să reacționeze. Ai înțeles, nu?

— Am vorbit de multe ori despre asta, dar pe aici nu există nici un loc în care să te poți ascunde.

— Eu nu zic să fugiți foarte departe. Găsiți o grotă, o groapă adâncă, orice, și stați ascunși până la sfârșitul tărăboiului.

— Acest lucru cred că se poate. Mai ales acum, când ne-au scos porcăriile alea de lanțuri.

— Dar să stați departe de șantierul subteran!

— OK. Dar... ce ai de gând, mai exact?

— Deocmdată, bătrâne, nimic precis. Dar fiți pregătiți de fugă, dacă din întâmplare începe spectacolul.

— Vrei să spui *când* el va începe, zise Kessler aproape fericit.

— Nu, am zis bine *dacă*. În stadiul acesta, nu sunt nici măcar sigur că voi mai auzi bătăile inimii mele în jumătatea de oră care urmează.

Kessler zâmbi.

— Nu te neliniști, o să ne rugăm toți pentru tine.

— Să nu uitați. Și ascultă, Kessler... Nu le spune celorlalți *pentru ce* pot spera. Să nu faci vreo glumă și să spui numele meu cuiva. Când oamenii își pierd întreaga speranță, nu poți să mai ai încredere totală în ei.

— Dar în mine ai încredere, nu?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse calm Hunter. Acum, întoarce-te la prietenii tăi. Și să nu te uiți la mine. Du-te, fără să te întorci.

Kessler îi ascultă sfatul. Câteva momente mai târziu, Hunter ajunse la Papriello.

— Mda, e un mare șmecher, zise el, zâmbind.

— Ce voia până la urmă?

— Să treacă în cealaltă tabără, ca întotdeauna, răspunse Hunter.

Papriello chicoti și Buză-Feroce zise:

— Încă din prima zi de când a venit, a încercat să ne păcălească.

— Ce i-ai răspuns, Frankie?

— Să cadă în genunchi și să se roage, mormăi Hunter.

— Da, am văzut cum i-ai dat ordine din vârful pantofilor, zise Buză-Feroce.

— Am făcut asta pentru că a încercat să mă păcălească, explică Hunter. Nemernicul nu m-a văzut niciodată în viața lui. Nu suport ca cineva să-și bată joc de mine.

Buză-Feroce, jenat, lăsă privirea în jos și spuse:

— Domnule Cavaretta, vă rog să mă iertați pentru ce am spus mai devreme. Domnul Papriello mi-a explicat totul și vă jur că nu știam cu cine vorbeam. Iertați-mă.

— Du-te şi spune-le prizonierilor să facă o baie!

— Cum, domnule? Ei au un...

— Nu vorbesc de duş: o singură cameră murdară pentru o sută de nespălaţi! Dumnezeule, aveţi milioane şi milioane de metri cubi de apă dulce care se deversează în lac! Folosiţi-le! Spuneţi-le să înoate, după care să se usuce la soare.

— Oh, bineînţeles, de ce nu, acum că nu mai sunt legaţi, răspunse Buză-Feroce.

Papriello supralicită:

— Bineînţeles, ce e rău în asta? De acum înainte, se vor scălda în fiecare zi. Şi sunt sigur că de acum înainte vor munci mai bine.

— Evident, explică Hunter, veţi avea motive să-i faceţi să-şi dea osteneala: muncă proastă, adio regim de favoare!

— Aşa este, într-adevăr! exclamă Bijuterie.

— E normal să-i tratăm ca pe nişte oameni, zise Buză-Feroce.

— Voi face să înceteze zvonurile cum că toţi vor crăpa aici, reluă Papriello. Le vom da puţină speranţă şi, aşa, vor munci cu mai mult spor. Nu-ţi face griji, Frankie, am totul sub control acum.

— Nu-mi fac nici cea mai mică grijă în acest moment, răspunse Hunter.

Chiar aşa, nici cea mai mică grijă...

Avea secretul insulei bine ascuns sub braţ şi destinul celor o sută de vieţi umane în propriile mâini.

CAPITOLUL XIII

Bob Hunter nu obişnuia să ezite mult timp înainte de a lua o decizie. După ce analiza cu grijă diferitele alternative oferite de situaţia dată, nu mai prelungea punerea în practică a deciziei. O dată bine clarificate toate variabilele, el se angaja în general pe calea cea mai directă şi cea mai realistă, ţinând cont de obiectivul pe care şi-l fixase.

În împrejurarea de faţă, Hunter tocmai alesese calea dezangajării şi căuta mijlocul cel mai rapid de a se îndepărta de Scara lui Lucifer. Mascarada durase destul: această metodă de penetrare în teritoriul inamic putea să reuşească pentru un timp, dacă jucătorul îşi cunoştea bine rolul, însă nu trebuia ca lucrurile să se prelungească, deoarece nu puteai controla mult timp nişte aliaţi posibili: un telefon de la cineva bine plasat, de exemplu, sau o mie de alte eventualităţi perfect imparabile.

Hunter se pregătea, deci, să părăsească acel bârlog afurisit. Nu avea nimic de câştigat rămânând în continuare aici, acum când cunoştea secretul Labirintului Satanei. În privinţa lui Bill Kessler şi a tovarăşilor lui ghinionişti, nu era mare grabă să-i scoată din insulă. În orice caz, nu imediat.

Aceştia puteau aştepta să organizeze o operaţiune de salvare aproape coerentă.

Hunter, însoţit de Papriello, porni pe palierul etajului întâi şi aruncă o privire spre bărbaţii care se agitau în cabina de sticlă. La nivelul inferior, alţi indivizi cu căşti pe cap fixau

nişte tabele de oţel, în timp ce compresorul îşi continua în mod neobosit tărăboiul. Papriello ridică privirea spre cer, ca şi cum s-ar fi scuzat pentru vacarmul infernal, şi-l invită pe Hunter să se instaleze în micul vehicul de pe şine.

— Treci la comenzi! strigă el, ca să se facă auzit. Este foarte simplu. Nu există decât o singură manetă. O pui în poziţia „jos" şi o menţii aşa. Este un simplu dute-vino. Hai, împinge-o. Aşa, menţine-o în poziţia „jos". Când ajungem la celălalt capăt, e suficient să-i dai drumul şi ea revine singură la poziţia „punctul mort". Astfel, putem chema vehiculul din două extremităţi ale tunelului. Ca un ascensor. Numai că acest sistem de întoarcere automată a manetei ne împiedică să uităm inversarea poziţiei la sosire.

Hunter mormăi ceva, fără îndoială că înţelesese ce era de făcut, şi porni vehiculul în direcţia insulei lui Santelli. Ştia că Papriello îşi punea întrebări cu privire la tubul de carton pe care îl lusese din biroul lui Anderson. Dar şeful trupelor nu ar fi întrebat nici în ruptul capului. Tradiţiile Mafiei interziceau acest tip de curiozitate. În ceea ce îl privea pe Hunter, el nu avea nici o intenţie să-i spună lui Bijuterie, dar nici nu voia ca acesta să facă o obsesie. Cu atât mai mult cu cât setul de planuri reprezenta, nici mai mult, nici mai puţin, decât biletul său de ieşire din acel bârlog.

Urcând scările din subteran, Hunter atinse uşor umărul lui Bijuterie cu tubul de carton şi zise:

— Te întrebi ce-i cu asta, nu-i aşa?

Bijuterie zâmbi şi răspunse:

— Mai mult sau mai puţin.

— Trebuie s-o duc la Miami. Vor să arunce o privire.

— Da, înţeleg.

Dar era clar că Bijuterie nu pricepea nimic.

— Voi încerca să vi-l returnez cât mai repede, pentru ca Doc să nu întâmpine dificultăţi în treaba sa. Şi, până la urmă, dacă acestea îi vor lipsi, nu va fi nici o problemă. În mod

sigur, are nişte dubluri. Ei vor să vadă acest plan, iar dacă asta nu-i pe placul lui Doc, treaba lui.

Bijuterie înţelesese acum.

— Frumos spus! Şi, ca să fiu sincer, nu mi-a plăcut niciodată că s-a adresat direct lor. Putea chiar să le îndruge orice. Iar eu, cum aş fi ştiut? Nu ştii niciodată ce poate inventa un asemenea civil. De altfel, Guido n-a ştiut niciodată nimic sigur. Pot să-ţi garantez.

— Acum e prea târziu pentru el, observă Hunter, ridicând o sprânceană ca să se facă mai bine înţeles.

— O, înţeleg ce vrei să spui! Săracul Guido! Oricum, a căutat-o cu lumânarea. Am încercat să-l fac să înţeleagă...

Ajunseră la trapa care se deschidea în parchetul gheretei. Hunter, punând o mână pe braţul lui Papriello, zise:

— Ia spune-mi, Bijuterie, înainte să ieşim afară...

— Da?

— Aş fi putut să-ţi spun încă de la venirea mea aici, dar am preferat să aştept. Înţelegi de ce, nu?

— Ce să-mi spui, Frankie?

— N-am venit aici ca să încalţ papucii lui Guido.

— Nu?

— Nu. Trebuie să ştii de ce am venit. Hai, spune-mi că ai înţeles. Şi mai spune-mi şi că înţelegi de ce am aşteptat atâta înainte de a-ţi spune vestea.

Un zâmbet larg apăru încet pe faţa lui Papriello. De cât timp aştepta clipa asta!

— Vrei să spui că...

— Trebuia să văd ce zace-n tine, Bijuterie. Normal, nu?

— Dumnezeule, Frankie! Sunt OK! Poţi să vezi ce zace în mine de câte ori îţi place. Şi, mai ales, nu te jena să revii!

— Acum, tu eşti şeful.

— Dumnezeule! M-ai luat piuitul!

Hunter răspunse:

— Se poate spune că ai aşteptat asta de multă vreme. Eşti de acord, nu? Şi, sincer, meriţi.

— Îţi jur că nu te voi dezamăgi, Frankie. Voi continua să merit! Dumnezeule... Spune-le, spune-le celor de acolo că le sunt foarte recunoscător. Cu mine, pot fi siguri de câştig.

— Încearcă să le pasezi surplus, zise Hunter, zâmbind.

Tipul era, pur şi simplu, înmărmurit. Acesta era ultimul lucru la care se aştepta. Nu mai putea nici să-şi controleze gura care tremura:

— Bineînţeles, bineînţeles. Ştii foarte bine că se poate conta pe mine.

— Intri în funcţie în seara asta, la miezul nopţii.

— Cum?

— Da, la noapte se întoarce foaia. Până atunci, fără valuri.

Din nou, Papriello nu mai înţelegea foarte bine.

— Cum adică fără valuri, Frankie?

— Haide, Carlo, gândeşte-te puţin. Socotelile, repartiţia şi toate mişcările, trebuie totuşi să te obişnuieşti cu treburile astea financiare.

Faţa lui Papriello strălucea acum. În mod vizibil, se obişnuia repede. Iar Frankie îl spusese Carlo în loc de Bijuterie! Acest semn de respect nu îi scăpase.

Hunter nu simţea nici simpatie, nici antipatie faţă de gangster. De ce să nu-i lase câteva ore de glorie imaginară? Oricum, îndată ce se va aşterne noaptea, totul va fi lichidat, dacă Hunter reuşea să pună în practică planul final. Şi, de altfel, nu era vorba numai de a-l ridiculiza pe Papriello. Hunter nu făcea niciodată nimic gratuit...

— Cred că ar trebui să sărbătorim evenimentul, zise el, în timp ce pătrunseră în camera de la intrarea în subteran. Merită să sărbătorim.

Papriello îi adresă un zâmbet radios lui Vesperanza, portarul, care îi zâmbise şi el la rândul lui, fără să ştie cu adevărat de ce.

— Hei, Bijuterie, fetiţele vor veni în curând, nu-i aşa?

— Nu te nelinişti, Rocky, răspunse fericit Papriello, nu vom avea aici numai fetiţe.

Făcându-i cu ochiul lui Hunter, îl întrebă:

— Crezi că pot să-i spun?

— De ce nu? Mi se pare destul de normal ca el să fie primul informat.

— Câte fetiţe vor veni? întrebă „gorila", care cu greu îşi ascundea curiozitatea lui avidă.

— Fetiţe, mereu fetiţe, numai asta are în cap, Frankie! exclamă Papriello, dezgustat. Sincer, nici nu merită să-i spun. Prefer să găsesc pe cineva care va şti să aprecieze.

— Hei, Bijuterie, opreşte-te puţin!

Hunter se întoarse spre Vesperanza şi zise:

— Va trebui să te obişnuieşti să-i spui „domnule". În locul tău, aş începe chiar de acum.

— De ce?

— Încearcă să ghiceşti.

Însă Vesperanza deja pricepuse. Mutra sa mare se încordă şi tipul se încruntă. Nu pentru mult timp, este adevărat, dar Hunter avu timp să observe.

— Nu puteai să alegi un tip mai grozav, spuse gardianul cu amărăciune. Îmi imaginez că eu sunt prea bătrân. Îmi pare bine pentru dumneavoastră, domnule Papriello. Dumnezeule, scuză-mă, dar e foarte comic acest „domnule Papriello". Acum, ce se va întâmpla? Mă refer la mine, bineînţeles. Cum se va face?

— Guido iese, Carlo intră, asta este tot ce se schimbă, zise laconic Hunter. Acum, ascultă bine ce-ţi voi spune şi să-ţi intre bine în cap: nimeni nu intră aici fără acordul lui Carlo. Nimeni, ai înţeles? Tunelul de intrare e închis.

— Închis, OK. De ce?

— Nu-i nevoie să întrebi, zise Papriello, fără să-i lase lui Hunter timp să răspundă.

— Şi nimeni nu trece nici prin cealaltă ieşire, continuă Hunter.

— OK, cele două ieşiri sunt închise. Şi nu pun nici un fel de întrebare.

— Exact, zise Papriello.

— Rămâne pe seara asta? întrebă Vesperanza, neliniştit.

Papriello izbucni în râs. Hunter se mulțumi să zâmbească, înainte să spună:

— Poți fii sigur, Rocky. Seara asta *este* noaptea cea mare. De câte ai nevoie?

— Patru sau cinci mi-ar ajunge, răspunse tipul, zâmbind. Cel puțin, pentru început.

— Bine, zise Hunter, veți aranja asta între voi.

Apoi, pipăindu-şi buzunarele, exclamă:

— La dracu', mi-am lăsat bricheta pe undeva! Cred că mi-a căzut acolo jos. Da, pun pariu că am lăsat-o în tunelul dragostei. Sigur a alunecat sub scaunul vehiculului.

— Rocky se va duce jos s-o caute, Frankie.

— Nu, nu, mă voi duce chiar eu. Țin la bricheta asta ca la ochii din cap. Închipuie-ți că mi-a făcut-o cadou bătrânul Castiglione în persoană. E mai bine să...

Mormăind câteva cuvinte, Hunter deschise trapa şi începu să coboare scările.

Nu ar fi coborât niciodată din nou în acea prăpastie, nici pentru toate brichetele din lume. Însă avea ceva de făcut acolo. Ridică uşor capota vehiculului şi, cu ajutorul fasciculului de lumină de la bricheta-stilou, examină circuitul de transmisie. Era un sistem foarte simplu. Debranşă, pur şi simplu, cablul de intrare şi lăsă cu grijă capota jos. Astfel, vehiculul nu mai putea fi chemat de la cealaltă extremitate.

— Uite, am găsit-o, zise el, scoțând bricheta în fața celor doi mafioți, imediat ce termină de urcat treptele. Mi-ar fi părut cu adevărat rău dacă aş fi pierdut-o.

— Grozav! exclamă Papriello. Ascultă, Frankie, tocmai am luat o decizie. Îl numesc pe Rocky şeful trupelor. Sper că eşti de acord.

— N-ai fi găsit altul mai bun, admise Hunter. Dar, pentru astăzi, nu schimbăm nimic, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Nu, Papriello nu înţelegea foarte bine. Totuşi, spuse, zâmbind:

— Exact asta aveam şi eu în minte. Rocky, avem amândoi încredere în tine în -păstrarea intrării închise. Aşteaptă ordinele mele.

— Da, închisă, repetă Vesperanza. Şi trimite-mi câteva fetiţe ca să mă ajute să păzesc.

Cei doi „şefi" ieşiră din încăpere, râzând.

— Nu puteam face în alt fel, explică Papriello foarte serios, după ce se îndepărtară. Rocky e aici de mult timp! Iar apoi, chiar merită.

— Să faci exact ceea ce trebuie făcut, îl asigură Hunter.

— La naiba, Frankie, ce zi minunată! Nu-mi vine să cred ce demoralizat eram azi de dimineaţă. Iar acum, sincer, mă simt întinerit cu douăzeci de ani. Dumnezeule, parcă visez! Ciupeşte-mă, ca să mă conving că nu-i doar un vis frumos!

Hunter nu avea nici un chef să-l ciupească. În orice caz, nu acum. Toate la timpul lor. Soarele era la zenit. Era ora prânzului, în acestă zi, Joia Dreptăţii. Totuşi, lucrurile abia începeau să se mişte.

— Aş vrea să te duci să vezi dacă s-a întors avionul, îi zise Hunter visătorului trezit. Eu mă întorc la baracă ca să-mi recuperez lucrurile. Spune-i lui Grimaldi că vreau să decolez în douăzeci de minute. Dumnezeule, e perfect! Mă gândeam că voi sta aici toată ziua. Sau chiar mai mult. Mi-am adus ţoale pentru o săptămână. Ascultă-mă puţin, Carlo, vreau să-ţi mai spun ceva: să ştii că, într-adevăr, ai totul sub control aici. Ştiu că am strigat puţin cam tare în timpul micii mele vizite şi că n-am fost chiar atât de discret. Însă nu puteam face altfel.

Sper că înțelegi. Acum, mă întorc la Miami și am să le spun celor de acolo că insula lui Santelli se află în mâini bune. Vreau să știe asta, Carlo. Cât privește celălalt lucru – înțelegi ce vreau să spun, problema cu prizonierii – rămâne între noi doi. De ce să le spun și de asta?

— Dumnezeule, nu e nevoie, Frankie! Sincer, nu știu cum să-ți spun că... Ești, într-adevăr, tare. Îmi pare rău că pleci atât de repede. E adevărat, nu-mi face plăcere să te văd plecând. Dar înțeleg. Întotdeauna trebuie să înțeleg.

De fapt, ticălosul era în al nouălea cer văzându-l pe Hunter plecând.

— Prietena mea se va ocupa cu..., să zicem, distrarea oamenilor tăi, reluă Hunter. Imediat ce vom ajunge la Miami, ea va rezolva problema. Poți să ai încredere în ea, căci vă va oferi marfă de prima calitate. Jeanie cunoaște bine muzica. Și să știi că vorbeam serios când îți propuneam să dai o petrecere. O meriți cu vârf și îndesat.

— De ce trebuie închis tunelul?

Hunter bătu pe umărul lui Carlo cu tubul de carton și zise:

— După părerea ta, de ce crezi că iau chestia asta cu mine la Miami?

— Nici măcar nu știu ce iei cu tine la Miami, Frankie.

— Carlo, tot ceea ce trebuie să știi este că tunelul trebuie să fie închis până ce noi vom avea timp să studiem problema asta îndeaproape.

— Oh, vrei să spui... Nu vrei ca tipii...

— Vreau ca ei să nu se clintească, OK?

— Nu se vor clinti, contează pe mine.

— Asta și fac. Acum du-te și ocupă-te de avion. Trebuie să plec.

— Bine, mă duc. A fost minunat să te avem aici, Frankie. Acum știu cum să procedez cu oamenii de pe șantier. Echipa trebuie schimbată la ora cinci.

— Nu și astăzi, Carlo.

— Înțeleg, e bine. Și, cum ți-am mai spus, a fost într-adevăr minunat!

Însă toată plăcerea era, bineînțeles, de partea lui Hunter. Și fu mai mult decât fericit să o împartă cu Jean Kirkpatrick-Russell.

— Treaba s-a terminat, îi spuse el. Pregătește-te, ne întoarcem la matcă.

— Ai uitat o promisiune pe care mi-ai făcut-o, mi se pare, zise ea, privindu-l perplexă. Cel puțin, dacă n-ai făcut-o deliberat.

— Poate că nu, răspunse el. Nu, dacă te afli aici în căutarea lui Bill Kessler.

Bineînțeles că ea se afla acolo pentru asta. Pentru ce altceva ar fi putut veni?

Însă ea se va întoarce acum fără Bill. În acest timp, prezența sa aici oferise mai multă credibilitate unei mascarade teribil de îndrăznețe. Astfel, în ochii lui Hunter, tânăra femeie dobândise o valoare inestimabilă. Exterminatorul îi era dator și avea de gând să plătească această datorie însutit.

CAPITOLUL XIV

Brognola îşi deplasase forţa de susţinere în plin Everglades, la mai puţin de doisprezece kilometri de insula lui Santelli. Această forţă era formată, în afară de câteva maşini mari de transport, din două mici elicoptere şi mai multe bărci cu motor trase pe remorci, un convoi care nu trecea neobservat, dar era ascuns, camuflat sub culorile unei operaţiuni oficiale – „salvarea naturii" – cu sigla ieşită în evidenţă pe toate vehiculele.

Şeful federal trimisese să-i caute cu elicopterul pe arheologul Louis Cardinez şi pe un geolog pe nume Washburn. Cardinez avusese grijă să aducă cu el nişt e planuri de care se folosise cu câţiva ani în urmă, când lucra la săpăturile de la Labirintul Satanei. Părea încântat să revină pe situl unde lucrase în tinereţe, în cadrul unei operaţiuni conduse de poliţie.

Washburn, din contră, părea puţin nervos şi se întreba ce se aştepta de la el. Cu toate acestea, cei doi bărbaţi erau dispuşi să le ofere ajutor pentru ca ancheta să înainteze.

Cardinez scoase un crochiu reprezentând o structură grosolană, asemănătoare unei clepsidre, cu cele două volume puternic disproporţionate. Partea superioară avea aproape forma unui bol puţin curbat (din afară înăuntru), ai cărui pereţi laterali plecau spre partea de jos, îngustându-se uşor şi formând o „gâtuire" foarte strâmtă la bază. Partea inferioară

semăna mai mult cu un clopot, fiind mult mai lungă în comparație cu bolul superior și având o bază mult mai largă decât partea superioară a bolului.

— Ceea ce vedeți aici, explică arheologul, este o descoperire excepțională a unui fenoman foarte curent în această regiune. Volumul inferior reprezintă o cavitate plină cu apă dulce, alimentată de un izvor, nimic mai mult. Această regiune abundă în resurse naturale de apă dulce, a căror prezență le-o datorăm acestei multitudini de lacuri care a făcut Florida celebră, într-o anumită perioadă. Lacul Labirintului Satanei este, deci, alimentat prin această gigantică cavernă verticală, situată exact deasupra cuvetei de la suprafață. Însă nu lacul este cel care a provocat cavitatea. Dimpotrivă, această cavitate, sau mai exact volumul de apă care circulă prin ea, explică apariția lacului.

Brognola puse un deget pe partea îngustă a clepsidrei, înainte de a întreba:

— În acest loc se afla suprafața lacului la origine?

— Așa este și acum, interveni Washburn, geologul. S-au produs niște formațiuni sedimentare, bineînțeles, dar această mică strungă a apărut relativ recent. Să zicem, acum câteva sute de ani.

— O strungă, ai zis?

— Da, o strungă provocată de prăbușire. E un proces destul de curent în teren carstic. Astfel, de exemplu, toată câmpia Ocala este constituită din carsturi. Ei...

Brognola îl întrerupse:

— Așteaptă o clipă, devii prea tehnic. Ce înseamnă *carst*?

— Este doar un termen utilizat pentru descrierea anumitor procese de infiltrare cu evoluție lentă în teren calcaros, care duce la formarea grotelor și a canalelor subterane. În general, într-o topografie tipic carstică, apele de suprafață se infiltrează în niște rețele subterane, în loc să formeze râurile

şi torentele pe care noi le cunoaştem. Dar, în Florida, procesul este unic. Trebuie spus că stratul calcaros creşte, pur şi simplu, la suprafaţa solului, exact la nivelul mării. Apele de la suprafaţă, provenind din munţii mai mult sau mai puţin îndepărtaţi, se infiltrează în roca calcaroasă poroasă, săpând astfel reţele de canale subterane, care uneori sunt extrem de întinse. Altfel spus, este vorba de cursurile de apă subterană.

— Se ştie unde se varsă această apă?

— Bineînţeles, în mare. În general, în locurile unde stratul de calcar întâlneşte un strat mineral neporos. Însă aceste ape subterane pot ţâşni practic oriunde, la suprafaţa stratului calcaros.

Arătând cu degetul crochiul lui Cardinez, geologul reluă:

— Exact ca aici. Această formaţiune specială se numeşte cenot, din cauza acestei porţiuni înguste, ca un gât de sticlă. Pe Labirintul Satanei, stratul de calcar apare direct pe sol. Acest lucru explică existenţa acestei cavităţi verticale gigantice, care a continuat să se întindă în înălţime, sub presiunea apei exercitată în timp.

— Dar această cavitate este plină cu apă, nu-i aşa? întrebă Brognola, neliniştit.

— Bineînţeles, pentru că tocmai procesul de eroziune a apei în mişcare explică formarea cavităţii. Dacă, pentru un motiv oarecare, nivelul apei ar fi scăzut – să zicem, acum cinci sute de ani, de exemplu – cavitatea nu s-ar fi extins niciodată şi, în consecinţă, nu ar fi spart niciodată suprafaţa solului, deşi, astăzi, am ignora probabil prezenţa acestei întinderi de apă. Cu excepţia cazului în care cineva ar întreprinde lucrări de terasare sau ceva de acest gen. Astfel, au fost descoperite în această regiune o mulţime de grote subterane.

Brognola îşi trecu mâna peste frunte şi spuse:

— Dacă înţeleg bine, există probabil o mulţime de reţele subterane ca aceasta, a căror prezenţă nu o bănuieşte nimeni?

— Exact.

— Hm! făcu zâmbitor şeful federal. Acum, domnilor, îmi puteţi spune ce *interes* prezintă un fenomen ca acesta?

Washburn se mulţumi să zâmbească, dar Cardinez, după un moment de gândire, răspunse:

— Această este dovada evidentă că trăim pe o planetă dinamică, domnule Brognola.

— Nu, m-ai înţeles greşit, răspunse Brognola. Mă refeream la un interes pur material. Financiar, dacă preferi. Ce poate aduce acest lucru?

Washburn luă cuvântul:

— Dacă aş fi proprietarul Labirintului Satanei, aş pune ambarcaţiuni cu fundul de sticlă pe lac pentru turişti şi le-aş închiria un batiscaf pentru scufundări. Este o adevărată minune, acolo jos. Apa are o transparenţă cristalină.

— Şi dacă ai fi un *rechin*, un afacerist veros, un escroc, ce ai face? insistă Brognola.

— Vrei să spui ce profit ilegal se poate scoate de acolo? întrebă Cardinez.

— Exact. Şi vorbesc de profituri substanţiale, nu de mărunţiş.

— Dacă te gândeşti la o anumită comoară îngropată sau la altă absurditate, răspunse arheologul, te înşeli. Vei găsi acolo minuni ale naturii, este adevărat, dar nimic mai mult. În Satanei timp, eu sunt de acord cu Washburn, din Labirintul Diavolului se poate face un centru important de distracţii pentru turişti. Dar, pentru asta, ar trebui să investeşti o avere. La urma urmelor, cred că, pe termen lung, va fi rentabil. Cel puţin, în proporţii cinstite.

— Vorbesc de profituri necinstite, mormăi Brognola.

— Faci aluzie la chestia aia cu crima organizată? întrebă Washburn?

— Exact.

— Este adevărat – şi e de notorietate publică – că, de câţiva ani, anumite elemente de crimă organizată s-au implantat în acest stat. Am auzit chiar că se lansau uneori în afaceri perfect legale. Atunci, de ce să nu investească câştiguri ilegale în dezvoltarea Labirintului Satanei?

— De ce nu, mormăi Brognola, dar se opri brusc.

Tocmai îi fusese anunţată întoarcerea fiului risipitor. Un ofiţer federal băgă capul în maşină şi, văzând privirea lui Brognola, articulă un cuvânt: „Buldozerul".

Şeful federal se scuză şi ieşi.

Un Ford Mustang tocmai intrase în parcarea maşinilor oficiale şi oprise exact lângă fabuloasa rulotă de război a lui Hunter: o maşină de camping GMC pe care Exterminatorul o transformase într-un adevărat arsenal mobil.

Jack Grimaldi, aflat la volanul Mustang-ului, discuta cu un ofiţer federal rezemat în coate pe geamul deschis al portierei.

Brognola se opri un moment în faţa pilotului şi întrebă:

— E bine?

— Cine? Prietenul nostru? Dumnezeule, e mai bine ca mine! Cu toate astea, n-am făcut nimic altceva decât să-l aştept.

Brognola strânse mâna pilotului şi urcă la bordul rulotei de război. Ar fi trebuit să bată înainte să intre. Buldozerul şi fata frumoasă subordonată lui Brognola se strângeau în braţe, exact în dreptul uşii. Şeful federal fluieră uşor, ca să-şi ascundă jena, şi se fofilă prin spatele cuplului spre sala de şedinţe.

— Când aveţi un minut liber, turturelelor..., zise el cu jumătate de voce după câteva clipe.

Rose d'Avril se eliberă din strânsoare. Avea ochii uzi şi faţa îi era îmbujorată. Buldozerul avu timp să-şi revină. Îşi aprinse o ţigară, apoi, luând-o pe tânăra femeie de mână, o duse spre un scaun. După aceea, zâmbi şi îi strânse mâna lui Brognola.

În mod indiscutabil, existase atunci un mic moment de tensiune. Şi era destul de normal, ţinând cont de ciudata

relație care îi lega pe cei doi bărbați. Erau prieteni până la moarte încă de la început..., dar uniți de o prietenie în permanență încordată. Când două ființe urmează căi atât de diferite, teritoriul determină gradul de tensiune.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă el pe Hunter pe un ton detașat.

— Bine, răspunse Buldozerul pe un ton caracteristic de minimalizare a faptelor sale. L-ai prins pe Riappi?

Brognola dădu din cap.

— Urla în gura mare că îi violăm drepturile constituționale. Dar l-am dus într-un loc sigur.

Buldozerul zâmbi.

— Vrea să-i găsim capete de acuzare?

— Exact.

— Atunci, pentru început, acuză-l de răpire și de deținere ilegală.

— Exact de aceste lucruri vrea el să mă acuze, mormăi Brognola, râzând. Pe cine a luat?

— Un anume William O. Kessler și o sută de tipi amărâți. Echipa de ucigași a lui Riappi făcea prizonieri peste tot pe unde trecea, ca să-i pună la o muncă de sclavi. Acest Kessler de care îți vorbesc se întâmplă să fie polițist. El poate, deci, să faciliteze procedura de închidere a lui Riappi. Dar stai liniștit, căci nu suntem decât la început.

— Și ce se pune la cale acolo, Buldozerule? întrebă Brognola care devenise între timp serios. Ce ascunde povestea asta cu Labirintul Satanei?

Hunter zâmbi și luă de pe etajera din spatele lui Brognola o sticlă de votcă „Eristoff". Rose d'Avril se duse să caute trei pahare și o găletușă cu gheață.

Hunter luă o primă înghițitură înainte să scoată la iveală tubul cel gros de carton. Extrase din el un rulou de planuri pe care îl întinse pe jos, la picioarele șefului federal. Pe prima

schiță, recunoscu imediat clepsidra desenată de Cardinez, dar acest desen era mult mai bine făcut, cu mare atenție și cu toate indicațiile de nivel.

— La dracu'! zise Brognola. Dar ce mama naibii fac acolo?

Hunter scoase al doilea plan pe care îl așeză deasupra primului și zise:

— Uită-te puțin aici, după care vei putea să-mi pui întrebări.

Dar Brognola rămase fără voce, incapabil să creadă ceea ce vedea. Goli dintr-o înghițitură paharul cu votcă și mai ceru unul.

— Ce ai înțeles? îl întrebă el, privind uimitoarea dovadă incontestabilă.

— Pentru asta, trebuie să consultăm pe cineva mai competent decât mine, răspunse cu prudență Hunter. Eu nu sunt decât un soldat. Am impresia că putem numi asta „rețea de legături internaționale".

Asta era și părerea lui Brognola. Dar, ca și Hunter, el prefera să cunoască părerea unor specialiști.

— Vreau să te întâlnești cu cineva, murmură el. Pune-ți o pereche de ochelari de soare, sau ce vrei. Mergem cu astea undeva, sus.

— Va trebui să fac o călătorie fulger, îl preveni Hunter. Am de întreprins ceva ce nu poate aștepta.

Ba da, acest ceva va aștepta, dacă trebuia.

Dacă dovada incontestabilă însemna ceea ce se putea crede, tot restul putea să aștepte... Da, tot restul.

CAPITOLUL XV

După documentele aduse de Hunter, inginerii de la Labirintul Satanei lucrau la o rețea de galerii subterane care se întindeau spre sud, dincolo de continentul nord-american, pe distanţe greu de crezut.

Trei „mari căi" fuseseră trasate cu minuţiozitate pe o hartă cu fundurile oceanice ale regiunii. Cea mai scurtă, orientată direct spre est, trecea pe sub Golful Biscaya, la sud de Miami, şi mergea până la insula Andros, în Marele Banc din Bahamas.

A doua, orientată spre sud, trecea pe sub Parcul Național din Everglades şi Golful Floridei, se prelungea sub recifurile din Islamorada şi mergea, traversând Cuba, până la insula Jamaica, în Caraibe.

A treia era legată de calea ce ducea spre Jamaica, puţin la nord de Havana, şi se îndrepta spre vest, sub coastele Cubei, până la Peninsula Yucatan, în Mexic.

Poate că, din glumă, aceste trei „mari căi" fuseseră botezate „Bulevardul Bahamas", „Promenada Jamaica" şi „Aleea Yucatan".

— Tot ceea ce dumneavoastră vedeți trasat aici nu este chiar atât de neobişnuit pe cât pare, observă geologul. Într-adevăr, stratul calcaros care serveşte drept suport pentru Florida de azi se întinde în sud până la Marile Antile, şi putem să credem că este vorba de o placă întreruptă, prin care natura, printr-un

proces de sedimentare, a permis formarea Pensinsulei Florida, a tuturor insulelor situate aici şi a Venezuelei.

— Ce înțelegeți prin placă? întrebă Brognola, uşor nervos. În ceea ce mă priveşte, eu nu am făcut niciodată geologie, dar întotdeauna am crezut că înțeleg faptul că oceanele şi continentele sunt două lucruri total diferite.

Washburn zâmbi cu indulgență înainte de a răspunde:

— Eu însă mi-am consacrat întreaga viață studiului geologiei, domnule Brognola, şi nu încetez să mă minunez în fiecare zi. Bineînțeles, este imposibil să rezumi această ştiință atât de complexă în câteva fraze, dar voi încerca, totuşi, să v-o expun în câteva linii mari, ca să clarific problema care ne preocupă momentan. Fenomenul la care asistăm, şi pe care ni-l arată foarte clar aceste documente, este însoțit întotdeauna de formarea unui strat sedimentar de natură calcaroasă. Aceste straturi calcaroase sunt minerale, vorbind în sensul geologic al termenului. Ele s-au format prin interacțiuni complexe între nişte organisme biologice şi nisip. Peninsula Florida, atât cât o cunoaştem astăzi, era într-o epocă geologică nu foarte îndepărtată o mare puțin adâncă, care separa Golful Mexic de Oceanul Atlantic. Procesul de sedimentare a resturilor biologice pe nisip, acoperind fundul acestei mări puțin adânci, a permis formarea stratului calcaros. Nu vă dau detalii, căci ar dura prea mult timp şi ar fi prea complicat. Ceea ce putem spune este că, în timp, sedimentarea a creat mai întâi un fel de osatură a stratului mineral, pe care s-au aşezat, mai târziu, particule şi resturi aluvionare care au venit din Munții Apalaşi. Rezultatul este Florida pe care o vedem astăzi. La urma urmelor, curenții oceanici au jucat un rol important în acest proces de formare. După cum v-am mai spus, substratul calcaros se întinde pe sute de kilometri, dincolo de trecătoarea din Florida. Însă, în anumite locuri, curenții oceanici au împiedicat procesul de sedimentare. Acest lucru explică formarea acestor lanțuri de insule, la vest de strâmtoarea

Florida, şi pe care noi le numim Antile. Aş mai adăuga încă un lucru. Într-o anumită epocă, Peninsula Florida se prezenta ea însăşi ca un lanţ de mici insule. Iată de ce vă spuneam mai devreme că putem considera această regiune a globului ca plasată pe o singură şi aceeaşi placă.

În timpul discursului lui Washburn, Hunter observase harta cu fundurile oceanelor pe care fuseseră trasate căile. Acum avea să-l întrebe ceva pe geolog:

— Vorbiţi de scoarţă continentală.

— În această regiune specială, da, mai mult sau mai puţin, în tot cazul.

Trecând un deget pe hartă, geologul reluă:

— Observaţi că această scoarţă este, practic, neîntreruptă între America de Nord şi America de Sud. Din punct de vedere geografic, avem poate două continente, dar, din punct de vedere geologic, ele nu formează decât unul singur. Este, de altfel, aproape sigur că, la o anumită epocă, coasta de nord din Venezuela era mai mult sau mai puţin legată de America de Nord şi acoperea în întregime ceea ce astăzi numim Golful Mexic. Însă elementul cel mai important pentru problema care ne interesează astăzi este această mare constelaţie de insule pe care o numim Antile şi care constituie limita estică a Mării Caraibelor. Ele sunt ultimele vestigii de scoarţă orientală a super-continentului America.

— Dacă înţeleg bine, zise Hunter, după cum aţi spus, legătura cu Yucatan trasată aici nu este de neconceput.

Dar Washburn răspunse imediat:

— Să ne înţelegem bine, domnule. Eu nu sunt aici ca să certific autenticitatea acestor planuri. Vreau numai să arăt că, vorbind din punct de vedere ştiinţific şi în stadiul actual al cunoştinţelor noastre, traseele marcate pe acest plan pot exista. Până la urmă, nu sunt un oceanograf şi, de altfel, nu am urmărit decât de departe toate cercetările care au fost

efectuate în această regiune a țării. Cu toate acestea, dacă priviți harta fundurilor oceanice, veți remarca faptul că acest canal Yucatan se prezintă ca un sector geologic destul de haotic. Aici se găsesc prăpăstii submarine și funduri foarte adânci. În privința apelor de lângă Yucatan, ele sunt în acest sector foarte puțin adânci. Nu aș fi, deci, foarte uimit ca substratul mineral calcaros să se găsească și sub strâmtoarea Yucatan.

— Dumnezeule! explodă Brognola. Toată chestia asta este de necrezut! Ai de ce să sfidezi orice individ întreg la minte! Vă dați seama că tocmai vorbim de sute și sute de kilometri de... de...

— Pe calea aerului, suntem la aproximativ șapte sute de kilometri de Jamica, observă liniștit Washburn.

— Este incredibil! Șapte sute de kilometri de culoare subterane! Niciodată... este chiar...

Cardinez își mângâia gânditor bărbia, înainte să remarce:

— Minunile înfăptuite de mâna omenească sunt departe de a le egala pe cele care ni le oferă natura. Ne încăpățânăm să vorbin despre Pământ ca despre un solid static, căruia îi aplicăm niște principii mecanice stupide. Însă adevărul adevărat este că noi ocupăm o planetă fenomenală și dinamică, pe care ființa umană, în ciuda întregii sale ingeniozități, nu va putea niciodată s-o stăpânească. Mă gândeam numai că...

Aruncă o privire spre geolog și întrebă:

— Îți duci aminte de tipul ăla, Georges? A venit să lucreze la noi acum câțiva ani. Explorase grota New River din Virginia.

— Te referi la acel speolog, răspunse Washburn. Era specialist în hidrologie subterană.

— Da, așa este. Îmi scapă numele lui. El concepuse niște teorii greu de crezut despre posibilitatea de legare a continentelor prin dinamica apelor.

În timp ce vorbea, arheologul se uita gânditor la Brognola.

— Lui ar trebui să vă adresaţi, zise el. Are cunoştinţe foarte bune. A petrecut mai multe luni în departamentul nostru, ca să facă cercetări avansate asupra curenţilor de apă subterană din Peninsula Florida.

Şi, întorcându-se din nou spre geolog, zise:

— Se numea William, Williamson poate?

— Cam aşa ceva, da, îmi amintesc. Se interesa mult de Labirintul Satanei.

— O, da! A urmărit chiar îndeaproape săpăturile noastre subterane. E un tip grozav. O minte foarte curioasă, dar puţin bizară, pe plan social complet...

— Un tip de aproximativ cincizeci de ani, nu? îl întrerupse Hunter. Bine făcut, puternic, cu o faţă puţin roşiatică?

— Da, aşa...

— Se numeşte Anderson, zise Hunter, oftând.

— Exact! Paul Anderson. L-ai văzut?

— N-am putut să vorbesc cu el suficient de mult, răspunse Hunter.

Aplecându-se spre Brognola, îi şopti la ureche:

— Anderson este chiar omul nostru. El este cel care conduce operaţiunea. Depinde direct de cartierul general al lui Santelli.

— Atunci, toate aceste planuri nu sunt elucubraţiile unei minţi demente, răspunse Brognola, dintr-o dată neliniştit. Spune-mi, Buldozerule, ai vreo idee despre finalitatea operaţiunii? Unde speră să ajungă?

— Să vedem mai întâi ce cred specialiştii, sugeră Hunter.

Puse din nou pe masă planul grotelor subterane ale Labirintului Satanei. Documentul avea o schiţă în secţiune, foarte elaborată, cu nişte culoare pentru a se distinge sălile pline cu apă de cele fără apă.

— Totul este destul de remarcabil, observă Cardinez, după ce studie cu atenţie documentul. Ştiţi, cunosc bine locul

şi ştiam că se află nişte cavităţi orizontale la baza cenotului. Eram, practic, sigur că existau şi alte săli mult mai mari... Dar niciodată nu am crezut că...

Documentul arăta cele două săli principale una lângă alta. Cea din nord era o grotă fără apă: acolo se afla şantierul. Cea din sud era cavitatea plină cu apă, aflată sub lac. Se vedeau nişte conducte orizontale de secţiuni variabile, care traversau cavitatea în diferite nivele. Cea mai groasă traversa şi sala fără apă.

— Priviţi ce au făcut aici, zise Washburn, indicând mai multe puncte de pe plan. Iniţial, cele două săli erau pline cu apă. Au creat un sistem de drenaj, astfel încât să pompeze apa din sala de nord, ca să o elibereze. De fapt, ce vedem aici este un adevărat baraj de derivare spre un râu subteran. Iar acesta pare, de altfel, perfect operaţional.

— Ce înţelegeţi prin *baraj de derivare*? întrebă Brognola.

— Ei bine, explică Washburn, în mare, au deviat cursul apei, au creat o reţinere de apă cu un sistem mai mult sau mai puţin identic cu cel al ecluzelor şi barajelor, astfel încât să poţi regla cursul râului subteran.

— Nu aşa repede! exclamă şeful federal, care începuse să se înfurie. Credeam că vorbim de cavităţi. Iar acum faceţi referinţă la nişte râuri.

— Îmi pare rău, răspunse calm Washburn, credeam că aţi înţeles. Era vorba încă de la început de mase de apă în mişcare şi nu de întinderi statice. De altfel, acest lucru se poate vedea şi pe harta fundurilor oceanice.

Hunter se gândea la tunelul echipat cu un mecanism care lega cele două insule, dar nu voia să vorbească despre el acum.

— Dacă aceşti tipi au găsit un sistem ca să pompeze întreaga apă, ei pot să şi construiască o autostradă cu patru benzi, acolo, nu? întrebă el.

Washburn scuturâ din cap: nu era de acord.

— Sincer să fiu, acest lucru mi se pare puțin probabil. Dacă însăşi cartografia acestor documente este exactă, liniile pe care le vedeți aici sugerează prezența unor mari falii longitudinale sub scoarța fundului oceanic. Fără îndoială că prin aceste falii se scurg toate apele ce provin din continentul nord-american până ce găsesc o ieşire la extremitatea plăcii sedimentare, departe, în sud. Ceea ce înseamnă, dacă indicațiile de pe planşă sunt adevărate, că aceste conducte active care urmează linia faliilor sunt extrem de importante şi transportă, fără nici o îndoială, enorme cantități de apă.

Gândindu-se brusc la o remarcă a lui Bijuterie, Hunter întrebă:

— Volumul de apă este subiectul unor variații sezoniere?

— Până la un anumit punct, da. Şi, într-o anumită măsură, ei pot controla şi regla debitul de apă, grație acestei superbe instalații pe care sunt pe cale s-o pună în funcțiune... Dar să construiască o autostradă pe sub Caraibe, sincer, mă îndoiesc.

Hunter se gândi un moment înainte să întrebe:

— Profesore Washburn, personal am coborât în sala fără apă. Vedeți aceste uşi...

În timp ce vorbea, indica anumite puncte precise pe plan.

— În realitate, sunt nişte sasuri ale unei secțiuni, mai importante decât ale unui camion semi-remorcă. La prima vedere, aş zice că au un diametru de cel puțin cinci metri, poate chiar mai mult. Admițând că există sub Labirintul Satanei o rețea de apă atât de importantă – cred că numeşti asta o conductă activă – şi dacă plecăm de la ipoteza că această conductă transportă volumul de apă maxim pe care îl autorizează capacitatea sa, ar fi nevoie de un baraj imens care să primească şi să stăvilească toată această apă, astfel încât să se golească conducta. Nu crezi?

Washburn zâmbi şi zise:

— Aşa este, răspunse el. Dar ceea ce putem crede, onorabile coleg, aici prezent, este că mâna omului, oricât de

slabă şi maleabilă este ea, a făcut totuşi lucruri ce pot stăpâni anumite minuni ale naturii. Să controlezi şi să stăvileşti mase de apă identice cu cea care ne interesează este un lucru posibil. Avem, de altfel, şi exemple.

— Sincer, acest lucru pare de domeniul ştiinţifico-fantasticului, interveni Brognola.

Geologul îl privi zâmbind.

— La fel credeam şi noi despre barajul de la Hoover, de la Assuan, sau altele, înainte ca ele să fie construite.

— Pote, poate, mormăi Brognola... Dar un râu subteran, oricum... Oricum, cum descoperă ei locul în care apa va ieşi la suprafaţă? Şi, dacă conducta măsoară un diametru de cinci metri la nivelul Labirintului Satanei, asta nu înseamnă că secţiunea rămâne constantă pe tot parcursul?

— Este adevărat, răspunse Washburn, dar, dacă priviţi bine harta fundurilor oceanice, „căile" trasate au o secţiune aproape constantă, mai puţin pe anumite plaje, unde devin mult mai vaste.

— Cum pot fi ei siguri de asta? întrebă Brognola.

— Poate că au explorat conductele.

Cardinez izbucni în râs.

— N-ar fi trebuit să contaţi pe mine pentru acest gen de expediţie, zise el.

— Poate că s-au adresat unui pasionat al acestor fenomene? sugeră Hunter.

— Da, un tip ca Paul Anderson, de exemplu, zise calm Washburn.

— Exact, spuse Hunter.

— Dar pot fi reperate cursurile râurilor şi prin alte mijloace decât prin expediţii speologice, reluă geologul. Există procedee de marcaj, fie cu substanţe colorate, fie cu elemente radioactive.

— Presupun că aceste metode de explorare nu sunt foarte precise în ceea ce priveşte topografia acestor conducte subterane? întrebă Hunter.

— Într-adevăr, aşa este. Din acest motiv, în cazul de faţă, mă gândesc la o explorare speologică. Cu atât mai mult cu cât conductele active ale carstului din Florida prezintă gradienţi, în general, destul de slabi. Prin gradient, înţeleg gradul de înclinare a pantei. Admiţând că aceste canale subterane nu se termină într-o fundătură la extremitatea plăcii continentale, la două mii de metri sub nivelul mării, o explorare speologică de acest tip e probabil o aventură extrem de interesantă.

— Mai ales dacă aceste conducte ies la suprafaţa pământului, sau într-un cadru natural similar cu cel al Labirintului Satanei, reluă Hunter. Altfel spus, acest lucru oferă un pasaj secret pe sub mare.

— Exact. Şi, după mine, exact acest lucru l-a descoperit şi Anderson aici, zise Washburn.

— Spuneaţi că a lucrat în departamentul vostru, reluă Hunter. Acum cât timp?

Washburn se consultă cu Cardinez din privire înainte de a răspunde:

— Cu mulţi ani în urmă.

Arheologul clătină din cap, apoi preciză:

— Cel puţin doi ani, poate chiar trei. Aş putea să verific, dacă doriţi.

— Doi sau trei ani, zise Hunter, nu are prea mare importanţă. Să zicem că tipul a avut suficient timp să studieze problema.

Ridicându-se în picioare, atinse umărul lui Brognola, ca să-l tragă puţin deoparte.

— Toate astea pe mine nu mă privesc, Hal. E problema ta. A mea este acolo jos şi a rămas nerezolvată. Acolo sunt aproape o sută de oameni care...

— Dumnezeule, poţi să mai aştepţi un minut! zise Brognola, nervos. Nu putem separa lucrurile. Există o singură problemă. Povestea asta conţine germenii unei catastrofe la scară planetară! Tu vorbeşti de o ameninţare pentru siguranţa statului! Trebuie să anunţ pe cine ştii.

— În acest timp, replică Hunter, clica va descoperi că a fost dusă cu preşul de un impostor, ceea ce cu siguranță că va face pe toată lumea foarte nervoasă, iar prima lor reacție va fi, fără îndoială, să ucidă pe toți martorii acestei mascarade, adică vreo sută de oameni nevinovați, care vor muri prematur şi în nişte condiții pe care nu vreau să mi le imaginez. Îmi pare rău, Hal, dar nu pot să te aştept.

Şeful federal începu să se enerveze, Totuşi, ştia că Hunter spunea adevărul. Reflectă câteva clipe înainte să-i spună:

— OK, până la urmă, e „jocul" tău. Îl vom juca după regulile tale. Alege prioritățile şi noi vom strânge resturile. Ai să-mi dai vreun ordin?

— Trebuie să te ocupi imediat de Muscatel. Dar, în liniște, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu vreau consecințe pe insula lui Santelli înainte de sosirea mea acolo. Apoi...

— Ai vorbit de mai multe ori de Muscatel, dar nu ştiu despre ce-i vorba.

— Este vorba de clica lui Santelli. În realitate, sunt supraviețuitorii familiei Castiglione. *Muscatel* este un club privat de pe Coasta de Aur. Acolo se ducea Riappi când l-ai văzut trecând.

— OK. Nu-ți face griji, ne vom ocupa de asta. Dar tu? Vei elimina singur întreaga insulă?

— De ce nu? zise Hunter, zâmbind.

Brognola îl privi îndelung pe prietenul său. Încă o dată, tăcerea dintre cei doi era încordată. Apoi, o voce care abia se auzea, murmură:

— Până la urmă, de ce nu?

Da, Exterminatorul era capabil de acest lucru, dar de data asta nu va fi complet singur.

CAPITOLUL XVI

Hunter se simțea bine la bordul rulotei de război. Cu atât mai mult cu cât o avea alături de el pe Rose d'Avril. O privi cu tandrețe și o întrebă încet:

— Ți-ai înghițit limba?

Ea zâmbi și îi răspunse:

— În orice caz, cunosc o metodă bună de a o regăsi. Parchează acest arsenal rulant, soldatule, și vom sta de vorbă. În sfârșit, dacă se poate spune așa. Avem timp să ajungem.

— Ștrengăriță! zise el. Ești îndrăzneață!

— Iar tu nu ești decât un *macho* fricos, răspunse ea prompt.

— Mi-ai lipsit, Rose.

— Imposibil! oftă ea. Să nu mă mai lași *niciodată* așa, ai înțeles?

— Am fost nevoit, murmură el.

— Știu. Ce ai hotărât până la urmă?

El dădu din umeri.

— Se pare că deciziile au fost luate de alții, replică el cu jumătate de voce.

— Lasă, zise ea, că nimeni nu decide niciodată pentru noi, și știi asta foarte bine.

— Totuși, nu eu am decis să fiu bărbat. Știai asta, Rose? Nici tu nu ai decis să fii femeie. Cu toate astea, așa ne-am născut. Atunci, bineînțeles, în interiorul acestui cadru definit, eu sunt cel care am decis să port pantaloni, și tot eu am decis

să port uniformă și să mă duc la război. Dar alegerile au fost mereu foarte limitate, nu crezi? Și încă mai sunt.

— Poate, zise ea, nu foarte convinsă.

— Cu cât decizia este mai importantă, cu atât alternativele sunt mai puține.

— Din acest punct de vedere, ai fără îndoială dreptate.

— Hotărârile esențiale le luăm când suntem încă copii, așa cred. Ele determină procesul general și reglează mecanismul. Tot ceea ce vine mai târziu nu este decât un reflex condiționat. Suntem oneşti sau necinstiți, curajoși sau fricoși. Dar marile alegeri le-am făcut cu mult timp în urmă. Când eram încă copii.

— Dumnezeule! exclamă ea. Dacă ceea ce zici este adevărat, nu trebuie să ne mai mirăm că lumea este atât de haotică.

— Totuși, ăsta este adevărul, Rose, zise el, sau cel puțin asta e convingerea mea.

Ea rămase tăcută un moment, apoi zise:

— Aici, poate că ai dreptate, soldatule. Dacă înțeleg bine, micul Bob Hunter a decis, într-o dimineață, că într-o zi se va întoarce la Washington ca să dea o mână de ajutor președintelui nostru.

Hunter chicoti și zise:

— Da, dacă vrei.

— Ei bine, sunt foarte încântată. Totuși, nu prea știu de ce. Personal, cred că forțezi puțin, soldatule. Aproape ai terminat afurisitul ăsta de război sângeros, aproape l-ai câștigat și, fără să-ți lase timp să respiri, fără să-ți lase timp să te bucuri de victorie, îți pun altul în cârcă. Dar eu sunt fericită. Și asta pentru că îl cred pe generalul Mac Arthur când spunea că bătrânii soldați nu mor niciodată. Nu-mi doresc să te văd dispărând din memoria timpului. Vreau să stai acolo, în față, într-un pat cald. Te rog, Bob, te implor chiar, oprește afurisita asta de rulotă și hai să facem dragoste!

— Liniştește-te, liniştește-te, mormăi el.

Rose avea ochii plini de lacrimi.

— Glumeam, bineînțeles, doar nu credeai! zise ea cu amărăciune. Mă dor brațele, atât de mult vor să te strângă, și întregul meu corp te dorește... Dar stai liniștit, singurul lucru care mă interesează este să te văd ajungând acolo și să ucizi, să ucizi, să ucizi... Vreau să te văd purificând în sânge această lume coruptă. Tu singur, singur împotriva tuturor, singurul individ din lume investit cu o misiune adevărată! Și să ai încredere în mine că voi pune flori pe mormântul tău, tinere soldat, și voi verifica dacă epitaful este corect gravat: „Aici odihnește micul Bob Hunter care, la vârsta de șapte ani, a hotărât să moară în luptă."

— Dumnezeule, Rose, revino-ți! Ce se întâmplă cu tine?

— Îmi pare rău, bâigui ea, ștergându-și lacrimile cu un gest nervos. Dar tu ai zis că nu eu am ales să fiu femeie. Nenorocirea a vrut să mă nasc femeie.

— Asta nu mi se pare o nenorocire înspăimântătoare, observă el, aruncându-i o privire plină de tandrețe.

Apoi, punând un sărut în palmă, i-l întinse.

— Ține, păstrează-l pentru după bătălie. Și numără cu grijă toate bătăile inimii tale. Vei avea dreptul la tot atâtea mângâieri. Când îți voi plăti datoria, vom putea, în sfârșit, să analizăm în liniște circumstanțele nefericite ale nașterii tale.

În ciuda lacrimilor, ea nu se putu abține să nu râdă și, strângându-i mâna mare într-a sa, o duse spre buze ca să o sărute.

— Gata, mi-am revenit, zise ea, oftând.

— Încearcă să nu te molipsești, zise el.

— Ai încredere în mine, răspunse ea.

— Am nevoie de două Rose: una dură și alta tandră. Mai întâi, cea dură. Și, pentru început, ai face bine să-l contactezi pe Grimaldi prin stația radio.

Da, timpul trecea cu repeziciune. În curând, venea noaptea, dar totul fusese cu minuțiozitate pregătit și toate posibilitățile cu grijă analizate... Podul de acces în insula lui Santelli semăna cu un braț întins…

Da, un braț întins.

Grimaldi plecase acolo ca cercetaș, la bordul unuia dintre elicopterele lui Brognola.

— Spune-i sergentului că tipii sunt pe picior de război, îi explică el lui Rose d'Avril. Se folosesc de barje. Am observat niște vase de escortă peste tot. Mai spune-i că o mașină mare se îndreaptă acum spre podul de acces. Spune-i că e periculos. Repet, periculos.

Fără să-i lase lui Rose d'Avril timp să răspundă, Hunter luă microfonul și zise:

— Bună treabă, Zmeule. Dar e prea târziu ca să dau înapoi. Rămâi în apropiere, în caz de nevoie. Să nu intervii decât atunci când îți cer eu. Acționează în liniște.

— N-o să găsești nimic la locul lui acolo, bătrâne. Pregătește-te pentru un șoc.

Până la urmă, de ce nu? Încă mai era joi. Joia Dreptății, și toate celelalte posibilități fuseseră epuizate. Nu, Rose, acest afurisit de război încă nu era câștigat!

Hunter îndreptă consola de comandă spre Rose d'Avril și îi ordonă:

— Scoate turela de lansare și blochează în poziția „foc".

— Care e ținta? întrebă ea, încordată.

— Drept în fața noastră, răspunse el, în barajul care păzește intrarea podului. Va trebui să forțăm trecerea pe acest pod.

— Am înțeles, zise ea. Am scos turela... Am blocat poziția... Sunt gata să trag.

Într-adevăr, timpul trecea... și nu mai rămâneau alte posibilități.

Nu, nu mai rămânea decât să deschidă focul.

CAPITOLUL XVII

Limuzina neagră se afla de-a latul străzii, blocând podul care nu era, de fapt, decât o un drum îngust, bătătorit, pe o limbă de pământ în mijlocul unor mlaştini. Nişte siluete se agitau cu febrilitate în spatele vehiculului şi primul zoom al sistemului optic se îndreptă spre un ucigaş bine făcut, sprijinit în coate pe capota maşinii pe care îşi pusese pistolul-mitralieră, ca să nu se obosească.

Lumina zilei se topea în noapte, dar sistemul optic era suficient de puternic ca să permită distingerea feţei ucigaşului: era tocmai Johnny Paoli, omul de încredere, marele scrupulos al datoriei duse la bun sfârşit.

Hunter aproape că putea să-l audă enumerând pe degete ordinele pe care le primise. Să blocheze podul: OK. Nimeni nu trece pe acolo: OK. Să arunce în aer maşina cu care vine Frankie, dacă cumva vine: OK.

Acest lucru făcea să fie prea mulţi de OK pentru o situaţie delicată. Iar uneori, prea mult e prea mult. În privinţa lui Bob Hunter, perspectiva de a omorî un asemenea nebun nu îi oferea nici o satisfacţie.

Rulota de război se apropia cu o viteză constantă de şaptezeci de kilometri la oră. La două sute de metri de intrarea pe pod, Hunter oftă profund.

— Foc! ordonă el cu o voce care, chiar şi în propria sa ureche, răsună ca un dangăt de clopot.

Rose d'Avril dădu o lovitură violentă cu genunchiul şi răspunse imediat:

— OK, a plecat.

Pasărea de foc țâşni din turela de lansare şi se năpusti ca un bolid demonic spre țintă. Pe ecranul sistemului optic, puntea de comandă, alias capota limuzinei, apăru brusc aureolată de un halo roşiatic.

Mafiotul se ridică deasupra pistolului-mitralieră şi rămase suspendat acolo, înțepenit, încercând să-şi dea seama de factorii imprevizibili ai unei situații la care creierul său ramolit nu se gândise.

Apoi, brusc, se declanşă infernul, un infern de flăcări şi de dezintegrare, aruncând resturi de fier incandescente şi bucăți de carne umană pe terenul din jur. Un adevărat ciclon țâşni din infern!

— Bingo, zise Rose d'Avril.

Rulota de război, care nu redusese viteza, trecu prin mijlocul resturilor fumegânde ale măcelului. De o parte şi de alta a podului, zăceau corpuri dezmembrate.

— În partea mea sunt trei, zise cu calm Rose d'Avril. Nici unul nu mişcă.

Astfel, cinci bărbați pieriseră aici, însă totul se petrecuse atât de repede, încât probabil că nici nu-şi dăduseră seama.

Iar ăsta nu era decât începutul.

Hunter scoase rulota de pe stradă şi intră într-un câmp cu trestie de zahăr. Încetini, descrise un cerc larg, reveni pe şosea şi se opri:

— Misiune solitară, nu-i aşa? zise cu tristețe Rose d'Avril.

Ce altceva putea fi? Hunter începu să-şi pună arsenalul de luptă şi-i spuse tinerei femei:

— Du-te şi ascunde-te de partea cealaltă a podului, puțin mai în jos. Am văzut un pâlc frumos de copaci la treizeci de metri spre est de stradă. Rămâi acolo ascunsă şi aşteaptă.

Menține contactul radio cu Grimaldi. Să nu aprinzi farurile şi să nu dai semnale luminoase. Acționează canalul EVA, dar să nu mă chemi. Eu sunt cel care o voi face, mai puțin în cazul unei catastrofe. Dacă am nevoie de muniție suplimentară, voi trimite după ea.

— OK, răspunse ea resemnată. Să nu-ți faci griji pentru mine. Ocupă-te numai de tine.

— Stai liniştită. Nu mă pierd niciodată din vedere! zise el, zâmbind.

Hunter o sărută uşor pe buze. Apoi ieşi din maşină şi se afundă în noapte, aliatul lui dintotdeauna.

*

* *

Tabăra de tristă amintire se afla la aproximativ un kilometru şi jumătate de cealaltă parte a câmpului cu trestie de zahăr. Artileria de luptă a lui Hunter cântărea în jur de treizeci şi cinci de kilograme, dar transporta şi cincisprezece kilograme de muniție suplimentară...

Noaptea se aşternuse de-a binelea, iar cei o sută de deținuți aşteptau, probabil în întuneric, semnalul unei noi ere. Cel puțin, asta spera Hunter, da... Ce altceva putea spera?

*

* *

Carlo Papriello era foarte nervos. Nemernicul ăla va plăti pentru tot ceea ce a făcut! Bijuterie o să-i facă boaşele friptură, şi încă una mare. Şi, în timp ce ele se vor frige pe grătar ca nişte nuci putrede şi urât mirositoare, Bijuterie le va face să danseze samba cu o rachetă de ping-pong! Da, ca nişte mingi de ping-pong, în timp ce nemernicul va urla, va geme, implorând iertare.

„Mi-o va plăti! Carlo-Bijuterie îl va face să-şi verse mațele până la ultima borâtură."

— Ai împrăştiat oamenii aşa cum ți-am ordonat? urlă el la adresa noului său şef de trupe.

— Da, domnule, exact cum mi-ați ordonat. Toți băieții sunt pe picior de război.

— Ei bine, ai grijă să se folosească de propriile picioare! Și de ochi! Te sfătuiesc să nu-i pierzi din vedere. Altfel, ai putea regreta.

Ceva străluci în noapte, în depărtare, ceva vag, ciudat, ca un fulger îndepărtat într-o seară de vară. Rocky Vesperanza ieși în poartă și privi cu ochii înspăimântați.

— Ai auzit? strigă el.

— Hei, prostule, sunt lângă tine, nu e nevoie să urli! strigă tot atât de tare Papriello. Bineînțeles că am auzit. Nu sunt surd.

— Se pare că vine dinspre nord, reluă Rocky nervos, pe un ton mai moale. Tocmai i-am trimis pe Johnny și oamenii lui să ocupe podul. Mă întreb...

— Nu te mai întreba nimic și ia legătura prin radio! Descurcă-te!

Vesperanza avansă câțiva pași în afară și, punându-și mâinile la gură precum o portavoce, răcni:

— Harley, încearcă să iei legătura prin radio! Întreabă-l pe Johnny ce-a fost asta.

Apoi se întoarse spre Papriello și zise:

— Suntem siguri de chestia asta? Într-adevăr, siguri, vreau să spun?

Întrebarea îl făcu pe Bijuterie să-și iasă din fire.

— Ce înseamnă asta, suntem siguri, prostule? Nemernicul ăla a venit aici și și-a bătut joc de noi cum a vrut el... Și tu întrebi dacă suntem siguri? Ia du-te și întreabă-l pe domnul Santelli dacă a trimis el pe cineva aici, tâmpitule! Du-te și întreabă-l!

— Nu asta voiam să spun, Bijuterie, bâigui Vesperanza. În sfârșit, mă înțelegi, vreau să spun că mi s-a părut destul de simpatic!

— Taci din gură, prostule! Simpatică pentru tine a fost târfa aia care era cu el!

— Nu, Bijuterie! Vreau să spun că poate fusese trimis de altcineva, înțelegi. Poate că domnul Santelli nu știa de asta. Ce tâmpiți am fi dacă Johnny, acolo, pe pod, a mitraliat un camion cu fetițe!

— Dumnezeul! izbucni Papriello plin de ură. Doar asta te interesează pe tine? Un vagon plin de fetițe, pentru ca tu să poți să-ți ușurezi boașele! Îți jur, Rocky, n-am mai văzut niciodată un om atât de torturat de sculă. Știi ce va primi acolo Johnny? Sincer, ai vreo idee? Sau eşti atât de obsedat de nişte pulpe crăcănate, încât nu te poți gândi la altceva?

— Dacă Frankie e într-adevăr polițist, Bijuterie, atunci nu seamănă cu nici un polițist care...

— Dumnezeule, e incredibil! răcni Papriello. Ascultați bine, băieți, ascultați! Tipul pe care eu l-am ales ca şef al trupelor nu-i nimic altceva decât o enormă pereche de testicule, cu un creier cât un bob de mazăre! El crede că încântătorul nostru prieten, Frankie, e polițist! Un nemernic de polițist! Nu-mi vine să cred!

— Nu asta am vrut să spun, Carlo...

— Încă n-ai priceput, asta este incredibil! L-ai luat pe Bob Hunter drept un polițist!

Vesperanza făcu un pas în spate şi zise:

— Pe cine?

O voce din spatele unui boschet strigă:

— Nu reuşesc să-l prind pe Johnny prin radio, Rocky!

— Atunci, e cazul să faci o rugăciune, Papriello. Prietenul nostru Frankie s-a întors! Iar pe voi, băieți, vă sfătuiesc să vă pregătiți pentru o mică petrecere, fără fetițe, credeți-mă, pentru că exact asta ne va aştepta.

Da, exact asta. Însă, sincer vorbind, şi Carlo-Bijuterie îl găsea pe tip destul de simpatic.

CAPITOLUL XVIII

Bob Hunter înainta încet pe câmpurile cu trestie de zahăr. Armamentul pe care îl transporta în spate era atât de greu, încât picioarele i se înfundau în solul moale, aproape mlăştinos. Când ajunse în zona taberei bine luminate, se făcuse întuneric de-a binelea: într-o oră, luna urma să se ridice pe cer. Până atunci, Exterminatorul avusese un avantaj indiscutabil faţă de forţele inamice: echipamentul său de culoare neagră îl ajutase să se „topească" în întregime în întuneric.

Prima încăierare avu loc când Hunter era încă pe câmpul cu trestie de zahăr, la aproape patruzeci de metri de tabără. Cineva înainta prin trestia de zahăr, uşor, cu prudenţă, oprindu-se din cinci în cinci paşi, cu urechile ciulite, înainte de a-şi continua drumul. Hunter ascultă cu mare atenţie, ca să determine direcţia în care se deplasa, astfel încât să-l poată întâlni. Avea obiceiul să neutralizeze cât mai mulţi inamici când aceştia se aflau pe drumul său de retragere. Nu-i plăcea să lase animale sălbatice în spatele lui şi nu evita s-o facă de fiecare dată când putea. Acesta nu mai avea nici o şansă: Bob Hunter lucra cu prudenţă ca să-l prindă.

Brusc, ajunseră foarte aproape unul de celălalt, despărţiţi numai de un rând de trestie. Hunter pe jumătate aplecat, în timp ce inamicul stătea drept, absolut nemişcat, şi era destul de uşor de reperat, pentru că purta haine de culoare deschisă

şi avea o respiraţie gâfâită. Apoi el îşi reluă patrularea şi Hunter trecu la acţiune, aruncându-se în spatele lui cu un garou de nailon pe care i-l trecu în jurul gâtului, simţindu-l cum pătrunde încet în carnea moale, pe măsură ce îl strângea.

Tipul nu era bine făcut şi deloc greu: avea în jur de cincizeci de kilograme. Hunter fu surprins când simţi corpul moale picând peste el într-o ciudată postură de învins. O şapcă căzu pe jos, eliberând o masă de păr auriu.

Nu era un bărbat!

Iute ca un fulger, Hunter desfăcu garoul şi întinse uşor corpul pe jos. Apoi masă gâtul, sperând că nu era prea târziu.

Nu, nu era un bărbat, ci Jean Kirkpatrick-Russel, care deschise nişte ochii înspăimântaţi şi mari ca nişte farfurioare, gâfâind tare, ca să-şi recapete răsuflarea. Hunter continua să-i facă respiraţie artificială, până ce ea îşi mai reveni. După toate aparenţele, tânăra femeie nu îşi pierduse cunoştinţa nici un moment şi părea să înţeleagă perfect situaţia: în orice caz, ea se străduia să facă foarte puţin zgomot.

Hunter se apropie de urechea ei şi murmură:

— Acum te simţi bine?

Ea îşi ţinea gâtul cu ambele mâini şi clătină din cap.

— E vina mea, şopti ea cu o voce aproape răguşită. Numai vina mea. Nu te scuza.

— Credeam că hotărâsem ceva.

— Nu puteam... nu puteam să rămân cu mâinile-n sân.

Vocea îşi mai revenise puţin.

— Am zis că poate... OK, sunt o imbecilă, Bob, dar, înţelege-mă, acest bărbat este ceea ce am eu mai de preţ pe lume. Trebuia să... Apoi, am auzit explozia şi...

Bineînţeles, înţelegea. Apoi întrebă:

— Cum ai venit până aici?

— Cu barca, murmură ea. Am legat-o în stufăriş, în apă, apoi am înaintat prin mlaştini. Mafioţii patrulează peste tot în jurul insulei.

— Da, știu.

— Ce s-a întâmplat?

— Exact ce ți-am promis, răspunse el. Dar încă tot nu pot să-ți garantez rezultatele. Iar prezența ta aici riscă să strice totul. Crezi că ești în stare să te deplasezi acum?

— Bineînțeles.

Hunter o ajută să se ridice în picioare și, luând-o frumos de umeri, îi zise:

— Ăsta este drumul de întoarcere. Mergi în direcția asta, fără zgomot și în viteză. El te va duce la aproximativ o sută de metri de pod. Acolo, traversează podul și așteaptă un semnal. Te simți în stare?

Ea clătină din cap, înainte să întrebe:

— Ce fel de semnal?

Hunter puse în funcțiune radioul de buzunar și, plasându-și microfonul integrat în dreptul gurii, murmură:

— Baza.

Vocea lui Rose d'Avril se auzi imediat, înăbușită, dar promptă:

— *Go.*

— Îți trimit o tânără femeie, ocupă-te de ea. Dă-i un semnal.

— *Wilco.*

Puse la loc aparatul și-i zise lui Jean Kirkpatrick:

— Îndată ce vei fi pe pod, ea te va vedea. Să te uiți cu mare atenție la treizeci de grade spre est. Te va ghida. Jean, nu strica totul. Fugi și lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, te rog!

— Promit, nu te neliniști! Mi-am terminat treaba în seara asta.

Ea îi mângâie fața lui Hunter și se îndepărtă rapid și fără zgomot.

Hunter se lăsă pe vine câteva minute, ascultându-și cu atenție aliata, noaptea, și reflectând la următoarea sa manevră

strategică. Avea în spate treizeci de kilograme de exploziv şi un fel de detonatoare şi de mecanisme de întârziere. Problema imediată era să parcurgă ultimii patru metri de trestie de zahăr, să facă o breşă în gardul împrejmuitor de sârmă ghimpată, ca să intre în tabăra foarte bine luminată, pentru a putea să plaseze încărcăturile explozibile fără să atragă atenţia. Situaţia nu era chiar nouă pentru Bob Hunter. Dar, de data asta, şi el ştia foarte bine, nu se putea bizui pe efectul surpriză. La ora asta, Carlo-Bijuterie aştepta fără îndoială a doua vizită a lui Frankie-Hunter. Tipul nu era un imbecil, chiar dacă Hunter l-a făcut să pară aşa. Nu, nu era prost. Era, dimpotrivă, un supravieţuitor competent, rupt din capcanele junglei celei mai necruţătoare. Da, Carlo-Bijuterie era fără îndoială pregătit să arunce capul lui Bob Hunter într-un sac, care, în mod cert, era pregătit special pentru asta.

*

* *

— Acum, ascultă-mă bine, Rocky. Vei lua cei mai buni doi oameni şi le vei pune un radio la gât. Vreau să facă rondul în permanenţă. M-ai înţeles, în permanenţă! Peste tot, în tot perimetrul. Vreau să supravegheze toţi oamenii din trupă, toţi. Trebuie ca să-i contacteze pe fiecare în parte la fiecare cinci minute şi să facă în aşa fel încât să se vadă şi ei unul pe altul tot la fiecare cinci minute. Dacă crezi că doi oameni nu sunt suficienţi, ia câţi crezi că trebuie, dar grăbeşte-te.

— OK, Carlo. Asta e valabil şi pentru insuliţă?

— Nu, prostule! Enzio şi oamenii săi păzesc insuliţa cu flota. Oricum, nemernicul n-are nici o treabă cu insuliţa şi până la urmă este prea mică pentru el. Aici vrea să facă el tămbălău. Şi cu noi vrea să-l facă, Rocky. Cel puţin, pentru început. Ştii cum procedează, nu-i aşa? Vine pe ascuns, ca o umbră abia mişcătoare, şi pac! Îţi sare în cap fără să pricepi ce se întâmplă. Atunci noi...

— Exact aşa a făcut şi la New Jersey?

— Da. Şi îți jur că n-am putut niciodată să-l uit. Ascultă-mă puțin, că veni vorba, poate putem încerca ceva. În lovitura de la New Jersey, el i-a făcut o favoare bătrânului Marinello. Bineînțeles, după ce l-a tăiat în două. Dar i-a lăsat pe băieți să-l scoată de acolo pe bătrân. Nemernicul ăsta, sunt sigur că are nişte puncte slabe, undeva în creierul lui putred. Totul e să le găsim. Cred că ne vom putea spori şansele dacă îi aducem aici pe doctorul Anderson şi pe oamenii lui. Înțelegi ce vreau să spun?

— Vrei să ne servim de ei ca de nişte ostatici?

— Nu, nu chiar. Hunter trebuie să creadă că e în aceeaşi oală ca şi noi. Dar... o clipă, Rocky, cred că tocmai ai pronunțat un cuvânt magic. E clar că şi-a dat multă osteneală – şi poate că nu era numai vrăjeală. Îți amintești tot ce ți-am povestit, toate prostiile alea despre prizonieri, chestia cu scorbutul, fir-ar să fie! Aschimodia aia de student, pe care l-am pus să se ocupe de ambarcațiuni, mi-a spus că scorbutul nu-i nimic altceva decât o lipsă de vitamine.. Înțelegi unde vreau să ajung? Nemernicul, credeam că şi-a bătut joc de mine, dar... poate că mai era şi altceva. E posibil să fi fost impresionat de amărâții ăia cu lanțuri. Bun, ia legătura cu Enzio prin radio şi spune-i să mai aştepte puțin, să nu-i omoare încă. Grăbeşte-te, pentru că probabil îi încarcă în barje ca să-i arunce în baltă la crocodili.

— Să trimit întăriri şi spre pod?

— Nu, ți-am zis, e prea târziu. Pun pariu că, în acest moment, nemernicul se uită la noi, chiar aici, în tabără.

Vesperanza întoarse capul ca să scruteze întunericul de dincolo de zona luminată. Îşi reținu cu greu un fior şi murmură:

— Nu vorbi aşa, şefu'.

Apoi plecă să execute ordinele.

Papriello înhăță un alt locotenent care trecea pe acolo şi îl întrebă:

— Şi mecanismul de transport?

— Jimmy Wheels lucrează şi acum la el. Zice că sistemul de comandă e deconectat, dar n-a aflat încă la ce nivel.

— Se pricepe mai bine la maşinile de tuns iarbă, mormăi Papriello, plin de dispreţ. Unde te grăbeşti aşa?

— Coboram până la chei ca să vorbesc ceva cu Rudy.

— Rudy n-are nevoie de tine. Rămâi cu mine. Dacă se întâmplă ceva, voi avea nevoie de un tip cu picioare bune, iar pe otrepele lui Rocky nu pot conta la nevoie, în cazul unui atac. De altfel, chiar şi Rocky şi-a pierdut vocea. E destul de ciudat cum nemernicul ăsta de Hunter te poate aduce într-o astfel de stare, nu-i aşa?

— Asta pentru că toată lumea l-a văzut pe tip în dimineaţa asta. Se plimba pe aici ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi asta este totuşi ceva uimitor, nu? Mie, în orice caz, nu mi-ar displăcea să-l revăd, zise el, mângâindu-şi pistolul-mitralieră.

Carlo nu putu să-şi înăbuşe un fior.

Locotenentul râse nervos şi zise:

— E răcoare în seara asta.

— Da, mormăi Bijuterie.

Brusc, cele două proiectoare care luminau zona se stinseră.

— Atenţie! exclamă Papriello.

— Poate e de la siguranţă, observă locotenentul.

— Sau poate nu. Du-te şi vezi, şi descurcă-te ca să le repari.

— OK.

Locotenentul se îndepărtă în grabă. Papriello îşi încrucişă braţele pe piept şi, sprijinindu-se pe balustrada pridvorului, încercă să sondeze întunericul, acolo unde se stinseseră lămpile.

Ceva aflat în unghiul întunecat al barăcii tremură. Poate că erau ochii lui Bijuterie care tremuraseră. Simţi o sudoare rece prelingându-se de-a lungul coloanei vertebrale, în timp ce se străduia să străpungă întunericul.

Da, nemernicului îi plăcea să te țină în tensiune!

Papriello își luă arma și se îndreptă cât de natural putu spre zona întunecată de lângă baracă. Începea să se simtă puțin ridicol, cu temerile sale nechibzuite.

Nu era nimic suspect acolo, ci doar imaginația lui supraîncălzită. Exact în acel moment, un paznic venea alergând și se opri în fața lui Papriello, complet speriat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Bijuterie.

— Există o gaură în gardul împrejmuitor. Iar Jerry „Muzicuță" este prăbușit în câmpul cu trestie de zahăr cu un șnur foarte strâns în jurul gâtului, care i-a intrat în carne.

— Ce? Unde?

Tipul indică zona de întuneric:

— Acolo. Vă jur, domnule Papriello, că am trecut pe acolo acum mai puțin de două minute și totul era în ordine. De altfel, Jerry este cald încă.

Exact în aceeași clipă, reapăru locotenentul, speriat și el:

— Siguranțele sunt OK, zise el, dar cineva a tăiat cablul. Lipsesc cel puțin zece metri din el.

Papriello simți cum îi încremenește, brusc, șira spinării. Era ceva pe jos, lângă piciorul lui. Ceva nepotrivit, care nu avea nici un motiv să fie acolo. Îngenunche ca să-l ia și-l examină la lumina lanternei.

— Ce ai găsit? întrebă locotenentul.

— Cine a trecut prin câmpurile cu trestie de zahăr? strigă Bijuterie.

— Eu am fost la lizieră, domnule, zise tipul, dar nu am fost prin câmp. Nu eu am adus asta.

Bineînțeles că nu, și de altfel Papriello nu-și imaginase nici măcar un moment că ceea ce tocmai ridicase de jos fusese adus de vreunul dintre oamenii lui.

Deci, nemernicul era aici, ascuns în zona întunecată, cu toți oamenii înarmați în jurul lui. Se afla acolo, bastardul, și se uita liniștit din întuneric la Carlo-Bijuterie.

— Mă voi întoarce, zise Bijuterie, cu o voce detaşată. Repară cât mai repede cablul şi fă să meargă proiectoarele în cel mai scurt timp! Trebuie să sun la Miami.

Da, altă soluție nu mai avea acum. Chiar dacă era nemulțumit, trebuia să-i contacteze pe cei de la Miami. Chiar şi cu Guido dispărut şi licheaua de Frankie în preajmă. Bijuterie sperase până în ultimul minut că va putea scoate castanele din foc cu mâna altuia, înainte să-şi facă raportul la Miami.

Totuşi, i-ar fi părut foarte bine să le ofere capul lui Hunter împachetat cu grijă într-o plasă. Frankie era de o mie de ori mai vicios decât îşi putuse imagina Bijuterie.

Dar, Dumnezeule, nici telefonul nu mai funcționa!

Tipul era încă acolo, plutind peste tot, ca o gigantică pasăre a nenorocirii.

Nu, nimic nu se va schimba niciodată, nu-i aşa?

Papriello stinse toate lămpile, trase piedica armei şi se aşeză în fotoliul lui Guido. OK, nu avea decât să îl aştepte pe nemernic. Până la urmă, fiecare pentru sine.

Să-l aştepte, deci, pe bastard!

CAPITOLUL XIX

Până în acel moment, totul mersese ca pe roate. Găsise punctele slabe care îi trebuiau, creând altele acolo unde era necesar, şi înţesase pur şi simplu toată tabăra cu încărcături explozibile, legate la un detonator prevăzut pentru zece minute de aşteptare. Hunter abandonă sacul gol din spate la ghereta de la intrarea în subteran şi coborî încet treptele, ca să ajungă la „tunelul dragostei".

Un tip îmbrăcat în blugi şi într-un maiou murdar de ulei era aşezat în mijlocul de transport subteran, fumând şi examinând cu atenţie tabloul de comandă.

El ridică uşor capul şi, văzând impresionanta siluetă neagră, înălţă imediat mâinile în sus, zicând:

— OK, OK, nu sunt înarmat.

— Ieşi mai repede din vehicul! mormăi Hunter.

Tipul făcu o mină de supunere şi, lăsând în jos o mână ca să se sprijine, o ridică imediat, înarmată. Abia avu timp să-şi ridice arma. Beretta cu amotizor trase o singură dată. Glonţul îl nimeri în faţă, trimiţându-i la plimbare capul, din care curgea sânge deasupra balustradei, în cavitatea plină cu apă.

Hunter trecu peste cadavrul decapitat şi se instală în vehicul. Rebranşă cu uşurinţă sistemul de comandă pe care el însuşi îl stricase şi se îndreptă spre Labirintul Satanei. Din acel moment, Hunter nu mai avea nici o strategie prestabilită. Va juca după fler, pregătit, cel puţin aşa spera, să contreze sau să exploateze la maximum ce va întâlni acolo.

În galeria fără apă, activitatea căpătase în aparenţă un ritm normal, mai calm, în orice caz. Compresorul se oprise şi zgomotul care urca de la nivelul inferior era relativ suportabil.

Doi tipi echipaţi cu arme automate se aflau pe palier şi observau ce se întâmpla pe fundul prăpastiei. Unul dintre ei aruncă o privire alături şi reacţionă imediat ce îl văzu pe Hunter ieşind din vehicul. Însă deja Beretta răspândise moartea, în linişte, de două ori. Unul dintre gloanţe smulse o bucată de obraz, în loc să facă să explodeze cutia craniană, cum ar fi trebuit. Mafiotul supravieţuitor îşi aruncă pistolul-mitralieră şi-şi duse ambele mâini la faţa pe jumătate smulsă. Un al treilea glonţ corectă eroarea dinainte, în timp ce pistolul-mitralieră cădea în fundul prăpastiei, pe o suprafaţă solidă, cu un zgomot înăbuşit.

Hunter se aplecă: toţi cei care lucrau la nivelul inferior ridicaseră privirea. Printre ei, cinci indivizi cu căşti în cap, grupaţi în jurul unui ciudat aparat suspendat de un ham de cablul unei macarale. Semăna cu un submarin, un tanc al armatei şi totodată cu una dintre acele nave ultra-sofisticate pe care le vedem uneori în filmele ştiinţifico-fantastice. Însă Hunter nu avea deloc timp să observe în detaliu aceste curioase vehicule. Unul dintre cei care purtau căşti tocmai scoase pistolul de la centură şi îl îndreptă spre el.

Exterminatorul se trase înapoi ca să evite glonţul, apoi se deplasă în viteză de-a lungul palierului, până la cabina de control. Aici îl găsi pe profesorul Anderson, total absorbit de munca sa.

Hunter îl apucă pe inginer de umăr şi îl întoarse. Acesta deschise gura şi Hunter îi băgă ţeava pistolului Beretta.

— În termenii clari pentru majoritatea muritorilor, ordonă el cu o voce plină de răceală, spune-mi ce înseamnă acest şantier demenţial?

Tipul nu era deloc prost. Nu avea nevoie de explicaţii suplimentare. Ameninţarea era reală. Buzele sale se mişcară o

dată sau de două ori, fără să iasă vreun sunet. Hunter scoase Beretta şi inginerul putu, în sfârşit, să articuleze un răspuns inteligibil:

— Ceea ce vezi aici, tinere, este pur şi simplu cea mai mare minune naturală a lumii.

— Atunci, de ce ai vândut-o unor ticăloşi a căror viaţă este o ofensă adusă naturii? întrebă cu răceală Hunter.

Inginerul răspunse plin de amărăciune:

— Am încercat mai întâi şi la alţii. Le-am oferit această şansă tuturor. Tuturor organismelor de stat, fundaţiilor ştiinţifice şi departamentelor de cercetare ale tuturor universităţilor. Însă toate, fără nici o excepţie, mi-au râs în nas. Mi-au râs în nas şi mi-au închis uşile. Aşa că, într-o zi, am găsit pe cineva care nu a mai râs. Cineva care a dispus de mijloace financiare mai importante decât toate prostiile alea de fundaţii la un loc.

— Dar tu nu le-ai vândut numai o galerie subterană, Doc, ci şi sufletul tău.

— Este exact acelaşi lucru, zise Anderson, ridicând din umeri. Acum, oricum, nu mai are nici o importanţă. Hai, împuşcă-mă. Voi muri fericit, este deja ceva. Am dovedit legitimitatea teoriei mele, Dumnezeule, am dovedit! Ai demonstraţia sub ochii tăi.

— Fericit sau nu, nu intenţionez să te împuşc, răspunse Hunter.

Şi, avansând spre tabloul de comandă, îl observă cu atenţie.

— Ce faci?

— Voi distruge dovada legitimităţii teoriei tale, prietene.

— Asta, niciodată!

Anderson se năpusti asupra lui Hunter ca un nebun, hotărât să-l omoare cu propriile sale mâini.

Hunter îi aplică o lovitură între ochi cu mânerul Berettei, ca să-l calmeze câteva momente. Apoi, apucându-l de gâtul cămăşii, îl trase până pe palier şi se întoarse în cabină, pe care

o închise cu cheia. În timpul ieşirii sale rapide, avu răgazul necesar să remarce că tipii de jos îşi continuau munca. La fel ca şi Hunter. Tabloul de comandă era destul de simplu de înţeles: erau nişte întrerupătoare cu dublă poziţie „intrare-ieşire", nişte regulatoare de presiune pentru aer şi pentru apă, ca şi nişte semnale de control ale nivelului. Dar, pentru moment, singurele lucruri care îi reţinuseră atenţia lui Hunter erau întrerupătoarele care reglau intrarea şi ieşirea apei. După un minut de ezitare, Hunter le puse pe toate în poziţia „intrare", verificând cu atenţie ca semnalele diferitelor vane să fie în poziţie „deschis", apoi, după o secundă de gândire, apăsă şi pe un buton care indica: „vărsare ghiol". În sfârşit, deschise uşa cabinei şi aruncă o grenadă în fundul prăpastiei.

El era deja lângă doctorul Anderson, când grenada explodă. Mai mult o simţi decât o auzi. Căci, brusc, duduitul de jos fu atât de puternic, încât te puteai întreba dacă nu cumva pământul îşi vărsa măruntaiele!

Imense mase de apă năvăliră în cavitate printr-o uriaşă uşă de oţel care tocmai culisa. Apa, eliberată brusc, se izbea de pereţii de stâncă şi cădea cu jerbe de spumă în timp ce nivelul ei creştea rapid. Ciudatul mecanism SF plutea în mod ciudat în vâltoarea apei, şi Hunter observă doi tipi care purtau caschete, agăţaţi de bine-de rău de bordul lui, încercând cu disperare să se salveze în timp ce cataracta se revărsa peste ei. Ceilalţi trei colegi ai lor dispăruseră pur şi simplu.

Hunter mormăi vag la adresa lor câteva condoleanţe şi începu să urce treptele care duceau la insuliţă, lăsându-l pe Anderson agăţat de balustrada palierului, exact ca un căpitan al unui vas pe cale să se scufunde, fixând dezastrul cu ochii săi deja morţi.

Când Hunter ieşi în aer liber, luna apăruse pe linia de orizont şi apa din ghiol părea tulburată de nişte ciudate învolburări. Mai multe barje fură antrenate de eruperea

brutală a unui curent submarin, a cărui violență risca să le scufunde.

Cei o sută de prizonieri erau acolo, în rânduri, doi câte doi, la malul râului. Dar păreau străbătuți de un curent ciudat: probabil „semnul" de pe apele ghiolului. Cu toate acestea, erau încadrați de paznici echipați cu nişte arme amenințătoare, care încercau să-i calmeze. Doi dintre aceşti paznici, probabil mai nervoşi decât ceilalți, priveau îngrijorați apele ciudat de învolburate ale ghiolului.

Ei bine, pentru că Hunter le promisese un semn... Însă acesta nu fusese prevăzut: era dictat de fler. Exterminatorul scoase arma cea mare M-16, îi inseră două încărcături de explozibil şi o îndreptă spre turnul de control. Apoi, imediat după aceea, trase spre ghiol.

Doi tipi cocoțați în vârful turnului în flăcări se aruncară în gol, urletele lor de panică pierzându-se în tunetul celei de-a doua explozii, în mijlocul barjelor intrate în debandadă în apele înfuriate.

Cei o sută de prizonieri se împrăştiară imediat, unii chiar aruncându-se în apele învolburate ale ghiolului.

Doi paznici, într-o uniformă elegantă de culoare albă, țâşniră din spatele copacilor şi începură să ciuruie sectorul în care se afla Hunter cu rafalele sacadate al armelor lor automate. Însă Exterminatorul avea o perspectivă mult mai bună decât ei. El răspunse cu un foc prelungit al armei M-16, care îi mătură pe cei doi şi îi aruncă cu o putere ireală pe ramurile joase ale arborilor din jur. Foştii prizonieri scoteau acum strigăte de bucurie. Exact în acel moment, se declanşă detonatorul legat la încărcăturile de explozibil de pe insula lui Santelli. Întreaga tabără sări în aer ca o enormă ciupercă situată pe nişte coloane de flăcări, aruncând în văzduh resturi incandescente, ale căror urme roşiatice evocau buchetul unui foc de artificii infernal. Undeva, în spatele lui Hunter, o voce

terorizată urla ceva neinteligibil. Şi Hunter înţelese atunci că acel strigăt indica faptul că Satana din acel infam labirint era pentru totdeauna învinsă.

Apa începu să se întoarcă spre intrarea în subteran şi se scurgea cu viteza unui torent de-a lungul malurilor înclinate ale ghiolului. Două barje erau complet răsturnate, în timp ce celelalte încercau să navigheze la întâmplare ca să ajungă în ape mai calme.

Câţiva dintre prizonieri, însufleţiţi brusc de speranţa libertăţii în care nu mai credeau, trecuseră la acţiune. Cea mai mare parte a bungalourilor era în flăcări şi, judecând după câteva detunături, te puteai gândi că foştii ocnaşi erau pe cale să ia armele abandonate de paznicii lor. Ipoteza se dovedi exactă câteva clipe mai târziu, când nişte flăcări imense ţâşniră din „Reşedinţă", luminând turnul de control, unde se distingea acum un paznic complet disperat, încercând să se urce pe faţadă în timp ce doi prizonieri plini de ardoare se agăţaseră de picioarele lui.

Atunci Bill Kessler se apropie de Hunter şi îi strânse mâna cu căldură.

— Felicitări, zise Hunter. Aţi reuşit.

— Ce să spun! răspunse poliţistul. Se pregăteau să ne dea la crocodili. Ştim noi cine a reuşit!

— În orice caz, cuiva, sunt sigur de asta, i-ar plăcea să cunoască scorul.

Şi, apăsând pe buzunarul de la piept, Hunter găsi butonul şi anunţă:

— Baza... Spune-i tinerei persoane că omul ei este viu şi nevătămat.

Vocea lui Rose d'Avril se auzi imediat, puţin îngrijorată:

— Tânăra persoană nu a apărut. Ce se vede pe cer sunt focurile tale de artificii?

— Da, răspunse Hunter, dar aproape am terminat. Spune-i lui Alice să trimită barjele şi roagă-l pe Zmeu să intre pe frecvenţa mea.

— *Rogers, Wilco.* Întoarce-te repede.

— Cât se poate de repede, zise Hunter, privindu-l pe Kessler, neliniştit.

— Pe cine ai contactat? îl întrebă imediat poliţistul.

— N-are importanţă, îi răspunse Hunter. Dar veştile sunt proaste. Jean Russel e pe undeva pe aici, dând târcoale singură. Am sărit la ea, pe insula lui Santelli, şi am trimis-o înapoi. Dar nu a ajuns.

Kessler mormăi ceva vag, când un bip se auzi pe umărul stâng al lui Hunter.

— Zmeul către Buldozer. Dumnezeule, ai lăsat urme pe cer!

— Care e poziţia ta?

— Exact deasupra voastră, nu mai mult de etajul doi. Cinci sau şase ambarcaţiuni se îndreaptă spre sud. Cum este vizibilitatea acolo, sus?

— Cu luna care urcă, din ce în ce mai bună. De ce? Ai pierdut ceva?

— Da, o oaie rătăcită. Fără îndoială că e la bordul unei bărci. Nu vezi nimic?

După un moment de linişte, se auzi:

— Zăresc ceva care seamănă cu o barcă minusculă şi care încearcă zadarnic să se îndrepte spre ghiol. Oh, aşteaptă puţin să-mi iau binoclul!

Apoi zise:

— Oaia ta rătăcită nu-i cumva blondă?

— Bingo! exclamă Hunter. Mulţumesc, Jack.

Se întoarse spre Kessler, dar poliţistul coborâse deja spre râu, aruncându-se în apă.

Undeva, acolo sub clar de lună, întâlnirea va fi tandră şi fericită.

Şi Hunter nu avea nimic de criticat. Ceva aproape asemănător îl aştepta şi pe el, cel puţin aşa spera.

Zâmbi şi întrebă prin staţia radio:

— Vino să mă iei, Jack, sunt foarte obosit.

Joia Dreptăţii se terminase, în sfârşit.

EPILOG

Cineva bătea la uşă cu o insistenţă îndârjită. Rose d'Avril murmură:

— O, nu, pentru Dumnezeu, Bob! Spune-le să ne lase în pace.

El îşi puse repede un prosop în jurul taliei, îşi aprinse o ţigară şi se duse la uşă.

Brognola era acolo, pe platforma semiremorcii care trebuia să transporte rulota de război. Îşi ţinea pălăria în mână şi pe faţa lui obosită se citea un zâmbet de scuze.

— Intră, Hal, zise oftând Hunter.

— Nu, nu, răspunse federalul, nu vroiam să te deranjez absolut deloc. Văd că eşti gata de culcare. Nu vom întârzia să ne punem în mişcare. Aproape toate vehiculele sunt încărcate acum. Dar mă gândeam că ai dormi mai bine dacă ai cunoaşte rezultatul.

— Mai bine stau jos ca să aud chestii de genul ăsta, răspunse Hunter. Haide, Hal, intră. Mi-a mai rămas puţină votcă „Eristoff".

— Nu, nu am venit decât pentru o secundă. Au reuşit până la urmă să blocheze ieşirea apei.

— Foarte bine. Cred că am fost prea dur...

— O, nu-i nimic. De fapt, regiunea Everglades, începuse să fie cam „uscată". Acest mic potop nu-i poate face decât bine. Dar voiam să-ţi spuns că... Pe scurt, Ministerul de

Interne a blocat Labirintul Satanei. Vor să trimită acolo experți ca să afle cu exactitate despre ce este vorba. Așadar, cine știe..., dacă se adevereşte, va fi vorba de a opta minune a lumii, sau poate problema de securitate cea mai defectuoasă pe care am avut-o în ultimii ani. Oricum, va lua ceva timp până se va ști cu exactitate. Până atunci, prietenul tău Kessler a făcut treabă bună. Ne-a ajutat să ne lămurim multe puncte nesigure. E un polițist excelent. A reuşit să-şi țină ochii şi urechile deschise pe tot timpul detenției. De altfel, ai văzut şi tu destul de bine. Canibalii se pregăteau să dreneze întreaga piață americană a narcoticelor. I-am spus deja câteva vorbe lui Lions despre acest subiect şi mi-a transmis nişte lucruri foarte interesante. Dar despre asta vom vorbi mâine. În orice caz, narcoticele erau numai un aperitiv. Dumnezeu ştie ce ar mai fi putut urma. Trestia de zahăr reprezenta o investiție foarte rentabilă. Nu trebuie, oricum, să uităm că industria la ora actuală reprezintă cinci miliarde de dolari pe an. Nu-i deloc o mică afacere artizanală!

— Nu, deloc. Dar, hai, intră, Hal.

— Nu, am terminat. Odihneşte-te, meriți asta. Şi... voiam să-ți mai spun... Scafandrii au găsit opt cadavre pe fundul prăpastiei. Doi erau morți prin împuşcare, iar ceilalți se înecaseră. Au identificat şi corpul lui Anderson.

— Hm, hm.

— Da, credeam că te interesează.

— OK, mulțumesc.

— A, încă un lucru! Grimaldi a trecut de partea noastră. În mod oficial, vreau să spun. S-a gândit că e mai bine aşa. Această operațiune l-ar fi compromis prea tare.

— Da, mă bucur. Jack îți va fi foarte util. Şi eu începusem să-mi fac griji pentru el.

— Am reuşit să-l convingem că lucrurile deveneau prea riscante. Încă nu ştim câți nemernici au reuşit să scape de pe insulă şi bineînțeles...

— Câte cadavre au fost găsite?

— Douăzeci şi opt, până acum. Deocamdată, abia au reuşit să identifice vreo douăsprezece.

— Şi Papriello?

— Nu ştim încă. Mai multe cadavre erau ascunse sub resturile marii barăci. Chiar în acest moment încă se mai recuperează bucăţile... Cel puţin, aşa mi-au zis. În sfârşit, stai liniştit, vom încerca să stabilim o listă completă pentru... dosarele tale personale.

Hunter oftă:

— OK, mulţumesc. Acum, ori intri, ori ne spunem bună seara, Hal.

— Plec, plec. Rose d'Avril nu ţi-a spus? Santelli şi clica sa au fost eliberaţi la o jumătate de oră după ce i-am arestat. Sunt în libertate supravegheată şi chiar în acest moment se urcă în avionul de Washington.

— Ne vom ocupa de asta mâine, zise Hunter. Noapte bună, Hal.

— Noapte bună. Auzi... De ce crezi că stau aici ca un imbecil? Nu crezi că şi eu aştept ceva? N-ai nimic să-mi spui, care să mă facă să dorm mai bine?

Hunter zâmbi:

— Ce anume?

— Ce se va întâmpla când vom fi în ziua de duminică, Dumnezeule!

— Rose d'Avril nu ţi-a spus? Este o decizie pe care am luat-o când aveam şapte ani.

— Care?

— Scuză-mă, nu poţi să înţelegi. Stai liniştit. Duminică voi fi în Ţara Minunilor.

Brognola oftă adânc uşurat.

— Formidabil, OK! Poţi să te duci la culcare! Odihneşte-te bine. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

Şeful federal întoarse spatele şi se îndepărtă. Hunter închise uşa, puse prosopul pe tabloul de comandă şi se îndreptă spre Rose.

Joia Dreptăţii se terminase, dar incendiul încă mai fumega.

— Unde suntem acum? murmură Rose d'Avril, ghemuindu-se lângă Hunter.

Oriunde şi nicăieri, acolo erau. Cum să visezi la un loc mai bun într-un astfel de moment?

Mâine va fi o altă zi.

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate **Butan Gas**
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Bob Hunter înainta încet pe câmpurile cu trestie de zahăr. Armamentul pe care îl transporta în spate era atât de greu încât picioarele i se înfundau în solul moale, aproape mlăştinos. Când ajunse în zona bine luminată a taberei, se făcuse întuneric de-a binelea: într-o oră, luna urma să se ridice pe cer. Până atunci, Exterminatorul avea un avantaj indiscutabil faţă de forţele inamice: echipamentul său de culoare neagră îl ajuta să se „topească" în întregime în întuneric.

Până în acel moment, totul mersese ca pe roate. Găsise punctele slabe care îi trebuiau, creând altele acolo unde era necesar şi înţesase pur şi simplu toată tabăra cu încărcături explozibile, legate la un detonator prevăzut pentru zece minute de aşteptare. Hunter abandonă sacul gol din spate la ghereta de la intrarea în subteran şi coborî încet treptele ca să ajungă la „tunelul dragostei".

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-87-9

Lei 22.000